

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

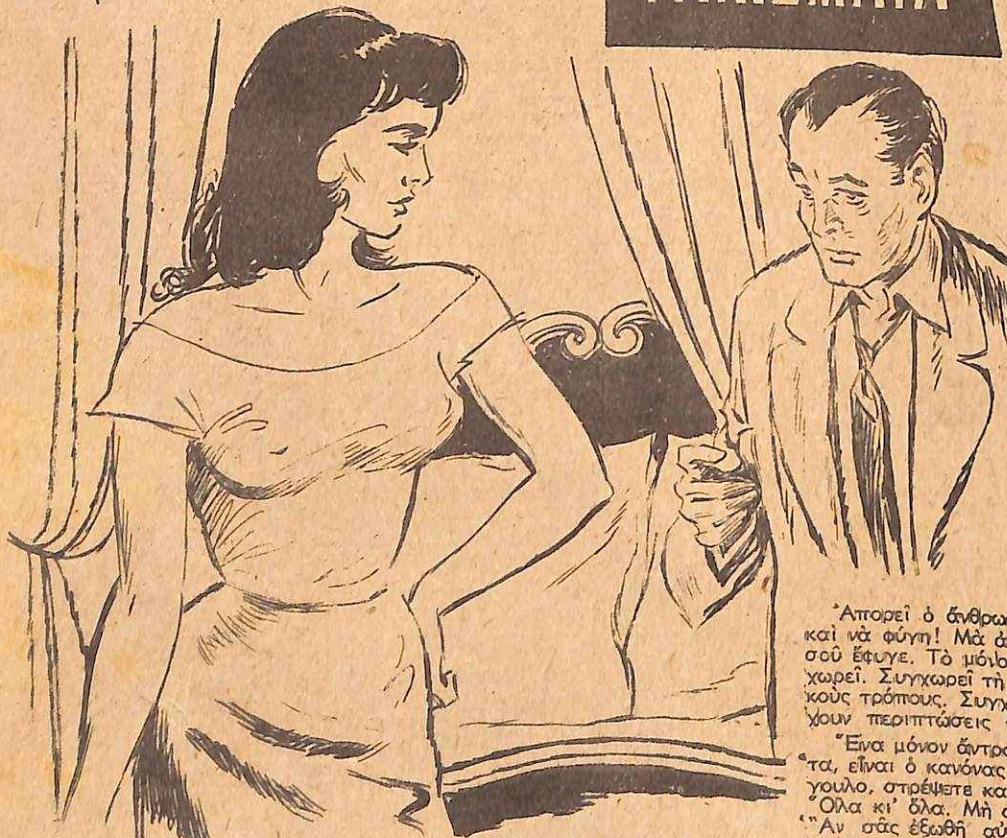
ΣΕΛΙΔΕΣ

100

ΑΡ. 966

ΥΠΟΡΡΑΦΕΤΑΙ 'Ιδω. Σπάνια ψευδώνυμο αυτοποκρίθηκε καλύτερα στο χαρακτήρα εκείνου που κρύβεται πίσω απ' αυτό. Πραγματικός 'Ιδω, αν κρίνουμε απ' όσα ιστορεί. Έντεκα χρόνια έγγαμος ζωής, έντεκα χρόνια ματαυρίου. 'Ο Μαριδάκης που οδηγεί στην κόλαση. Δεν είναι γυναίκα αυτή είναι Γκεσταπίτισσα, βασανίστρια, μορφή φοβερή και καταπρόθυμη που ήδονίζεται από την όδυν του άλλου. 'Ο πόνος σου, χαρά μου. 'Η δυστυχία ή δική σου, ευδαιμονία δική μου. Κλάψε για να γελάσω. Φώναξε πάνω στα καρφιά του μαρτυρίου σου, για να διασκεδάσω.

'Η σύζυγος που έχει άπιστοφαιρικό αέρα τη γερμία, την ύστερία, το επεισόδιο, τις φωνές. Χωρίς λόγο, δίχως αφορμή, 'Ενας άνθρωπος-άνι. Μαλακός σαν το κερί, Βολικός σαν το πρόβατο. Στόμα έχει για να μη φέρει αντίρρηση.

— Αυτό είναι. Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις... του είπε κυνικά.

Αυτιά έχει για ν' άκουει προστάγες και να έκτελλή θέληματα. Μιά ή γυνή του: η γνώμη της γυναίκας. Μιά ή επιθυμία του: η δική της επιθυμία. 'Ό,τι

φού πή, όπως του το πή. 'Η επιθυμία της δε συζητείται. Είναι διαταγή.

— Απόψε θα κοιμηθούμε χωρίς.
— Αν νύσταλα...
— Θα νύσταλας.

Και ο αγαθός Σαμαρείτης φορά τις τυτζίμες για τη νυχτερινή κατάκλιση. Γεννηθήτω το θέλημα της. 'Εκπληρώθηκε η επιθυμία της... 'Αλλά μήπως τον αφήνει ήσυχο; Στην κλίνη τους και οι δύο. Για ύπνο τον κάλεσε. Τη γαρίμια του αρχίζει. Γκρίνια για να περνώ ή ώρα, ή γκρίνια-άπραξη.

Την άκουει χωρίς ν' απαντά.
— Όταν με περιφρονείς, ώστε δε με λογαριάζεις, σά να μη υπάρχω. Σου μιλά ή γυναίκα σου, κι' έσύ σωπαίνεις.
Κάνει να της απαντήσει και της έρχεται κρίση.

— Όταν πηγαίνεις κόμπρα. 'Ό,τι μπορείς για να μ' έναντιωθής, για να με νευριάζεις.

Μονόλογος που μπορεί να κρατήσει ως τα δημοκόμματα. Είναι ή ώρα που εκείνη παραβρίσκει στον ύπνο, ενώ αυτός σηκώνεται να ετοιμασθή για να πάει στη δουλειά του. Ντύνεται με προσοχή. 'Αποφεύγει και να πιάσει για να μην την ανησυχίση ο θόρυβος του νερού. Πιάσε την άκουσε αν έμνηστη; Δεν θα του το συγχωρήσει.

Κι' αυτό δεν είναι τίποτα. 'Ανικανοποίητη όποια κι' αν είναι ή προσφορά του. 'Από νοικοκυρόπετο ο ένας, από τρώγλη ή άλλη. Δεν ήταν δε και άνοχη. Σε δρόμους κυκλοφορείς τη γνώριση. Εύκολη γνωριμία. Τό λένε και αφάνισμα στη λαϊκή γλώσσα. Πρόβρα. Είχε δεν είχε τον τύλιζε, του έγινε απαραίτητη, τον έκανε να την αγαπήσει. 'Ες που την πήρε. 'Αναστατώθηκαν οι δικόι του. Δράμα στην οικογένεια. Μαράζωσε ο πατέρας. Να πάρη τέτοιας υποστάσεως γυναίκα!

Δεν τον κατηγορούσε γι' αυτό. 'Η ερώνη του συνίσταται στην ποικιλία του. Την άνεση από ένα άνιμο υπόγειο όπου πέντε

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΡΑΠΙΣΜΑΤΑ

πρόσωπα έμεναν στο 'ίδιο δωμάτιο και την πήγε σ' ένα κόμπο σπιτάκι της Καλλιθέας. 'Από τους πρώτους μήνες κήρυξε επανάστασι. Στην Κυβέλη ήταν ή προτίμησή της. Σε διαμέρισμα πολυκατοικίας της Κυψέλης μετακόμισαν. 'Ο 'ίδιος το έφερε πως τα κατάφερε να εξοικονομήσει το βαρύτερο νοίκιο. Για τη θυσία αυτή δεν άκουσε το «εύχαριστώ» της. Για τίποτα δεν τ' άκουσε. Της κουβαλούσε άρνάκι και του ζητούσε κοτόπουλο. Την πήγε στη Κέρκυρα και ήθελε «Ευρώπη». Τσιτάκι φορούσε όταν την γνώρισε. Παντρεύτηκαν, κι' αν δεν ήταν μοντέλο δεν το φορούσε.

Και μία περιφρόνηση απέναντί του... Βλάκα τον ανέβαζε, ήλιθό τον κατέβαζε. Πριγκηπισσα αυτή, έβλεπε ταπεινή τη δική του καταγωγή. 'Όπου κλάσσο κι' όπου μπάτσος. Στραπάτασε έμπρός στους ξένους. Πολύ καλύτερα φερόταν στην υπηρεσία της.

Για να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις της προσέφυγε σε δάνεια και στο τέλος έμπλεξε σε διαχειριστικές ανωμαλίες. Πούλησε ένα σπιτάκι του πατέρα του για να γλυτώσει το ρεζίλημα και τη φυλακή. 'Όυτε αυτό της έκανε έντύπωσι. Το βρήκε πολύ φυσικό και του δημιούργησε σκηνή για την ανικανότητά του να πλουτίσει.

'Ενα παιδάκι απόκτησαν. Νόμισε ο άνθρωπος ότι ή νέα ύπαρξη θα συντελούσε στο να την κάνει ν' αλλάξει νοσηρότητα. Δεν συνετέλεσε παρά στο να την κάνει χειρότερη.

'Ηρθε και ή στιγμή των άλλων αταξιών. Τελευταίος το πληροφορήθηκε. Κάποτε όμως το πληροφορήθηκε. Της το είπε—με τρόπο. 'Αδιάφορη και κυνική εκείνη του απάντησε:

— Αυτό είναι. Κάνε ό,τι καταλαβαίνεις. Δεν έκανε τίποτα. Τίποτα άλλο από το να προσποιείται ότι δε βλέπει. 'Ανέχθηκε τη βρώμικη κατάσταση κι' έγινε καταγέλαστος στον κύκλο συγγενών και γνωρίμων.

Το δε αποτέλεσμα; Πόσ' νομίζετε ότι είναι το αποτέλεσμα; 'Υστερ' από τόσες θυσίες, τόσες ταπεινώσεις, τόσους εξευτελισμούς; Μας το λέει ο 'ίδιος: «Με εγκατέλειψε. 'Ενα μεσημέρι που πήγα στο σπίτι, δεν βρήκα ποιά μ' ο την υπηρετέρα με το παιδί. 'Εκείνη ακολουθούσε τον έραστή της».

— 'Υστερ' από τόσα που έκανε γι' αυτήν και να φύγη! Μά ακριβώς γιατί τόσα έκανες και τόσα ανέχθηκες, σου έφυγε. Το μύθο που δεν παραβλέπει ή γυναίκα. Πολλά συγχωρείς. Συγχωρείς την άσχημια, τα γεράματα, τους κοίχους περιπτώσεις που συμβιβάζεται και μ' αυτή την άπιστία.

'Ενα μόνον άντρα δεν ανέχεται: 'Εκείνον που δέχεται ραπίσματα, είναι ο κανόνας. 'Όταν στο ραπίσμα που νοιώθετε στο ένα μάγουλο, στρέψετε και το άλλο, τετέλεσται. Το χάσατε το παιχνίδι.

— Αν σάς εξοθή αυτή ή ίδια στην ταπεινότητα, στην πρόκλησή της, πρώτη ή ίδια θα 'λάς περιφρόνηση. 'Αντρα και όχι πλακέ, όχι καραγκιοζάκι. Έτσι να σκύψη όχι δούλο που κρατά το στερρό για να της έσκαψαν τα πόδια να βρή. 'Αν στη βέσι του δυαρία του γιατί απαντάσει το ρόλο του συζύγου με ρόλο υπηρέτη.

'Οραία που τα γράφει ο Ζεραιντίκ. «Μη θυσιάζεις την αξιοπρέπεια σου στον έρωτα. Μη γονατίζεις. Οι γυναίκες συχαίνονται εκείνους που τις μεταχειρίζονται σά θεές. Ξέρουν πολύ καλά ότι δεν είναι παρά γυναίκες. 'Η γυναίκα αγαπάει τον άντρα. Μη παπεινώσεις τον άντρα στα μάτια της...». Γιατί, όταν ταπεινώσεις δεν κουρελιάσεται μόνο έσύ ο ταπεινωμένος. Κάνεις δυστυχισμένη κι' εκείνη που βρίσκει σκυλάκι στη θέση του συζύγου.

'Όταν όμως μιλούμε για άντρα που δεν δέχεται ραπίσματα, δεν εννοούμε το βόνασο, το σκαίο, τον χυδαίο, τον πρόσωπο, τον υβριστή, τον άσωτο, τον άναγχο, το μάγκα που έχει πρόχειρο τη λύση από την αξιοπρέπεια ως την προστυχία. Δεν χρειάζεται, για να κρατήσει τη βέσι του, να μεταστρώσει σε γουρούνης στερήσης το χέρι, το χαμόγελο, την τρυφερότητα, την ευπρόνοια, την περιποίηση, την αγαθότητα. Ζήτημα μέτρου. Πού 'έστι το μέτρο το οποίο θα σου δώσει την ακερίδη δόσι, που 'Αλλά τέτοιες δόσεις δεν μπορούν να δροισούν με ακρίβεια. 'Η στο σωστό δρόμο, ή εύφλη θα οδηγήσουν τον άντρα μια γυναίκα; Κάθε μία με τη δική της προσωπικότητα. 'Ανάλιστρο αυτό, βρίσκει την ευτυχία σας. Βρίσκοντας πέντε όταν δεν βοηθά το έντοκτο, το ταλέντο του άντρα, δε λέμε κατ' διαθέσειν όλοι στο 'ίδιο ποσόστο. 'Αλλοι λιγότερο, άλλοι περισσότερο, άλλοι καθόλου. Στους τελευταίους ανήκει ο 'Ιδω που υπερηφάνεται, θρηνεί γιατί έπαυσε να βασανίζεται από τη

— 'Ο κ. διευθυντής λείπει, αλλά μου ανέθεσε να... διαφυλάξω εγώ τα συμφέροντά του...

Ο ΓΟΗΣ

— Τουγραφα ότι χωρίζουμε και ζητήσα να μου στείλι πίσω την φωτογραφία μου.

— Και εκείνος τι έκανε;
— Μου έστειλε είκοσι φωτογραφίες να διαλέξω την δική μου, γιατί, λέει, είχε ξεχάσει ποιά είμαι!...

— 'Η Μαρία, άντρα μου, έκαψε το ψητό. 'Θ' αποζημιωθείς όμως μ' ένα φιλάκι.

— Πές της νάρθη γρήγορα!...

Το κουδούνι της εξώπορτας χτυπά. 'Ανοίγει ή κυρία και βλέπει έναν νέο. — Σας παρακαλώ, έδώ καβατάει ο κ. Παπαδόπουλος; — Μάλιστα. — 'Ο κ. 'Αναστασίου από το Κορωπί του στέλνει χαρτοστάματα και μερικές κάδες κρασί. Μου δίνετε, σας παρακαλώ, μια δαμιτζάνα να το βάλη και να σας το φέρω;

'Η κυρία δεν ξέρει τον κ. 'Αναστασίου από το Κορωπί, αλλά υποθέτει ότι είναι κανένας πελάτης του αντρός της. Ψάχνει για δαμιτζάνα, βρίσκει μια μεγάλη.

— Κάνει αυτή;

— Πώς. 'Εν τάξει είναι. — Να τη πλύνουμε λιγάκι...

— 'Οχι, παρακαλώ, δεν πειράζει. Την πλένω εγώ. — Ευχαριστώ πολύ.

'Ο νέος παίρνει τη δαμιτζάνα, υποσχεται ότι σε λιγάκι θα γυρίσει με το κρασί, ή κυρία ευχαριστεί και περιμένει. 'Αλλά δεν είναι ή μόνη που περιμένει. Μαζί της περιμένουν και πολλές άλλες κυρίες τον πρωτότυπο φιλικότητά απαντώντας, που με το πρωτότυπο αυτό κόμπο μάζεψε όλες τις δαμιτζάνες από πολλά σπίτια των 'Αθηνών. Το νόστιμο είναι ότι την έπαθε, όπως λέγεται, και ή γυναίκα κάποιου φημιζόμενου για την δευδερκία του άστυνομικού, που μαζί με άλλους συναδέλφους του αναζητούν ακόμα τον θρασύτατο...δαμιτζανοαπατένα!

★

Η σκηνή στον ηλεκτρικό 'Αθηνών — Πειραιώς. Μεσκόπος κύριος, με γκριζά μαλλιά και έδυνη φάτσα ατσίβα μιλά σε μια νερά κυρία επαιρόμενος για τις δουλειές του και τα εισοδήματά του.

— 'Α, δεν κάθουμαι καθόλου, άναστητή μου. Πρώτα πρώτα έχω την αντιπροσωπεία του δεινα είδους, που μου δίνει σταθερά δεκά-

πέντε χιλιάδικα τον μήνα. 'Υστερα έχω την τάδε δουλειά, που μου δίνει τουλάχιστο πέντε χιλιάδικα. 'Υστερα τη δεινα δουλειά που μου δίνει τουλάχιστον οκτώ. 'Υστερα κάνω τούτο, που μου δίνει τόσα...

Τέλος πάντων ο τετραπέρατος επικειρημένος αραδιάζοντας στην κυρία τα εισοδήματά του απ' τις διαφόρες πηγές είχε ξεπεράσει το ποσό των 40.000 δραχμών το μήνα, όταν ένας άλλος κύριος, που άκουγε όλη αυτή την ώρα, τον διακοψε:

— Με συγχωρείτε... Μου φαίνεται ότι είστε ο κ. Τάδε ή κάνω λάθος;

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Μάλιστα, είπε ο άταί-
δας επικειρημένος. 'Ο κύ-
ριος, παρακαλώ;
— Είμαι... ο... οικονομικός
έφορος της περιφέρειας
σας. Σας θυμήθηκα, γιατί
πριν από δυο μήνες περί-
που ήλθατε σε μένα και πα-
ραπονίσαστε ότι δε βγά-
ζετε παραπάνω από τρεις
χιλιάδες δραχμές τον μήνα.

'Ο άταίρας έμεινε κόκκα-
λο για μια στιγμή. 'Υστε-
ρα, όμως, έσκαψε έμπιστευ-
τικά στο αυτί του εφόρου:

— Ψέμματα τα λέω στην
κυρία. Πρόκειται για συναι-
κείο...

Και ο άκκοκός μεμαρτύ-
ρηκε.

λοι δε αναπνέουν με ανα-
κούφισι.

'Επί τέλους το έρημο το

«πνεύμα», που τρέχει απ' τα

μπατζάκια μερικών Ρωμπών,
μπορεί να λείπει σε ώριμε-
νες περιστάσεις.

★

ΚΑΙ μία σκηνή απ' τους
Δελφούς. Είναι γνωστό
ότι με την ανάπτυξη του εκ-
δρομικού πλήθους εκδρομέ-
ων καταπλέουν κάθε Κυρια-
κή και στους Δελφούς, ο-
που θαυμάζουν το τοπίο, τις
αρχαιότητες, το Μουσείο με
τους πολυτίμους αρχαιολο-
γικούς του θησαυρούς.

Μπροστά στο αριστούργη-
μα εκείνο των αιώνων—τον
θρυλικό 'Ηνίοχο — στέκον-
ται πολλοί επισκέπτες και

— 'Αν θέλετε για φαί, θα
πάτε προς τα εδώ. 'Αν θέ-
λετε για... καλαμπύρι, θα
τραβήξετε προς τα εκεί.

Το δεύτερο μέρος της α-
παντήσεως άφινει έρωτημα-
τικά στις φάτσες των επι-
βατών της λιμουζίνας:

— Καλαμπύρι είπατε; Τι

θα πη αυτό;

Και ο νέος ολοκληρώνει
τις πρωτότυπες οδηγίες
του:

— 'Όταν λέω φαί, έννοώ
καλό φαί και πολλά λεφτά.
'Όταν λέω καλαμπύρι, έν-
νοώ λίγα λεφτά, λίγο φαί
και πολύ κεφάλι...

Και συμπληρώνει:

— 'Η Πλάκα έχει περιποι-

σεις τους.

— 'Ότιπουν αυτός πρέπει να
φαρά παπούτσι νούμερο σα-
ρανταπέντε! Λέει ύψλο-
φώνος στην κοπέλλα, που
συνοδεύει, για να τον άκού-
σουν και οι άλλοι και να
γελάσουν.

'Αλλά κανένας δεν γε-
λά. Μονάχα ένας φιδυρίζει:

— Κι' έσύ πρέπει να έχης
βλακεία, νούμερο εκατόν
σαρανταπέντε!

Και ο μόν έμπνίκας κά-
νει πως δεν άκουει, οι άλ-

οι δ' όλα τα γούστα και
τα πορτοφollia...

'Ετσι λυθηκε ή άπορία
των αμνητών...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

★

ΔΗΛΩΣΙΣ

Στο προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» από

τεχνική αβελρία ετοποθετήθη ή σελίδα «Αν άλλα-

ζε διευθυνσι ο άξων της γης» στη δεύτερη σελίδα

της Μόδας και τ' αναπαύει. 'Εδωχώς, το λάθος

αυτό έγινε εγκαίρως αντίληπτο και τουοντοτόπως

δεν επωλοφόρησαν, παρά ελάχιστα τεύχη με την

λανθασμένη σελιδοποίηση, για την όποιαν ζητούμε

συγγνώμη από τους αναγνώστες μας.

ποι δ' όλα τα γούστα και

τα πορτοφollia...

'Ετσι λυθηκε ή άπορία

των αμνητών...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

★

ΔΗΛΩΣΙΣ

Στο προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» από

τεχνική αβελρία ετοποθετήθη ή σελίδα «Αν άλλα-

ζε διευθυνσι ο άξων της γης» στη δεύτερη σελίδα

της Μόδας και τ' αναπαύει. 'Εδωχώς, το λάθος

αυτό έγινε εγκαίρως αντίληπτο και τουοντοτόπως

δεν επωλοφόρησαν, παρά ελάχιστα τεύχη με την

λανθασμένη σελιδοποίηση, για την όποιαν ζητούμε

συγγνώμη από τους αναγνώστες μας.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

★

ΔΗΛΩΣΙΣ

Στο προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» από

τεχνική αβελρία ετοποθετήθη ή σελίδα «Αν άλλα-

ζε διευθυνσι ο άξων της γης» στη δεύτερη σελίδα

της Μόδας και τ' αναπαύει. 'Εδωχώς, το λάθος

αυτό έγινε εγκαίρως αντίληπτο και τουοντοτόπως

δεν επωλοφόρησαν, παρά ελάχιστα τεύχη με την

λανθασμένη σελιδοποίηση, για την όποιαν ζητούμε

Ο Άμερικανός έκλεισε τις προτάσεις γάμου σε 15 μπουτίλιες και τις έριξε στη θάλασσα

Το ταχυδρομείο ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τραγωδίες και απρόοπτα με τα μηνύματα σε μπουτίλιες

Άρκετά από τα άπειρα μυστήρια, που κρύβει η θάλασσα για πλοία, ναυτικούς και ταξιδιώτες, που εξαφανίστηκαν, χωρίς να γίνουν γνωστές οι συνθήκες του χαμού τους, θα βρουν τη λύση τους, καθώς η θάλασσα θα ξεβράζει κάθε τόσο μπουτίλιες με διάφορα μηνύματα.

Έτσι, τουλάχιστον, έχει γίνει άπειρες φορές ως τώρα. Γιατί το χαρτί που κλείνεται μέσα στην μπουκάλια και ρίχνεται μετά στη θάλασσα, είναι τις πιο πολλές φορές μία απελπισμένη προσπάθεια ναυτικών ή ταξιδιωτών της θάλασσας, που έχουν χάσει κάθε ελπίδα και έσπασαν με τον ύπολοιπο κόσμο, να μεταδώσουν το μήνυμά τους στους ζωντανούς.

Μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, άρχισαν να βρίσκονται σε διάφορα σημεία του κόσμου, μπουτίλιες με μηνύματα. Τα περισσότερα προερχόντουσαν από ναυτικούς ή στρατιωτικούς, οι οποίοι βρέθηκαν πάνω σε πλοία, που βυθίστηκαν ή που οι άνθρωποι αυτοί έμειναν για λίγο καιρό πάνω σε σχεδίες ή έρπηνα υψίσια και κατόπιν πέθαναν ή πνίγηκαν.

Το χειμώνα του 1942, ένα μικρό σκάφος, που βρισκόταν στ' ανοιχτά της Αυστραλίας, βυθίστηκε. Οι άνθρωποι δεν μπόρεσαν να έρθουν σ' επαφή με άλλους ναυτικούς και χάθηκαν όλοι, μαζί με το πλοίο. Έπτά μήνες αργότερα, βρέθηκε κοντά στο Σίντνεϊ μία μπουτίλια, που περιείχε το τελευταίο μήνυμα του πλοιάρχου του μικρού σκάφους Χάρολντ Ντάγκλας.

«Αν ποτέ βρεθί το σημείωμα αυτό — έγραφε — παρακαλώ να σταλή στη γυναίκα μου Χριστίνα, στο Πόιντ Πάιπερ του Σίντνεϊ. Θα άπορής ασφαλώς γιατί χάθηκε — πρόσθετε στη γυναίκα του — Χάλασε οι μηχανές του πλοίου και το σκάφος έμεινε ακυβέρνητο».

Επίσης, πάνω σ' ένα χαρτί επιταγής, ο άτυχος πλοίαρχος είχε γράψει τη διαθήκη του ώστε να εξασφαλιστεί η γυναίκα του.

Με παρόμοιο τρόπο, έγινε γνωστό τι απόγινε το γερμανικό ζεππελιν Ζ. 19, που χάθηκε κατά τη διάρκεια μιας επίδρομής στην Αγγλία, στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Λίγο πριν το σκάφος βυθιστεί στη θάλασσα χτυπημένο από τους Άγγλους, ο κυβερνήτης του έγραψε ένα βλαστικό σημείωμα όπου έβλεπε τα περιστατικά της καταρσίσεως και

τελείωνε με τις λέξεις: «Η τελευταία μου ώρα έφτασε». Το μήνυμα αυτό βρέθηκε ύστερα από καιρό στις ακτές της Γερμανίας.

Η τύχη κάποτε παίζει τραγικά παιχνίδια με τις μπουτίλιες αυτές. Το Νοέμβριο του 1933, το μικρό φορτηγό «Σάσιλμπυ», βυθίστηκε σε απόσταση 400 μιλίων από την Ιρλανδία και όλο το πλήρωμα των 26 ανδρών του χάθηκε. Άνάμεσα σ' αυτούς, ήταν και ένας Ουαλλός ναύτης από το «Είμπεραδόν», που έκλεισε το έξης μήνυμα σε μία μπουτίλια και την πέταξε στη θάλασσα:

«Το «Σάσιλμπυ» βυθίζεται κάπου μακριά από τις ακτές της Ιρλανδίας. Στέλνω φιλία στους αδελφούς μου και στις αδελφές μου».

Από μια παράξενη σύμπτωση, η μπουτίλια αυτή ξεβράστηκε από τη θάλασσα ύστερα από τρία χρόνια, λίγα βήματα μακριότερα από το παραθαλάσσιο πατρικό σπίτι του νεκρού ναύτη!...

Άλλοτε, οι συμπτώσεις δεν είναι τόσο τραγικές. Γυρίζοντας από τις Ινδίες, ο Χριστόφορος Κολόμβος έγραψε μία επιστολή προς τη βασίλισσα Ισαβέλλα Α' της Ισπανίας και την έκλεισε σε μία μπουτίλια, που την έριξε στη θάλασσα. Τη μπουτίλια τη βρήκε έξω από το Γιβραλτάρ ένας Αμερικανός πλοίαρχος, ύστερα από 359 χρόνια. Την παρέδωσε δε στην τότε βασίλισσα της Ισπανίας, που άνωμαζόταν Ισαβέλλα Β'.

Υπάρχουν, βέβαια, και τα σχετικά ρεκόρ — όπως υπάρχουν και τα παράξενα. Η ταχύτερη μπουτίλια, λόγω χάριν, είναι εκείνη που ξεκίνησε από τη Νέα Γη και έφτασε στην Ιρλανδία, σε 33 μέρες. Ταξίδεψε, δηλαδή, με μέση ταχύτητα 80 μιλίων την ημέρα. Η συνθησιμένη ταχύτης μιας μπουτίλιας, που ταξιδεύει στη θάλασσα, είναι 12 περίπου μίλια την ημέρα.

Η μπουτίλια, που έκανε το μακρύτερο ταξίδι, είναι εκείνη που ρίχτηκε στη θάλασσα έξω από τη Μελβούρνη και βγήκε στις ακτές του Γιάμουθ, το 1952. Είχε κάνει το γύρο του κόσμου σε διάστημα τριών χρόνων και έξη μηνών.

Το παράξενο ταχυδρομείο του ωκεανού με τις σφραγισμένες μπουτίλιες έχει και τα απρόοπτά του. Κάποιος Γκράχαμ Φράιτ, από το Μπρίστολ, έβαλε ένα έρωτικό γράμμα μέσα σε μία μπουτίλια και την έριξε στη θάλασσα. Τη μπουτίλια αυτή τη βρήκε η Μαίρη Χόλτ, από μία άλλη πόλη της Αγγλίας, που του απάντησε. Οι δύο τους έτσι άρχισαν τακτική αλληλογραφία και η Μαίρη Χόλτ ταξίδεψε στο Μπρίστολ, για να γνωρίσει το Γκράχαμ και την οικογένειά του. Αποτέλεσμα της γνωριμίας, ήταν να παντρευτεί η κοπέλλα τον αδελφό του Γκράχαμ...

Ένας Άμερικανός, τέλος, που ήθελε να παντρευτεί, έγραψε 15 προτάσεις γάμου και τις έκλεισε σε 15 σάριθμες μπουτίλιες, που τις έμπιστευσε στη θάλασσα. Ύστερα από λίγο καιρό, πήρε τέσσερις απαντήσεις στις προτάσεις του, από τέσσερις άγνωστες γυναίκες, που δήλωναν, ότι ήταν έτοιμες να τον παντρευτούν. Ο Άμερικανός, όμως, είχε έρωτα, στο μεταξύ, και παντρεύτηκε την εκλεκτή της καρδιάς του!...

☼☼

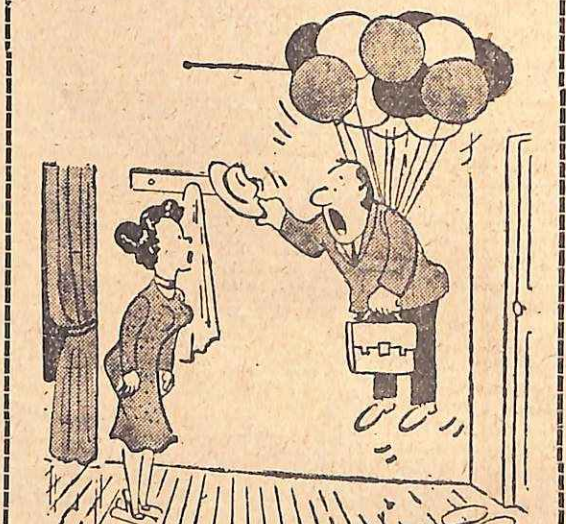
Μικρές αγγελίες

Σε μία εφημερίδα του Ίλινιόις δημοσιεύτηκε τελευταία η κατωτέρω αγγελία:

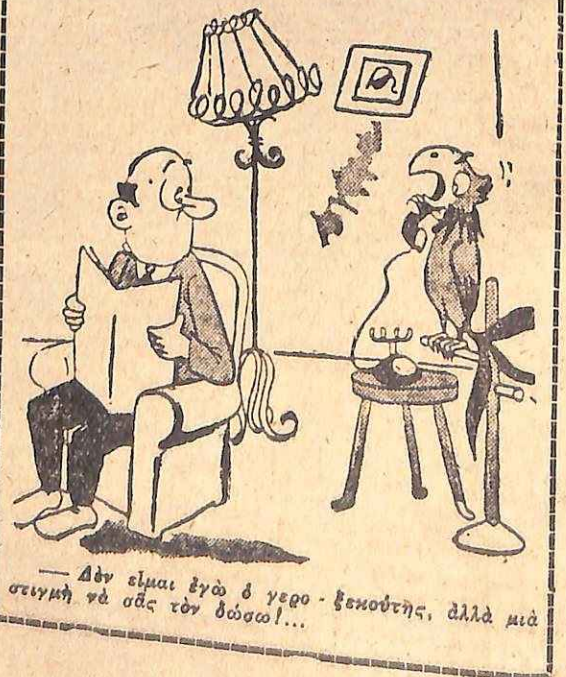
«Ζητώ γραμματέα, που να έχει την εμφάνιση δημοφώνος νέας, να σέπεται σαν άντρας, να ενεργεί σαν γυναίκα και να εργάζεται σαν νέγρος».

— Σαναγύγισα, Κώστα, γιατί τσανάωηνα και με τη μαμά...

— Έτσι δε θα παρατηριέσαι πώς σου χαλάω το παρκέ!...

— Δεν είμαι εγώ ο γερο-ξενούτης, αλλά μία σενιμμή να σας τον δώσω!...

ΣΤΗΝ πολεοδομική ιστορία της νεώτερης Αθήνας η χρησιμοποίηση του μπετόν-άρμε σημειώνει ένα σπουδαίο σταθμό. Γιατί άλλαξε εντελώς τη μορφή της πρωτεύουσας. Τα παλαιότερα, μονώροφα, διώροφα ή τριώροφα σπίτια, που χαρακτήριζαν την Αθήνα ως τις αρχές του αιώνα μας, παραχώρησαν τη θέση τους σε μεγάλες οικοδομές με πολλά πατώματα. Και σε μερικά χρόνια η Αθήνα θα έχει αλλάξει εντελώς όψη.

Από τα παλιά αθηναϊκά σπίτια ίσως σωθούν μόνο μερικά μνημειακά κτίρια, σαν το Πανεπιστήμιο, τη Βιβλιοθήκη, την Ακαδημία και τα άλλα που συνδέθηκαν με τον τόπο και την ιστορία του. Εκτός αν βρεθεί κανένας «ρηθικέλευθος» άρμόδιος και τα Ισοπεδώσει... χάριν της πόλεως και της κυκλοφορίας. Όπως γίνεται τώρα, με την πλατεία του Συντάγματος που κόβεται στη μέση για να ικανοποιηθεί ο κινούμενος τροχός.

Αυτός, λοιπόν, ο μεγάλος επαναστάτης στην πολεοδομία της πρωτεύουσας, το μπετόν-άρμε, συμπλήρωσε πριν από λίγο καιρό τα πενήντα του χρόνια στην Αθήνα.

Η χρησιμοποίησή του όμως του τσιμέντου σε δευτερεύουσες οικοδομικές εργασίες (σε δάπεδα, για συγκολλητική ουσία, σε επαλειψείς τοίχων κλπ.) προηγήθηκε, τουλάχιστον κατά δύο δεκαετίες, από τότε που το μεταχειρίστηκαν με σιδηρένιο όπλισμό για να φτιάξουν τους σκελετούς των κτιρίων, που βλέπουμε σήμερα σε κάθε μεγάλη οικοδομή.

Καθώς μας πληροφορούν οι χρονικογράφοι της εποχής, χρησιμοποίησε τσιμέντου έγινε και στην κατασκευή των κτιρίων της Σχολής των Ευέλπιδων στο Πεδίο του Άρεως (1889—1894). Έστρωσαν με τσιμέντο το δάπεδο των σταύλων της Σχολής «κατά σύστημα διά πρώτην φοράν εφαρμολόμενον εν Ελλάδι και παρέχον πάσας τας εγγυήσεις και καθαριότητες».

Από την εποχή εκείνη γενικεύεται η χρήση του τσιμέντου σε διάφορα τεχνικά έργα και σε δάπεδα οικοδομών εκτός από τους σταύλους, που το μεταχειρίστηκαν για πρώτη φορά. Γιατί είχε παρατηρηθεί ότι, με τις κλωσιές των αλόγων, τα καρφιά από τα πέταλα άνοιγαν στο δάπεδο του τσιμέντου μικρές τρύπες, που βοηθούσαν στη διάβρωση και στην καταστροφή όλης της επιστρώσεως.

Η χρησιμοποίησή του όμως του τσιμέντου ως τις αρχές του αιώνα μας δεν είχε καμιά γενικότερη επίδραση στην αρχιτεκτονική των αθηναϊκών οικοδομών. Τα μεγαλύτερα σπίτια χτίζονταν ακόμα με τον παλιό τρόπο. Οι τοίχοι ήταν από πέτρες, οι στέγες με κεραμίδια και τα πατώματα των στρώζονταν σε μεγάλα ξύλινα δοκάρια που άκουμπούσαν στους τοίχους. Και μόνο πριν από μισόν αιώνα είδαν οι Αθηναίοι έναν καινούργιο τρόπο χτισίματος σπιτιών, με σκελετούς από μπετόν-άρμε, που τότε διάδοσε πήρε στην εποχή μας.

Ένα από τα πρώτα σπίτια που υψώθηκαν στην Αθήνα με μπετόν-άρμε είναι το κτίριο της οδού Σταδίου, απέναντι από την Παλιά Βουλή, που στεγάσει σήμερα το ξενοδοχείο «Ατενέ Παλάς».

Το κτίριο έγινε με σχέδια και υπολογισμούς του μπετόν-άρμε, από μια γαλλική οικοδομική εταιρία την «Εινεμπικ», που την αντιπροσώπευε στην Ελλάδα ο μηχανικός Ήλίας Αγγελόπουλος, ο οποίος επέδρασε και στην κατασκευή της οικοδομής. Ίδου τι γράφει σχετικά με την ανοικοδόμησι του κτιρίου αυτού η εφημερίδα «Αθήναι» του Γ. Παπ στο φύλλο της 18 Μαρτίου 1907:

«Μία από τας μεγάλας προόδους της αρχιτεκτονικής εν Ελλάδι πρέπει να θεωρηθεί και η χρησιμοποίησις του μπετόν-άρμε. Μία ιαούτη οικία είναι και το επί της οδού Σταδίου μέγαρον του κ. Α. Αφεντούλη εκ πέντε όρφων. Το κτίριον στηρίζεται επί 63 στηλών μικρών διαστάσεων δικουσών από των υπογείων με χρι της στέγης εκ σιδηροπαγούς σκυροκονιάματος. Επίσης διά συστήματος «Εινεμπικ» εξεπελέσθησαν και άπαντα τα δάπεδα. Η οικία εντελώς άφλεκτος, πλην της ξυλίνης ως μη ώφειλε στέγης, παρουσιάζει πλείστα άλλα πλεονεκτήματα, ως π.χ. συνοχήν τελείαν, στερεότητα, αντισεισμικήν δόνησιν. Το σχέδιον του κτιρίου έγινε υπό Γάλλου αρχιτέκτονος πλην της προσώψεως, ήτις εντελώς άτυχώς, έσχεδίσθη ενάυθα υπό μηχανικού των Δημοσίων Έργων άσχολουμένου και εις αρχιτεκτονικάς ιδιωτικάς εργασίας».

Λίγα χρόνια μετά τη χρησιμοποίησή του μπετόν-άρμε σε οικοδομίες, ένας διευθυντής αθηναϊκής εφημερίδας, ο Πέτρος Γιάνναρος, σκέφτηκε να το χρησιμοποιήσει για να φτιάξει έναν ούρανοξυστή στην Αθήνα, κατά το πρότυπο των αμερικανικών.

Και η «Εσπερινή» του Γιάνναρου ανήγγειλε, με πηχαιούς τίτλους, ότι στην πλατεία του Συντάγματος θα υψωνόταν ο πρώτος ελληνικός ούρανοξυστής, που θα στεγάσει και τα γραφεία της εφημερίδας. Έδωκεν όμως, μάλιστα, και φωτογραφίες από τα σχέδια και την πρόσοψη του κτιρίου. Θα ήταν το ψηλότερο όχι πια της Βαλκανικής αλλά και της Ευρώπης!

Ο ούρανοξυστής όμως του Γιάνναρου έμεινε στα σχέδια. Γιατί όταν άρχισαν να τον υψώνουν, πάλιν από σαράντα περίπου χρόνια,

Η οδός Σταδίου πριν από 50 χρόνια με διώροφα και τριώροφα σπίτια

επέμβει η πολεοδομική υπηρεσία και άφηγόρευσε το χτίσιμο τόσο ψηλής οικοδομής στην Αθήνα. Υποχρέωσε μάλιστα τον ιδιοκτήτη να ξηλώσει και το τελευταίο πάτωμα, από εκείνα που είχε προφτάσει να χτίσει.

Έτσι, το «Μέγαρο Γιαννάρου», όπως είναι γνωστό από τότε, περιορίστηκε στις διαστάσεις που το βλέπουμε και σήμερα στη γωνία της πλατείας του Συντάγματος και της οδού Φιλελλήνων. Και η Αθήνα έχασε την ευκαιρία να μεταβληθεί σε... Νέα Υόρκη. Γιατί, ασφαλώς, ο Γιάνναρος θα εύρισκε πολλούς μιμητές στα κατοπινά χρόνια...

Από την εποχή εκείνη άρχίζουν πια να εφαρμόζονται περιορισμοί στο ύψος των αθηναϊκών σπιτιών. Ως την χρησιμοποίησή του μπετόν-άρμε, ο τρόπος που οικοδομούσαν τα σπίτια δεν επέτρεπε την κατασκευή πολλών όρφων, χωρίς μεγάλα έξοδα. Και ο περιορισμός του ύψους των οικοδομών επιβαλλόταν από τα πράγματα και για λόγους οικονομίας. Όταν όμως το μπετόν-άρμε έδωσε φτερά στις αθηναϊκές οικοδομές, αναγκάστηκαν για λόγους υγείας και αισθητικής να περιορίσουν τα πολύ μεγάλα ύψη.

ΤΟ ΜΠΕΤΟΝ-ΑΡΜΕ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πότε χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά

Η χρησιμοποίησή του μπετόν-άρμε στις αθηναϊκές οικοδομές δεν είχε μόνο επίδραση στο ύψος των κατοικιών, μα άλλαξε εντελώς και την εσωτερική μορφή του σπιτιού. Έξαφανισες τις αυλές και τα περιβόλια, που είχαν τα παλαιότερα σπίτια και που έδιναν φως και αέρα στο εσωτερικό της κατοικίας και δημιουργήσαν — με τη βοήθεια και της οριζοντίου ιδιοκτησίας — το σημερινό ασφικτικό τύπο της σύγχρονης πολυκατοικίας.

Σ' αυτό όμως δεν φταίει τόσο το μπετόν-άρμε, όσο οι άρμόδιοι της πολεοδομικής υπηρεσίας, που δεν έφρονταν, χρόνια τώρα, να επιβάλλουν πολύ μεγαλύτερους ελευθέρους χώρους και αυλές από αυτούς που προέβλεπον οι ισχύοντες πολεοδομικοί κανονισμοί.

Θα πρέπει ακόμη οι πολυκατοικίες να χτίζονται σε πολύ μεγαλύτερα οικόπεδα από εκείνα των 200 πήχων που επιτρέπει σήμερα ο κανονισμός.

Σε μερικές μάλιστα συνοικίες της Παλιάς Αθήνας επιτρέπεται η ανοικοδόμησι και σε 100 πήχες!

Αν παλαιότερα οι 200 πήχες, έφταναν για ν' ασκείται ένα μονώροφο ή διώροφο σπίτι, τώρα είναι εντελώς ανεπαρκείς για το χτίσιμο μιας πολυκατοικίας. Και, όμως, χτίζονται πολυκατοικίες σε τόσο μικρά οικόπεδα, ιδίως στο κέντρο της πόλεως. Και μάρτυρες — πραγματικοί μάρτυρες — όσοι τις κατοικούν!...

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

☼☼

Φρέσκα ψάρια στην Αμερική

Στην Αμερική άρχισαν από κάμποσο καιρό να πουλάνε ψάρια μέσα σε ειδικό πλαστικό περιτύλιγμα, που γίνεται κόκκινο, όταν δεν είναι φρέσκα. Ένωείται ότι αυτά τα ψάρια πουλούνται μόνον σε ωρισμένες παραθαλάσσιες περιοχές. Όλοι οι άλλοι Αμερικανοί τρέφονται με κατεψυγμένα ψάρια.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΚΗΝΗ 1η ΕΓΩ (εὐλαβικῶς): Ὁ

* "Ανδρας φτωχός δεν είναι εκείνος που δεν έχει πλούτη. Φτωχός είναι εκείνος που δε βρέθηκε μία γυναίκα να τον αγαπήσει και πιο φτωχός ακόμη είναι εκείνος που δεν έχει καρδιά να αγαπήσει μία γυναίκα.

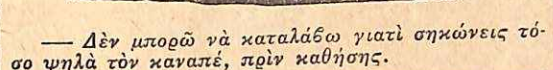
$$\Sigma KHNH \ 2n$$

Τέτοια σπίτια αποκτήσουν
και περιμέ-
νουν τη σειρά τους.

...αὐτοὶ ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖ-
νοι, ποὺ τολμοῦν νὰ τὰ πλησιάσουν καὶ
νὰ τὰ δαμάσουν.

στο... το μωρό
πέρα ψηλαφώντας από το κρεβάτι να πιάσει
μέσα στο σκοτάδι το νερό, άνατοδούρι
το κανάτι. — και τώρα τί θα πουν! σκο-
πτόταν ή άτυχη... Και ή νύχτα προχωρού-
σε άτέλειωτη και ή αύγή δέν ήθελε να φανή.
Από αυτό το παράδειγμα, που δέν είναι
διόλου φανταστικό ή άπίθανο, να άληθινό
και συνθεσάτο εκείνους τους χρόνους
μπορούμε εύκολα να έκτιμήσουμε το άπει-

«Ὁ Ἰωάννης Ματθαῖος γυνὴν τοῦ Φαρι-
 τίσκου καὶ τῆς μακαρίτισσας Ἰρμακολό-
 τας Ἀράμπας, πέθανε σήμερα μετ' ἁγιοῦ πρό-
 πο. Προσεύξατε ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του!»
 Παρ' ἑκαστοῦ, ὁ γάμος ἔγινε. Τὴν ἐπο-
 μένη νύκτα, ὁ Ἰωάννης ἐπέβαλε μῆνυσιν ἐναν-
 τίων τοῦ πατέρα του.¹⁵⁹

ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΑ

Γ. ΘΙΣΒΙΟ

3

...και μπαίνει ρεύμα και κάνει την πόρτα να πηγαίνει πέρα-δωθε και να τριέη. Κορρ... Κορρ... Κορρ... Εδώ σκοτώνει άνθρωπο!

— Πού πιάς Χρυσάνθη;
— Απάνω.
— Για τὸ Θεό, με τὸ μαλακό. Μὴ μαλλώσης.

— Όπως τὸ εἶχα προβλέψει. Μὲ τὸ ἔμπρα μου, ἡ ἐνοχή πόρτα τριέει, ἀθώουμένη ἀπὸ τὸ ρεύμα. Ὁ κ. Χατζημιχαλόπουλος ἔχει ἀράξει σὲ μιά πολυθρόνα καὶ φουμάρει πούρο, ἥρεμος, ἀσυνείδητος καὶ εὐτυχής.

— Έρχομαι γιὰ τὴν πόρτα! τοῦ λέω ἀμέσως ἀσπληρά. Σὰς ἐστειλᾷ χτες ἕνα σημείωμα.

— Τὸ ἔλαβα. Λοιπὸν;
— Γιατί δὲν τὴ λαδώσατε, κύριε Χατζημιχαλόπουλε;
— Γιατί εἶναι ἀκριβὸς τὸ λάδι! μὲ ἀπαντᾷ ἀναίδεστατα.
— Τί τρόπος εἶν' αὐτός, κύριε Χατζημιχαλόπουλε;

— Ἀνάλογος μὲ τὸ ἔργο τῆς ἐπιστολῆς σας. «Παρακαλῶ νὰ λαδωθῇ ἀμέσως». Σὲ ποιὸν ἀπευθύνεσθε, κύριε Στούρμπο μ' αὐτὴ τὴ διακοίνωση; Κι' εἴπεται δὲν ἐπιτρέπω ἐπεμδάσεις στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ μου.

— Νὰ μὲ συγχωρήτε, κύριε. Ἡ μὲν πόρτα εἶναι ζήτημα ἐσωτερικὸ, ἀλλὰ τὸ τρίψιμο εἶναι ὑπόθεσις ἐξωτερική. Ἄν τὸ πάρουμε ἔτσι, ἐσωτερική, μὲ ὑπόθεσις εἶναι νὰ πάρω κι' ἐγὼ μιά καμπάνα ἐκκλησίας καὶ νὰ τὴν χτυπάω ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Ἄλλο ἡ καμπάνα, ἄλλο τὸ τρίψιμο. (Ὁ Χατζητέτοιος σηκώνεται θυμωμένος). Μὲ ποιὸ δικαίωμα, κύριε Στούρμπο, ἐπεμβαίνετε στὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ μου;

— Κι' ἐσεῖς μὲ ποιὸ δικαίωμα, κύριε Χατζημιχαλόπουλε, μὲ βάλετε τρίψιμο σ' αὐτιά μου καὶ ἀνατριχιάσματα στὸ κορμί μου;

— Καὶ θές νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο; Ἐμένα οἱ θόρυβοι μ' ἀρέσουν καὶ μ' εὐχαριστοῦν. Ἡ ἀπόλυτη ἡσυχία μὲ φέρνει μελαγχολία, κατὰβλησι. Ὅσο θὰ γιὰ τὸ τρίψιμο τῆς πόρτας, τὸ ἀκούω εὐχάριστα, σὰν μουσική... Ἀκούστε, κύριε Στούρμπο... (Πῆγε στὴν πόρτα, ἄρχισε νὰ τὴν ἀνοίγει καὶ ἐκεῖ ἀπὸ αὐτὴ ἐτρίξε). Δὲν αἰσθάνεσθε κι' ἐσεῖς ἕνα χαρούμενο συναίσθημα μ' αὐτὸ τὸ μοτίβο; Κορρρ... Κορρρ...

— Φτάνει, φτάνει!... Ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα καὶ κατεβαίνει ἔξω φρενὼν τὰ σκαλοπάτια. Κουδουνίζω στὴν ἐξώπορτά μου, μὲ ἀνοίγουν. «Τὸ καπέλλο μου!» φωνάζω.

— Ποιὸ καπέλλο σας, κύριε Χρυσάνθη; Κάνετε λάθος, τὸ διαμέρισμά σας εἶναι ἀπάνω. Μὰ τί ἔχετε;
— Παρὶντόν... Εἶναι ἡ κυρία, Βλὶθλὴ, πού μὲ παρακολουθεῖ ἀνήσυχη καὶ σχεδὸν ἔντρομη.

— Κάνε πὼς δὲν τὴν ἀκούς, χρυστιανέ μου! μὲ λέει τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀλεξάνδρα. Πείσμα αὐτὴ, πείσμα κι' ἐσύ. Ἐπιμονὴ αὐτὴ, ἀδιαφορία ἐσύ. Νὰ ἰδοῦμε πού θὰ πάει. Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ σκάσει. Κι' ἐπὶ τέλους, κὺτταζε νὰ κάνης καὶ τίποτα συμβιβασμούς.

— Τί συμβιβασμούς;
— Μὲ τὰ νύερα σου. Ἐχεις καταστήσει ὑποχονδριακός. Ὁ-λες τίς ὥρες πού εἶσαι στὸ σπῆτι τίς περνᾷς φερμαρώνοντας μὴπως τριέει καμμιὰ πόρτα. Οἱ ἄλλοι γιατί δὲν ἐνοχλοῦνται; Ἄλλοι γιατί δὲν ἐνοχλοῦνται;
— Γιατί εἶναι παχύδερμοι.

Αὐτοὶ δὲν ἔχουν νύερα. Ἐχουν κλωστές ἀπὸ κανταΐφι!

Τὸ πρᾶγμα πῆγαινε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Ὅσο ἡ πόρτα ἔμενε ἀλάδωτη, ξεραίνονταν πὺς πὺς καὶ τὸ γλῆγλισμα γινόταν πὺς ἐντονο. Ἀρπαξὰ τὴ λαδωτήρι.

— Πού πιάς;
— Απάνω!

Χτυπάω τὸ κουδοῦνι. Ἀνοίγει ἡ ὑπηρεσία τους.

— Τί θέλετε; Δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ κύριος!

— Εἶναι ἡ πόρτα!

Δίνω μιά σπρωξιά στὴν κοπέλλα πού κολλᾷ στὸν τοῖχο. Καὶ πᾶνω τὴν πόρτα καὶ δουλεύω τὸ λαδωτήρι. Πλάπ-πλάπ-πλάπ, σ' ὅλους τοὺς μετεσέδες. Ρίχνω μπόλικο, τόσο, πού τὰ λάδια τρέχουν κατὰ μῆκος τῆς πόρτας. Ἐπειτα παίρνω γραμμὴ ὅλες τίς πόρτες. Νὰ καὶ τοῦτη, νὰ καὶ κείνη.

Κατέβηκα ἀνακουφισμένος κι' ἔκανα ἕνα ντούς, νὰ ἡρεμήσω. Ὁ κ. Χατζητέτοιος οὐτε ἔκανε κουβέντα γιὰ τὸ ἐπεισόδιο. Κατάλαβε πὼς εἶχε νὰ κάνει μὲ ἀποφασιστικὸ ἄνθρωπο, πού δὲν σηκώνει ἀστεία μὲ τὰ νύερα του. Οἱ σύνοικοι μὲ κὺτταζαν καὶ μὲ χαιρετούσαν μὲ σεβασμὸ καὶ—μπορῶ νὰ πῶ—μὲ κάποιο δέος. Καὶ μιά μέρα, ἕνας πιτσιρικὸς ἐξ ἡλικίας μου λέει στὴν εἴσοδο:

— Καλημέρα κύριε Λαδωτήρη!

Τὸ ἄρπαξα δυνατὰ.

— Μαμάααα!... Μαμάααα... Ὅθ' σ' ἀφήσω βρέ, ἂν μὲ πῆς πού τ' ἀκούσε.

— Ὁ κύριος Χατζητέτοιος λένε σὰς λέει ἔτσι. Αὐτὸς τὸ βγαλε. Κι' ὅλοι κύριο Λαδωτήρη σὰς λένε ἐδῶ μέσα.

— Αἱ! Ἐτσι, λοιπὸν, κύριε Χατζητέτοιο. Ἐχει καλῶς.

Τὸν περιμένω τὸ πρωὶ στὴν εἴσοδο. Ἐχω πάρει πρόσχαρο ὕψος, γιὰ νὰ τὸν παραπλανήσω.

— Καλημέρα κύριε Χατζημιχαλόπουλε.

— Ὅχι Στούρμπο, κύριε Χατζημιχαλόπουλε. Λαδωτήρης!

Πρὶν προφτάσῃ ν' ἀντιληφθῇ τί τὸν περιμένει, ἔχω τραβίξει τὸ λαδωτήρι ἀπὸ τὴν τσέπη, τὸν ἔχω στριμώξει στὴ γωνία τῆς πόρτας καὶ τὸ λαδώνω τ' αὐτῇ:

— Λαδωτήρης, αἱ! Νά, λοιπὸν. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Λαδωτήρης. Κλούπ, κλούπ, κλάπ! Τὰ λάδια τοῦ κατεβαίνουν στὸ λαιμό, τοῦ λερώνουν τὸ πουκάμισο, τὸ σακάκι, τὰ μανίκια. Μαζεύονται μερικὴ σύνοικοι, βγαίνει ὁ θυρωρός. Ὑψώνω τὸ λαδωτήρι.

— Κι' οἷος μὲ ξαναπῆ Λαδωτήρη, θὰ τὸν λαδώσω καὶ τοῦτο! διακηρύσσω.

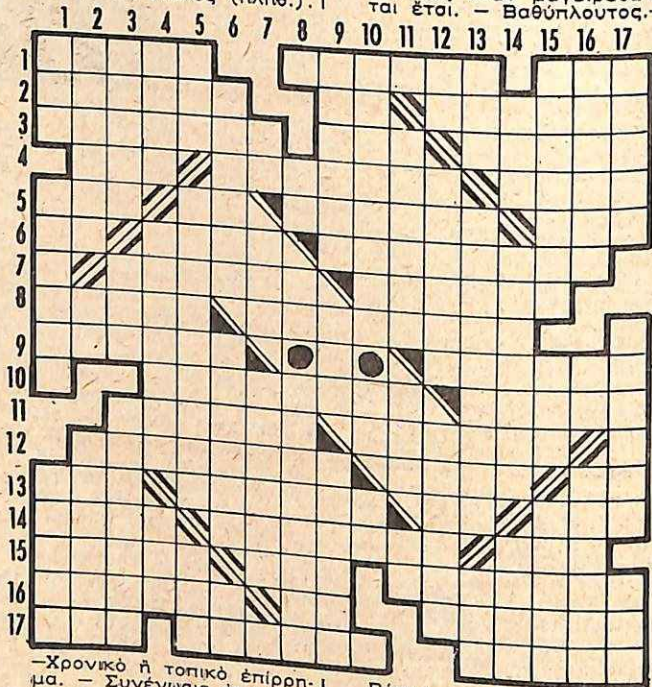
Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη οὐτε Λαδωτήρη μὲ ξαναεἶπαν, οὐτε πόρτα ξανατρίξε στὴν πολυκατοικία. Καὶ σὰς ἐγγυᾶμαι πὼς δὲν θὰ ξανατρίξει. Ὅλοι ἔχουν πάρει ἕνα λαδωτήρι καὶ τίς λαδώνουν κανονικά. Ὅσο γιὰ μένα τώρα τὸ ἔχω στὴν τσέπη, τὸ παίρνω μαζί μου παντοῦ. Γιατί νὰ μὲν δὲν τριέουν οἱ πόρτες τῆς πολυκατοικίας, ἀλλὰ πού ἔρεῖς τί γίνεται ἐδῶ; Σ' ἕνα ἄλλο σπῆτι, σ' ἕνα δημόσιο γραφεῖο, σ' ἕνα λεωφορεῖο, ὅλο καὶ τυχαίνει μιά πόρτα πού τριέει. Καὶ πρέπει νὰ τὴ λαδώνουν ἀμέσως.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 643

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις τῆς Γιουγκοσλαβίας, κοντὰ στὶς ὄχθες ὁμωνύμου λίμνης. — Ὁφείλεται σὲ στενοχώρια. — Πρόθεσι μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
- 2 Θεωρεῖται ὁ ἀπόστολος τοῦ ρωμαντισμοῦ στὴ μουσική. — Δυὸ σύμφωνα πού σχηματίζουν ἐπιρρέπεια. — Δὲ λείπουν ἀπὸ κανένα δέντρο.
- 3 Πολεμικὸς στόλος (πληθ.).

— Χρονικὸ ἡ τοπικὸ ἐπιρροῶν. — Συνέννοιας ἐπιχειρή-

- 4 Ἀρχικὴ πού θυμίζουν τὴν Κατοχή. — Χώρα τῆς Ἀμερικής. — Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐλληνικοῦ νομοῦ.
- 5 Ἀριθμὸς (ὀπτικῶς). — Ἀγρὰ χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος. — Τὸ ἐπίγειο τῆς Λαμίας.
- 6 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Κάνει τὸ βάδισμα ἀθρόου. — Τοκετὸς πού ἀκριβὸς πληρώνεται.
- 7 Ἰδιοσυγκρασία. — Μεγάλος ποίητης.
- 8 Χωριὸ τῆς Ἰστιάδας, 17 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Αἰδηψό. — Κοινῶς λέγεται ἐλαφρόπετρα.
- 9 Λίγα. — Μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Φοινίκης, πατέρας τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης.
- 10 Συμπλοκή. — Σλαβικὴ λέξις πού σημαίνει αὐλάκι, τάφρος.
- 11 Τὸ κεφάλι αὐτὸ ἔχει πολλὰ ἀσπρὲς τρίχες. — Μόνιμος καὶ ἀμετάβλητος.
- 12 Κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστος στὴν ἀσφραῖ. — Μικρός. — Νότα.
- 13 Πολεμικὸ παράγγελμα. — Σφραγίδα. — Ἀγγλικὴ σημαίνει «μέσα». — Μονάδες ἀσφαλείας (ἀρχικά).
- 14 Κλωστής πού μὲ τὸν τόνο στὴ λήγουσα γίνονται ἰσπανικὸ γυναικεῖο ὄνομα. — Σκύλος χωρὶς οὐρά. — Ὄνομα προσφιλὲς στοὺς Ἀμερικανούς.
- 15 Σύντροφος τῆς Ἰοκάστης. — Ὄρα: ἀεροπορικὴ ἐντόνη. — Κάνει τὴ ζωὴ μο-
- 16 Μοιάζει πολὺ μὲ ἄλλο. — Δὲν ἔχουν ἀπολύτως καμμιὰ αἰτία. — Μέγας Ἀγγλος μαγικός, φυσικός, ἀστρονόμος καὶ φιλόσοφος.
- 17 Δικὸ σου. — Βασιλεῦσε. — Παιδὶ τοῦ δρόμου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ἀδιακρίτως ἀριθμοῦ. — Κάνει κάτι εὐθύ. — Κάλυμμα τῆς

- κεφαλῆς.
- 2 Ὅμας προσώπων πού ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο. — Νότα. — Μία ἀπὸ τίς καλύτερες ποδοσφαιρικές ομάδες τοῦ κόσμου.
- 3 Στενὰ δρομάκια (καθαρ.). — Ντεμπούρα...: στὰρ τῆς ὀδὸν. — Ἀνάβει τσιγάρο.
- 4 Οἱ μελιτζάνες εἶναι νοστιμότητες σταν μαγειρεύονται ἔτσι. — Βαθύπλουτος.

- 5 Ἐδῶσε τὸ ὄνομά του σὲ μιά διαστροφή. — Εἶναι ὑβριστικὸ γιὰ ἕναν Ἕλληνα. — 271.
- 6 Δὲν ἔχουν ζωὴ. — Βαθμολογία. — Δυὸ σύμφωνα πού σχηματίζουν μωρό.
- 7 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Τὸ πρῶτον ἡμῶν ἐφετερινῆς ἐπιτυχίας τῆς Κίμ Νόθακ. — Ἐταί λέγεται ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς ἡ κατοικία τῆς πρωτεύουσας τους.
- 8 Συνεχόμενα στὴν πανοιόν. — Νότα. — Ἐντελὸς διαφορετικός.
- 9 Ἐκτίθενται σὲ πολλὰ κατστήματα ἀγοράς. — Παλαζοπράσινο (ἔεν.). — Ἐορτάζει στὶς 12 Δεκεμβρίου.
- 10 Προκαλεῖ πόνο. — Ἀνεστραμμένο σύμφωνο. — 100 τετραγωνικά μέτρα.
- 11 Βιβλικὴ χορεύτρια. — Χρονικὸς σύνδεσμος. — Καλῶς πτοῦν τὸ μισὸ ὄραν.
- 12 Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Τέτοια στέμματα ἐχρησιμοποιοῦντο γιὰ τὴν στέψη τῶν Λομβαρδῶν ἡγεμόνων. — Θὰ τὸ βρῇτε στὰ περισσότερα πληθία.
- 13 Πρόσταγμα. — Κοινῶς λέγεται φησούλας. — Ἀρχικὸ ὑπουργεῖο.
- 14 Χρονικὸ διάστημα. — Ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν ὑγεία. — Ἐδῶ...: Ἑλληνίδα τραγουδίστρια.
- 15 Ἀραιός. — Μάρκα αὐτοκινήτων. — Βέλος.
- 16 Ἐπιστροφή στὴν πατρίδα. — Τῶν ὁποίων. — Ὁ ἀρχιτέκτων τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κύρου στὰ Ἐκβάτανα.
- 17 Γίγας, ὑπεράνθρωπος. — Μεγάλη ἀσιατικὴ κερσόνησος. — Ἀνεστραμμένος τελικὸς σύνδεσμος.

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ
Ἡ λύσις τοῦ 642
στὴ σελ. 98

— Αὐτοὶ εἶναι ζουμεροὶ καρποί!...

— Ποιὸς νὰ καλλιεργῇ ἀραγε αὐτὸ τὸ ἀνδισμένο περιβόλι;

— Ἐδῶ ἐκέντησα τίς ἀναμνήσεις μου ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μου.

— Εἶδες, Ἀθρηλία, τί ὁμορφὰ σχέδια ἔχει αὐτὸ τὸ ἔμπριμέ;

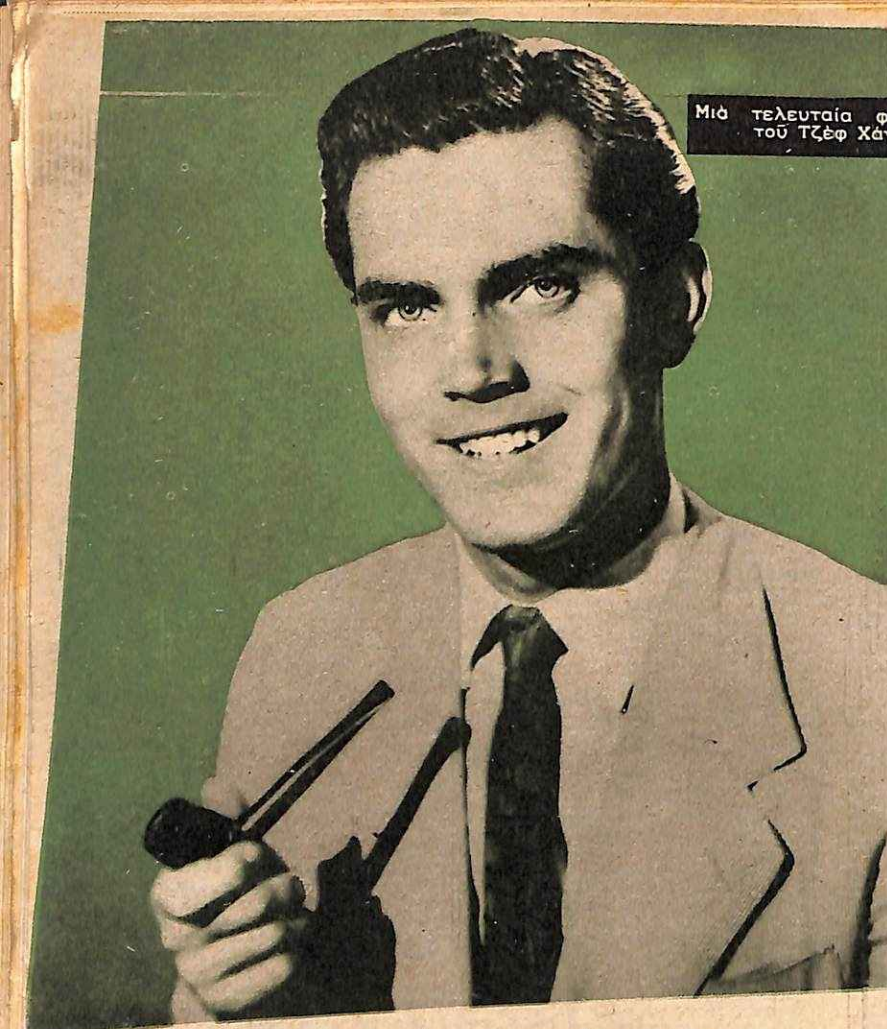
ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ!...
— Πὼς σοῦ φαίνεται ἡ καινούργια μας κουρτίνα, Μαρίκα;

Α) Π «ΣΑΝΤΑ ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

‘Ο Περούλης γάζωσε τὸ Γερμανό μ’ ἓνα τόμμινγκαν...

Μιά τελευταία φωτογραφία του Τζέφ Χάντερ

Ένας νέος στάρ με μεγάλο μέλλον

Ο ΠΩΣ κάθε χρόνο, έτσι κι' έφετος, πρὶν μερικές εβδομάδες, ἡ πανίσχυρη Ένωσις Ἀμερικανῶν ἐπιχειρηματιῶν κινηματογράφου, δημοσίευσε τ' ἀποτελέσματα τῆς ψηφοφορίας τῶν μελῶν τῆς καὶ ἀνέδειξε τοὺς 10 ἄνδρες καὶ τὶς 10 γυναῖκες ἀπὸ τοὺς καινούργιους ἡθοποιούς, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν αὐριανὴν ἐλπίδα τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀνάμεσα στὶς πρώτες θέσεις τοῦ καταλόγου τῶν ἀνδρῶν, εἶναι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Τζέφ Χάντερ, ἐνδὸς συμπιεσμένου νέου ζεν-πρεμιέ, ποὺ μὲ 18 ταινίες στὸ ἐνεργητικὸ του ἀπὸ τὸ 1950, ἔχει κατακτήσει σήμερα ὅλη τὴν ἀμερικανικὴ νεολαία. Νὰ μερικές ἀπὸ τὶς καλύτερες ταινίες του, ποὺ τοῦ ἐξασφάλισαν σίγουρο μέλλον στὴν ὁδὸν: «Οἱ Βατραχάνθρωποι» μὲ τὸν Ντάνι Ἀντριους, «Κίτρινοι οὐρανοί», μὲ τὸν Ρίτσαρντ Γουίντμαρ, «Πριγκίπισσα τοῦ Νείλου», μὲ τὴν Ρόντα Φλέμινγκ. Ἡ αἰχμάλωτος τῆς ἐρήμου, μὲ τὸν Τζῶν Γουαίην, «Ένα φίλν πρὶν πεθάνῃς» μὲ τὸν Ρόμπερτ Βάγκνερ.

Ο Τζέφ Χάντερ — τὸ πραγματικὸ του ὄνομα εἶναι Χένρυ Μάκ Κίνις — γεννήθηκε στὴ Νέα Ὀρλεάνη τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, στὴς 25 Νοεμβρίου τοῦ 1926, καὶ εἶναι μοναχογιὸς τῆς πλούσιας οἰκογένειας Μάκ Κίνις, ἀπὸγονοῦ τοῦ 12ου Ἀμερικανοῦ Προέδρου Τζέιμς Μονρόε.

Ο Τζέφ, μόλις εἶχε γυρίσει τὶς πρώτες δύο ταινίες του τὸ 1950, ὅταν στὰ σκηνίστια τοῦ ἐργαζόταν, γνώρισε καὶ ἀγάπησε μὲ... ἀμερικανικὴν ταχύτητα τὴν ἑπίσης νέον ἡθοποιὸν Μπάρμπαρα Ράις. Παντρεύθηκαν, λοιπόν, στὴ Νεβάδα, τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1950, αὐτὰς 24 ἐτῶν κι' αὐτὴ 21, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ 28 μῆνες ἀκριδῶς, χάρισαν γιὰ ἀγνωστούς λόγους, ἀφού, στὸ μεταξύ, ἀπέκτησαν ἕνα γιό, τὸ μικρὸ Κρίστοφερ, 5 ἐτῶν τώρα, ποὺ μένει μὲ τὴν μητέρα του. Παρὰ τὸ ἄδοξο τέλος τοῦ γάμου αὐτοῦ, ὁ Τζέφ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν... πρώην γυναῖκα του καὶ νὰ ἔχη πραγματικὴ λατρεία γιὰ τὸ γιό του. Τώρα τελευταία, μάλιστα, μέσω τῶν κινηματογραφικῶν περιοδικῶν τοῦ Χόλλυγουντ, ἔστειλε στὸ γιό του καὶ τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν-αὐτοβιογραφία του:

«Μικρὲ μου ἀγαπημένε Κρίστοφερ, Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ ἀσφαλὲς δὲν ἔχεις καταλάβει γιὰτί ξαφνικά πάψαμε νὰ ζοῦμε ὅλοι μαζί, ἐγώ, ἡ μητέρα σου κι' ἐσύ, γιὰτί δὲ μὲ βλέπεις πιά ὅπως πρῶτα καὶ γιὰτί, τώρα τελευταία, σὲ θυμᾶμαι καὶ σὲ σκέπτομαι ὅλο καὶ περισσότερο.

«Τὸ γράμμα αὐτὸ ποὺ σοὺ γράφω, θὰ τὸ διαβάσης καὶ θὰ τὸ καταλάβῃς ἀργότερα, ὅταν θὰ εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος καὶ, φυσικά, θὰ ζήτησῃς νὰ μάθῃς ποῖος ἦταν ὁ πατέρας σου, πῶς ἦταν καὶ γιὰτί σὲ ἐγκατέλειψε ξαφνικά.

«Πῶς εἶμαι στὴν ἐμφάνισι: Πολὺ ψηλός, 1.83 τοῦ μέτρου, λεπτός, πολὺ μελαχρινός, μὲ φωτεινὰ γκριζοπράσινα μάτια καὶ στὸ ποδόσφαιρο, στὸ κολύμπι καὶ στὸ σκί.

«Ποῖος εἶμαι: Ένας καινούργιος ἡθοποιὸς μὲ μέλλον στὸν κινηματογράφου ὅπως λέγε οἱ ἄλλοι, ἡλικίας 31 ἐτῶν. Πῶς εἶναι σχολεῖς τῆς πόλεως Μιλγουόκι, ἔβγα κάποιον σχολικὴν γιορτὴ καὶ μοὺ ἀνέθεσαν, γιὰ πρώτη φορά, νὰ παίξω στὸ σχολικὸ θέατρο, τὸ

ὅλο ἐνός... γέρου 60 ἐτῶν!... Αὐτὸ μοὺ ἄρεσε πολὺ καὶ ἀπὸ τότε, ὅπου σχολικὴ παράστασις ἢ θέατρο ἐρασιτεχνῶν ἡθοποιῶν, ἐγὼ ἦμουν πρῶτος! Παράλληλα, ὅμως, συνέχισα τὶς σπουδές μου. Ἄν σὲ εἶχα κοντά μου τώρα, θὰ μπορούσα νὰ σοὺ δείξω μερικά διπλώματα ποὺ ἐγὼ πάρε: τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας, τῆς ψυχολογίας, τοῦ ραδιοτεχνίτου καὶ τοῦ ἡθοποιῦ. Ἀπ' ὅλα αὐτά, τὸ τελευταῖο μὲ συγκινεῖ ἰδιαίτερα καὶ γι' αὐτὸ, ἀπὸ τὸ 1948 κι' ἐδῶ, ἀφοσιώθηκα ἀποκλειστικὰ στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφου.

«Τὸ 1942, ποὺ ἦμουν μόλις 16 ἐτῶν, δὲ μὲ δέχτηκαν πρῶτα ὡς στρατιώτη. Μόλις τὸ 1945 δέχτηκαν νὰ μὲ πάρουν ὡς ἐβελοντὴ καὶ νὰ μοὺ μάθουν ὅλα τὰ μυστικά του ραντά.

«Στὰ τέλη τοῦ 1946, ἦμουν πάλι πολίτης καὶ ξανάρχισα τὶς προσπάθειές μου στὸ θέατρο, χωρὶς νὰ σημειώσω καμμία ἐπιτυχία μέχρι τὸ 1949.

«Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1950, ἦμουν στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἀπὸ τὸ φοιτητικὸ θέατρο, μὲ εἶχαν διαλέξει γιὰ πρωταγωνιστὴ τοῦ δραματικοῦ ἔργου «Ἦσαν ὅλοι τοὺς παιδιὰ μου». Ὑστερα ἀπὸ τὴν παράστασι, ποὺ στάθηκε θριαμβευτικὴ γιὰ μένα, μὲ πλησίασαν δύο κυρίες-πράκτορες καινούργιων ταινιῶν καὶ μοὺ πρότειναν νὰ μὲ παρουσιάσουν στὰ κινηματογραφικὰ σκηνίστια τοῦ Χόλλυγουντ.

«Τὸ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μὲ δοκίμασε, ἀλλὰ δὲ μὲ κράτησε. Τὸ δεύτερο, ὅμως, μοὺ ἔδωσε νὰ υπογράψω ἕνα καλὸ συμβόλαιο, ὕστερα ἀπὸ μερικές ἐπιτυχημένες δοκιμές. Ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτο μὲ δὲ μὲ πῆρε, μοὺ ἔκανε τὸ καλύτερο δώρο τῆς ζωῆς μου. Μοὺ χάρισε τὴν μητέρα σου, ποὺ ἐργαζόταν σ' αὐτὸ. Ἀγαπηθήκαμε ἀμέσως καὶ μόλις γνωριστήκαμε λίγο, παντρεύτηκαμε.

«Σήμερα, δυστυχῶς γιὰ σένα καὶ γιὰ ὅλους μας, εἶμαστε χωρισμένοι. Ἀλλὰ ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ ποὺ περάσαμε. Περισσότερο, μάλιστα, ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθες ἐσύ, παιδί μου, στὸν κόσμον. Ὅπως θὰ καταλάβῃς, ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, ὁ γάμος μεταξύ δύο ἡθοποιῶν δὲν εἶναι ὅπως, ὅπως μεταξύ δύο ἄλλων ἀνθρώπων. Ὅταν δύο ἡθοποιοὶ ἀποτελοῦν ἀνδρῶν, ἡ ζωὴ τους γίνεται ἐντέλως μηχανικὴ. Ἀνέκουν περισσότερο στὸ κοινὸ καὶ λιγώτερο στὸν ἑαυτὸ τους. Ἐπειτα εἶναι καὶ τὰ συνεχῆ ταξίδια γιὰ τὸ γυρίσμα τῶν ταινιῶν καὶ οἱ μοιραῖες ἀντιλήψεις. Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, θὰ παραμερίσουν τὸν ἑρωτα, ποὺ συνδέει δύο ἡθοποιούς. Ὁ ἐγωισμός, ὁ πό-

θος τοῦ κέρδους καὶ ἡ ἔλλειψι ἀμοιβῆς ἐμπιστοσύνης, θὰ σκοτίζουν ὅπωςδήποτε τὴν ἀγάπην, ποὺ συνδέει δύο συζύγους, ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ εἶναι καὶ καλλιτέχνες.

«Ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἀνδρόγυνα-ἡθοποιοὺς, τὸ ἴδιο συνέβη σὲ μένα καὶ στὴν μητέρα σου. Ὑστερα ἀπὸ 4 χρόνια εὐτυχίας, χίσαμε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ χωρίζαμε παρὰ νὰ συνεχίζαμε ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα νὰ καταστρέφουμε τὴν εὐτυχία μας. Σέξι καὶ θὰ σὲ φροντίσω πολὺ περισσότερο ἀπὸ τώρα. Ἀλλὰ προτίμησα νὰ σημαίνει, ὅτι δὲ σὲ ἀγαπᾶ καὶ ὅτι θὰ πάμω νὰ σὲ ἀγαπᾶ. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ἐγὼ θέλω νὰ συνεχίσω τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα μου πατέρα σου. Ἀλλὰ ἀπὸ τώρα ποὺ εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, ἔχω νὰ σοὺ δώσω μιά συμβουλὴ: Νὰ μὴ ζητήσης ποτὲ νὰ γίνῃς ἡθοποιὸς στὸ θέατρο ἢ τοῦ κινηματογράφου. Ἀλλὰ κι' ἂν γίνῃς, παρὰ τὴν παντρευτὴς ποτὲ ἢ θο π ο ἰ ὀ...»

Ο. PENNY

Κινηματογραφικὲς πενιές

* Ἡ Οὐρσουλα Τὶς ἀγαπᾶ τόσο τὸ σύζυγό της Ρόμπερτ Ταϊνλὸρ, ὥστε ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὴν καριέρα ρίπτε δλς τὶς προτάσεις ποὺ τῆς κάνουν καὶ ἐκείνη δέχεται ὅλη τοῦ ἀνδρός της, ὅτι δύο κινηματογραφικὲς καριέρες πᾶνε πολὺ γιὰ ἕνα ἀνδρόγυνον.

* Ὁ Κέρκ Ντάγκλας, ποὺ θὰ εἶναι παραγωγὸς καὶ πρωταγωνιστὴς τοῦ φιλμ «Οἱ Βίκινγκς», ἀποφάσισε ν' ἀναθέσῃ στὴν καὶ Ἐρνεστ Μπέρκινς τὸν ρόλο τοῦ ἔργου. Στὸ φιλμ τὰ μεγάλα ὀνόματα ἀξάνουν τὶς πιθανότητες ἐπιτυχίας μιάς ταίγ

Ὁ Έρικ φὸν Στροχάιμ στὸ ρολὸ τοῦ Ρόμμελ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες εἰδησοῦλες

* Τὸ δέκατο διεθνὲς κινηματογραφικὸ φεστιβάλ τῶν Καννῶν ἔληξε μὲ τὴν ἀπονομὴ τῶν βραβείων, ποὺ ἔκαναν λίγους εὐτυχισμένους καὶ πολλοὺς ἀγανακτισμένους. Τὴ μεγαλύτερη δυσφορία προκαλεῖ ἡ ἀπονομὴ τοῦ πρώτου βραβείου στὴν ταινία τοῦ Γουλιέλμου Γουαίερ «Ὁ νόμος τοῦ Κυλίου» (Φιλμ πειθῶς) καὶ ὅχι στὸ φιλμ ποὺ φέλλινι καὶ ὁ δὲ οὐ ρίου (Φιλμ πειθῶς) καὶ ὁ δὲ οὐ ρίου (Φιλμ πειθῶς) καὶ ὁ δὲ οὐ ρίου (Φιλμ πειθῶς).

* Ὁ Πορφύριος Ρομπέρτος ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν περιπλανητικὴν του καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ μονιμῶς στὴν Νότιο Ἀμερικὴ, ὅπου ἰδρύσῃ ἕνα μεγάλο τουριστικὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ θὰ διευθύνῃ μαζί μὲ τὸν σύζυγό του, ἡ Γαλλίδα σπάρτερ Ὀντίλ Ροντέν.

* Πολλοὶ Γάλλοι καλλιτέχνες ἀκολούθησαν ὡς τὴν τελευταία τοῦ καλοκαίρι τὸν ἐκλεκτὸ συνδεδεφὸς τοῦ Έρικ φὸν Στροχάιμ, ποὺ ἀναπαύεται τὰς τὸν μικρὸν νεκροταφεῖο τοῦ Μωρεπᾶ. Παρεῖστο μὲ τὶς γυνᾶς μερικῶν προσωπικῶν τῆς 7ης τέχνης γιὰ τὸ μεγάλο καλλιτεχνικὸν ὁπάρχη ἀφθονοῦ, ἡ προσωπικὴ τῆς ὁμοσπανίας. Μὲ τὸν θάνατό του Στροχάιμ χάσαμε συγχρόνως ἕνα ταλέντο καὶ μιά προσωπικότητα.

Τὸ ὅριζον τῆς 7ης τέχνης (σκηνοθέτης): Ἡ σκηνοθετὴς Στροχάιμ στὸν κινηματογράφου εἶναι πλεονεξία σὲ διδάγματα. Ζᾶν Κροκῶ: Ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς αὐστηρῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐγγενούς. Ἀμπελ Γκάρς (σκηνοθέτης): «Τὸ τέλος τοῦ Στροχάιμ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀσάφειας του. Ἦταν ἕνας σπουδαῖος σκηνοθέτης καὶ εἶναι γιὰ τὴν τὴν κινηματογράφου τὸ ὅτι δὲν ἐκμεταλλεύτηκε καλύτερα τὴν ἱκανότητά του στὸν τομέα αὐτό.

Ἀντρέ Μωρουά: «Στὴν ἀρχὴ τῶν εἰσοδῶν ἀντιπαθῶ, γρήγορα ὅμως ἐμαθα νὰ τὸν ἐκτιμῶ καὶ νὰ τὸν θαυμάζω.»

* Ἡ Ντόνα Ρήντ ἔφερε στὸν κόσμον, σὲ μιά κλινικὴ τῆς Σάντα Μονίκα, μιά ἀκόμη κορούλα. Ἡ στάρ ποὺ εἶναι σύζυγος τοῦ παραγωγικοῦ Τόνυ Ὄουεν καὶ παραμελεῖ τὴν καριέρα της ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὸν παντρεύτηκε, ἔχει ἤδη δύο ἀγόρια καὶ ἕνα κορίτσι.

* Ὁ Μάριο Λάντσα ἐπιβεβαίωσε τὴν εἰδησιν ὅτι θὰ βρεσθεῖ στὴν Ἱταλία στὸ τέλος τοῦ μηνὸς γιὰ νὰ πρωταγωνιστῇ στὸ φιλμ «Ἀριεντέρτο Ρόμα» ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸ τραγικὸ τοῦ Ρασέλ, ποὺ γνώρισεν παγκόσμια ἐπιτυχία.

* Ἡ Λίνα Κρίστιαν, ἄλλοτε σύζυγος τοῦ Τάβερν Πάουερ, πέρασε μερικές μερὲς στὴ Ρώμην μὲ ἀσπίρη ἱγκνόντι. Σκοπὸς τῆς στάρ ἦταν ν' ἀνανεύσῃ τὴ θερμὴν γκαριτορόμπα της.

* Ὁ σκηνοθέτης Τζορτζ Στῆβενς ποὺ ἔμεινε στὴς Κάννες ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ φεστιβάλ, βρίσκεται τώρα στὴ Γαλλία ἕνα μὲρος κατὰλληλον γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ νέου του φιλμ ἐπὶ ἡμερολόγιό της «Ἄννα φράνκ».

Ἡ στάρ τοῦ ἐξωφύλλου μας ΜΙΤΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ

Χρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ παράδειγμα ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ...

(Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη συνειχίζον ἕνα κοῦγᾶ, ποὺ ἔχει ἀρχαῖες μᾶλλον ἀστεία καὶ κινδυνεύει νὰ καταλήξῃ μᾶλλον σοβαρά...)

ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιθετικῶς): «Ὡστε, δηλαδὴ, δὲν ἐννοεῖς νὰ τὰ βάλλῃς κάτω οὔτε ἀπὸ πενήντα;... ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ χαμόγελο συγκαταβατικόν): Καὶ τί εἶναι τὰ πενήντα χρόνια μπροστὰ στὴν αἰωνιότητα;... ΕΚΕΙΝΗ (ἐτοιμὴ νὰ ἀφρίσῃ): Καὶ ἡ αἰωνιότης ποῖα εἶναι;... ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ πεποιθήσει): Ἡ ἐρωτικὴ ζωτικότης τοῦ ἀντρα! ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ γιὰτί ὅχι καὶ τῆς γυναίκας;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί, ἀπολούστατα, δὲν ἔχουνε καμμία σύγκρισι μετὰ τῶν ὁ ἀντρας καὶ ἡ γυναῖκα στὸ ζήτημα τῆς ἐρωτικῆς ζωτικότητος... Πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Ἐτοῖ τὸ κανόνισι ἡ φύσις, ἐτοῖ τὸ θέλησι ὁ Θεός... Εἶναι δυνατό νὰ ἀλλάξουμε τὴν πραγματικότητα, νὰ βάλομε τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλλῃ ἀπὸ τὴν δύση καὶ νὰ βασιλεύσῃ στὴν ἀνατολή;... ΕΚΕΙΝΗ: Μωρὲ σιγουριά! Μωρὲ πεποίθησι κι' ἐγώισμός!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι —πίστεψέ με— τίποτε ἀσάφιστο εἶναι μιά ἀπλή διαπίστασις αὐτοῦ ποὺ συμβαίνει, καὶ ποῦ, ὅτι καὶ νὰ κάνουμε, ὅτι καὶ νὰ ποῦμε, δὲν εἶναι δυνατό νὰ πᾶν νὰ συμβαίνει... ΕΚΕΙΝΗ (ἐδικεῖται τὴν γενικὴν συζήτησιν περὶ ἐρωτικῆς ζωτικότητος τῶν δύο φύλων σ' αὐτὸ ποὺ τὴν ἐνδιαφέρει ἀμέσως, τὴν σφάζει καὶ τὴν καίει): Ὅλα αὐτὰ τὰ λές γιὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἀναίσθησίν σου συμπεριφορά;... ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ὄρος ἀδῶας πε-

ριστερὰς): Καὶ ποῖα εἶναι αὐτή;... ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτάς; Ἐξχνᾷς τὴν ἀφορμὴν τοῦ σημερινοῦ κοῦγᾶ μας;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄ, καί! ἐκείνη τὴν μικροῦλα ποὺ ὑποπτεύεται ὅτι μὲ τρυφερότητα μὲ ὑποπτες διαθέσεις!... ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ τρυφεροῖ; Ὁ, πῶς τρυφεροῖ; ἡ μὴν τὸ μέλι... ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκριβῶς... Ἡ παρομοίωσις οὗ ἦταν κάτι πῶς πολὺ ἀπὸ σωστή;... ΕΚΕΙΝΗ: Σὰ δὲ ντρεπόμαστε! Ἐνα βρωμιόηλοκο δεκαοχτὼ ἐτῶν μὲ ἕνα ἀντρα ποὺ συμπλήρωσε μισὸν αἰῶνα ζωῆς!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, οὔτε ἡ μόνη, οὔτε ἡ τελευταία ποὺ συνέβη, συμβαίνει, ἡ θὰ συμβαίνει κατὰ τέτοιον... ΕΚΕΙΝΗ: Ἐλεῖ τώρα... Δὲ μένει παρὰ νὰ μὴ πῇ ὅτι εἶναι καὶ κοινὸ, συνηθισμένο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι πῶς πολὺ ἀπὸ κοινὸ κι' ἀπὸ συνηθισμένο... (Πᾶσι στὴν βιβλιοθήκην καὶ παίρνει ἕναν τόμο). Γι' αὐτὸ θὰ σὲ βεβαιώσουν πολὺ πῶς πειστικὲς μαρτυρίες ἀπὸ τὴν δική μου... (Ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον). ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἶναι αὐτὸ πάλι; ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ πῶς ζωντανὸ κι' ἀδιάνυστο ἐπιχείρημα σ' αὐτὰ ποὺ σοὺ λέω καὶ ποὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ τὰ πιστέψῃς; Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἀπὸ ἕνα μάρτυρα τῆς ζωῆς του... Θεὲς νὰ σοὺ διαβάσῃ μερικές περικοπὲς ἀπὸ τὶς τελευταῖες σελίδες του; ΕΚΕΙΝΗ (πεισματομένη): Διά-

βάσατε... ΕΚΕΙΝΟΣ (διαδράζει): «Μονάχα ἡ ἐργασία καὶ ἡ αἰσθησιακὴ ζωὴ εἶχαν ἀκόμη τὴ δύναμιν νὰ τὸν ἀποσποῦν ἀπὸ τοὺς ἐφιάλτες του. Οἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦσαν νὰ παίζον μεγάλον ρόλο στὴ ζωὴν. Ἦταν τότε ἐξομολογία ἐτῶν. Ἀλλὰ διατηροῦσαν ἀκριβοῦς τὸν ἐρωτικὸ ὄργανό του. Στὸ θέατρο ὅντε-ν-κὼ ἐσανεβάστικε τὸ 1872 ὁ «Ρουί-Μπλας». Ἦταν ἡ μόνη με-

— Καὶ τώρα ποὺ παντρεύτηκαμε, νὰ σοὺ συστήσω καὶ τὴν ἀδελφὴν μου!...

μολή χαρά του μέσα στις τόσες πικρίες. Το ανέσπασε αυτό τον ξανάφερε σε επαφή με τις θεατρίνες. Ο ρόλος της βασιλίσσας που είχε δοθεί άλλοτε στην 'Ιουλιέττα (*) και της αφαιρέθηκε με την επέμβαση της Κας Ουγκώ, δόθηκε τώρα στη Σάρα Μπερνάρ, νεαρώτατη, λυγροκόρμη, χαριτωμένη, με φωνή μελιστάλαχτη. Στην αρχή φάνηκε δύστροπη, έκανε σαν ένα κακομαθημένο παιδί, αρνιόταν να πάει στο σπίτι του Ουγκώ για τις πρόβες, «έκανε νάζια», για να μεταχειριστούμε τη συνηθισμένη διατύπωση. Αλλά ο Ουγκώ που είχε ξελογιάσει τόσες άλλες, δε μπορούσε παρά να τη συνηθίσει κι αυτήν, κι' ας τον αποκαλούσε «τέρας», ή «αμνηστική της Κοιμώνας»... Όταν γνώρισε το «τέρας» από κοντά, ξετρελλάθηκε! «Είναι γοητευτικό το τέρας! Και τόσο πνευματώδες, και τόσο λεπτός...» Και, αν θές, άκουσε και πάρα κάτω: «Στην προεμένα, ο συγγραφέας και η πρωταγωνίστρια ήτανε σε τρυφερές διασχίσεις. Κοιμήτο του Βικτωρ Ουγκώ, 20 Φεβρουαρίου 1872: «Η αίθουσα γεμάτη. Πήγα και συγχάρηκα τη Σάρα Μπερνάρ. Τη φίλησα στο στόμα...» 28 Μαρτίου 1872: «Πήγα στο «Οντέον». Είδα τη Σάρα Μπερνάρ στο καθιστικό της ντυμένη...» Στο γεύμα που δόθηκε στην εκατοστή παράσταση, ο ποιητής περιτοχιζόταν από πολλές ωραίες γυναίκες. Η Σάρα του είπε: «Μά φίλησέ με, λοιπόν, έμας, τις γυναίκες! Αρχίζω από μένα». Όταν φίλησε όλες τις παρούσες καλόνες, αρχίζοντας φυσικά από τη Σάρα Μπερνάρ, έκλεινε πρόσθετο: «Τέλειωσε μ' έμένα!» Οι έρωτοτροπίες του έγιναν γρήγορα στενές ερωτικές σχέσεις...»

ΕΚΕΙΝΗ (τόν διακόπτει έξω): Και ήτανε τότε έδωχτηκα έδωχτηκα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για την ακρίβεια, έδωχτηκα... Είχε γεννηθεί το 1801...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά γίνονται αυτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Περιμένα να ακούσεις πάρα κάτω: 'Αργότερα, ο Ουγκώ γυρίζει, νοσταλγικός προσκυνητής, στον τόπο που πέρασε δεκαοχτώ χρόνια εξορίας, το μαγευτικό νησί της Μάγχης, την Γκερνσέη. Και εκεί τα φτιάχνει με μια καμαριέρα, την Λευκή, που η φιλέντας του — γρηπιά — 'Ιουλιέττα Μπουέ, είχε την άφελεια να διαλέξει νέα κι' όμορφη... 'Ας ακούσουμε πάλι το βιογράφο του χαλκέντερου αυτού κατακτητή: «Μελαγχροινή, με μαύρα μάτια, καλοκαμωμένη, με ωραίες γραμμές, άγνες κι' αρμονικές κινήσεις, η Λευκή δε μπορούσε παρά να άρει στο Βικτωρ Ουγκώ. Οι Λαβέν, άρρωστοί στην 'Ιουλιέττα και χωρίς ασυμπάτη για το Μινώταυρο, είχαν συστήσει μεγάλη προσοχή στη θετή τους κόρη. Προβλεπτικοί από την 'Ιουλιέττα, σκεφτήκανε ότι η Γκερνσέη δεν ήτανε Παρίσι, όπου ο έρωτας του Ουγκώ εύρισκε άθρονα και εύκολο θήραμα. Η 'Ιουλιέττα Γκατιέ, η Σάρα Μπερνάρ, η Ζάν 'Εσλέρ, η Ελβενία Ριμπά, η Ζελί Ρομπέρ, η Αλμπέρτιν Σεράν και τόσες άλλες άρκοσαν στο μάτο!...»

ΕΚΕΙΝΗ (με φρίκη): Και είχε τόσες γυναίκες έδωχτηκα έδωχτηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιά την ακρίβεια έδωχτηκα... Κάποτε να δής όμως και τι έκανε όταν έγινε ούδοντα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τι έκανε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ονόμασε στο έτος 1885, 'Ο Βικτωρ Ουγκώ είναι ούδοντα... ραν έτών! Νά, λοιπόν, τι αναφέρει για την εποχή αυτή — λίγα πριν από το θάνατο του μεγάλου ποιητή...— ο βιογράφος του: «Ακόμα και τις τελευταίες εκείνες ημέρες, ο φαίνος μέσα του ζήτοσε τις νύφες του! 'Ως το τέλος, μια απαιτητική άρενοπότη, ποτέ χορτασμένη. Στο τελευταίο κορμί του, αρχαίνισμένο την 1η 'Ιανουαρίου 1885, ο άθλητης του έρωτα καταγράφει δικόμια επίδοσης, την τελευταία απ' όλες με ημερομηνία 5 'Απριλίου 1885!»

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ούδοντα... έδωχτηκα έδωχτηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ούδοντα... έδωχτηκα έδωχτηκα!

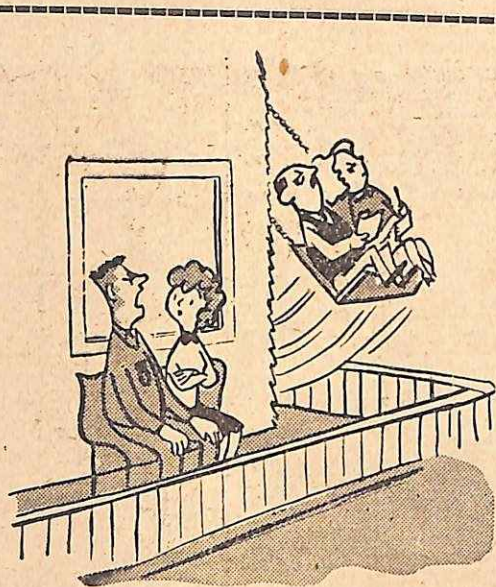
ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι ανιδέστατος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Δέ φταίω εγώ! Με έκανε το παράδειγμα του Ουγκώ!

(Έκείνη έγκαταλείνεται στην άγκαλιά του, γεμάτη παθητική ύστατη, βεβαιωμένη πιά ότι είναι υποχρεωμένη άκόμα για χρόνια πολλά να όπομένη, άδιαμαρτυρητα τις εκδηλώσεις της άντρικής ζωτικότητας του...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Την 'Ιουλιέττα Μπουέ, την πιστή τρυφερή φίλη του ποιητή, που έζησε όποτικά τρυφερή πενήντα χρόνια στο περιβάριο της ζωής του... Ζ. 6.

— Έχω την εντύπωση, ώρες-ώρες, πως οι γονείς σου μάς κατασκοπεύουν!

ΕΚΕΙΝΗ: Έπρεπε να σε παντρευτώ, για να καταλάβω πόσο κοντός είσαι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εγώ όμως σου το έδειξα από την αρχή, με το γάμο μου!...

Ο σύζυγος: Μην ανησυχείς γι' αυτό που έγινε!... Ούσπαγαν στο κεφάλι μου!...

Οι αυτοκτονίες ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ο παράγων της κληρονομικότητας

Οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν ότι είναι μεγάλος ο αριθμός των παιδιών που αυτοκτονούν κάθε χρόνο. Έννοούμε τα άγρια ή τα κορίτσια γύρω στην ηλικία των 15 χρόνων, που μόλις αρχίζουν να κάνουν τη γνωριμία τους με τη ζωή.

Εκείνο που χαρακτηρίζει αυτές τις αυτοκτονίες είναι ότι όφειλονται σε άφορμες ανάγκες λόγου. Μία άπλη παρτήρησι του πατέρα ή της μητέρας, ή άποτυχία σ' ένα σχολικό διαγωνισμό, ή μη ικανοποίησι μιας επιθυμίας (ένα παιδάκι 14 χρόνων αυτοκτόνησε τελευταία στη Γαλλία γιατί ο πατέρας του δεν του πήρε το ποδήλατο που επιθυμούσε), ένα κάποιο άσημαντο παράπτωμα μπορούν να σπρώξουν το παιδί στην αυτοκτονία.

Η λογική των μεγάλων δε μπορεί να εξηγήσει αυτές τις αυτοκτονίες. Αλλά τα παιδιά δεν έχουν τη δική μας λογική. Σκέπτονται και κρίνουν με το δικό τους μυαλό.

Ένας Γάλλος νευρο-ψυχολόγος, ο δόκτωρ Πωλ Λε Μοαλ, που μελέτησε το ζήτημα, παρατηρεί ότι το παιδί είναι περισσότερο προσκολλημένο στην πραγματικότητα από μας. Οι μεγάλοι, όταν βρίσκονται μπροστά σε κάποια δυσκολία, ώπλισμένοι με την πείρα που έχουν άποχτήσει από τη ζωή, κάνουν τη σκέψη ότι αυτό θα περάσει. Το παιδί, όμως, προσκολλημένο στο γεγονός της στιγμής, του λείπει η πείρα για να λογικεύεται. Και το μέλλον του φαίνεται πολύ μακρινό για να παρηγορηθεί με αυτό. Έτσι, μία παρτήρησι, μία άποτυχία, ένα παράπτωμα, μία έναντιότη, παίρνουν κολλοσιαία σημασία στα μάτια του. Τα μικρά αυτά περιστατικά σχηματίζουν άδύνατο πιά να ξεφύγουν από τον. Το είναι καταλήγει στην αυτοκτονία, που άποτελεί τη μοναδική διέξοδο στα μάτια του. Κατά τον δόκτωρ Μοαλ, τα παιδιά που ρέπουν στην αυτοκτονία είναι τα όπερυσία, καθώς και εκείνα που πάρουσιάζουν ένταλλάνες εύθυμίας και μελαγχολίας.

Οι γονείς, παρατηρεί, πρέπει να προσέχουν ιδιαίτερα τα παιδιά που είναι τη και την άλλη κυριεύονται από μία άνελη άπογοήτευσι. Τα βλέπουν τότε όμορφα και σε μία παρόμοια στιγμή το μικρό — άλλά κολασισιο στα μάτια τους — δράμα που τους άσπασχολεί, με την αυτοκτονία.

Αυτή η ροπή προς την αυτοκτονία είναι κάποτε κληρονομική. Θα μπορούσε, μάλιστα, να τη κανείς ότι ύπάρχουν όκογένηες αυτοχειριαζόμενες.

Η αυτοκτονία δεν είναι, βέβαια, κληρονομική όπως μία άφρώστεια. Αλλά νείς ή τους προγόνους του από τους γοέκιν ψυχασύνθεσι, που το σπρώχνει στην αυτοκτονία. Σε μία γαλλική οίλικία 57 χρόνων, ο γυιός σε ηλικία 43 πτομέρας: και οι τρεις άπαγχονιστή.

Το περιστατικό αυτό, όπως και πολλά άλλα, δείχνουν ότι ύπάρχει μία ροπή ή μία προδιάθεσι στην αυτοκτονία. Κληρονομούμε, δηλαδή, από τους γονείς μας την ιδιαίτερη εκείνη ψυχολογική κατάσταση, που μπορεί να μας σπρώξει στην αυτοκτονία.

Τα γεγονότα δείχνουν, έξ άλλου, ότι η αυτοκτονία είναι μεταδοτική μεταξύ των νέων. Το παράδειγμα επενεργεί έδω με τρόπο τρομακτικό. Έπειδή μία άπογορευμένη νέα αυτοκτόνησε, πολλές άλλες που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση, που είναι, δηλαδή, άπογορευμένες κι' αυτές, σπεύδουν να την μιμηθούν. Το παράδειγμα κυριαρχεί επίσης και ως προς την έκλογη των μέσων. Έπειδή μία νέα χρησιμοποίησε την άσπιρίνη, πολλές άλλες κάνουν το ίδιο. Αυτό έγινε εν νέες, σε μία βελγική πόλι, όπου έδων, κατάφυαν σ' αυτό το μέσον, για να τερματίσουν τη ζωή τους.

Οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν, ότι ο αριθμός των αυτοκτονιών, παρουσιάζει άξιοσημειωτή ελάττωσι κατά τη διόρθροποι της παραγμένης έποχής μας σ' ό: τι κατά την καλομένη άκαλή έποχή, που άπλώνεται από τα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα ως τα πρώτα του τωρινού.

Αριστοργηματικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΙΕΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά την παρουσίασι της 'Ιωάννας Ντυμπαρ στην αύλη, η άδελφή της Σόν προσπαθεί να πείση τον Ζυλμπέρ να καταθέσει ύπέρ του άδελφού της σχετικά με τη μονομαχία του με τον όλιμπον ντε Ταδερνέ. Του ύπόσχεται ταυτόχρονα ότι θα τον όνομασι γιατρό του βασιλιά, παρά το γεγονός ότι ο νεαρός προσταυεμένος της δεν έχει σπουδάσει ιατρική. Παραγγέλλει μάλιστα, να του φτιάξουν μία ειδική στολή. Ο Ζυλμπέρ, όμως, για ν' άποφύγν αυτή τη γελοιοποίησι, άρπετεύει και η καλή του τύχη τον κάνει να βρ' στο όδρομο του τόν Ρουσώ, που τον παίρνει στο σπίτι του. Η 'Ιωάννα Ντυμπαρ κι' η άδελφή της άνησυχούν για το ένδιαφέρον που δείχνει ο βασιλιάς για την 'Αδριανή ντε Ταδερνέ.

— 'Ας φύγουμε τότε, έπτε ο Ζάν. Καί, πίνοντας τη Σόν από το χέρι, την τράβηξε προς την πόρτα. Η 'Ιωάννα ξεσπάσε τότε.

— Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ανείσθη-τοι κι' οι δυό, πως ύποφώρα:

— Ο Ζάν κοντοστάθηκε.

— Μήπως σου λείπουν χρήματα; ρώ-τησε η Σόν.

— Θα πρέπει να λείψουν πρώτα στο βασιλιά, για να λείψουν και σε μένα. άπάντησε η 'Ιωάννα.

— Δάσε μου τότε χίλια λουδοβίκια. που μου χρειαζόνται, έπτε ο Ζάν.

— Χίλιοι κερανοί στο κεφάλι σου! άπάντησε η 'Ιωάννα.

— Αλλά τί συμβαίνει; ρώτησε η Σόν.

— Συμβαίνει, ότι ο βασιλιάς είναι έρω-τευμένος.

— Με τη σύζυγο του Δελφίνου;

— Μακάρι να ήταν μ' αυτήν. Θα έπρό-κειτο τότε για μία όικογενειακή ύπόθεσι...

Είναι έρωτευμένος, όμως, με μία άλλη...

— Με τη δεσποινίδα ντε Ταδερνέ; έπτε ο Ζάν.

— 'Α, τον άθλιο, το έξερε! φώναξε η 'Ιωάννα.

— Χαθήκαμε! έπτε η Σόν.

— Περιμένετε, συνέχισε ο Ζάν. Πρέπει να έξερετε πως εγώ δε χάνω τον καιρό μου... Μόλις κατάλαβα, λοιπόν, πως ο βασιλιάς κυττάζε με έχωριστο ένδιαφέρον τη δεσποινίδα ντε Ταδερνέ, ζήτησα άμέσως πληροφορίες και μπορώ να πώ πως έμαθα μερικά πράγματα... Έμαθα, λοιπόν, πρώ-τα, πως η δεσποινίς ντε Ταδερνέ μένει μαζί με τον πατέρα της και τον άδελφό της σ' ένα σπίτι με κήπο στην όδον Κόκ - Ερόν.

— Πρέπει να βρούμε ένα σπίτι εκεί κον-τά για να μπορούμε να την παρακολου-θούμε, έπτε η 'Ιωάννα.

— Το σκέφτηκα πριν από σένα, άπάν-τησε ο ύποκόμης. Δεν ύπάρχουν, δυστυ-χώς, σπίτια που να νοικιάζονται στην ό-δον Κόκ - Ερόν. 'Υπάρχει, όμως, ένα στί-τι στην όδον Πλατρίερ, που βλέπει στον κήπο του σπιτιού των Ταδερνέ.

— Νά το νοικιάσωμε άμέσως! φώναξε η 'Ιωάννα.

— Νοικιάστηκε κι' όλας, άπάντησε ο Ζάν.

— Από ποιόν;

— Από μένα.

— Είσαι ύπέροχος. Ζάν, έπτε η κόμης-σα. Το νοίκιασες με το όνομά σου;

— Δεν είμαι πρελλός... Το νοίκιασα για μία νεαρή χήρα... Δεν είσαι χήρα. Σόν;

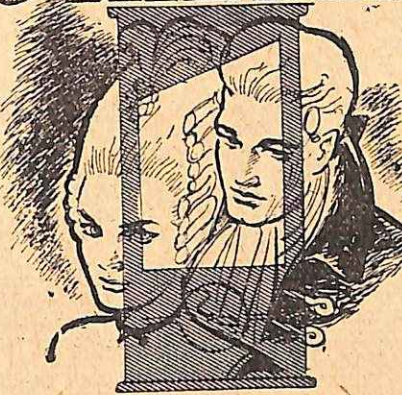
— Άλλοίμονο!

— Στο διαμέρισμα αυτό θα έγκαταστα-θ' όλοι, λοιπόν, η Σόν.

— Από κεί θα μπορ' να παρακολουθ' όλες τις κινήσεις της μικρής έπαρχιωτοπούλας μας.

Το παρατηρητήριο

Από κείνη την ήμερα, το σπίτι της όδου Πλατρίερ έγινε το παρατηρητήριο της όικογενείας Ντυμπαρ. Η Σόν και ο ύποκό-μης Ζάν, έφωδιασμένοι με λορνιόν, ένταλ-λάσσονταν στο παράθυρο που έβλεπε στα

του από το παράθυρο μιας γειτονικής σο-φίτας και που κυττάζε κι' αυτός προς το μέρος του κήπου της όδου Κόκ - Ερόν.

— Ο φιλόσοφος μου! φώναξε η Σόν, που βοισκόταν εκείνη τη στιγμή στο παρα-τηρητήριο.

— Ο ύποκόμης Ζάν, που κυττάζε με τη σειρά του, είδε πως η Σόν είχε δίκιο.

— Είναι αυτός ο άθλιος που μάς έφυγε από τον πύργο της Λουσιέν, έπτε, 'Α, τώ-ρα θα λογαριαστούμε μαζί του.

— Πρόσεξες με πόση έπιμονή κυττάζει τη δεσποινίδα ντε Ταδερνέ;

— Το πράγμα είναι όλοφάνερο, άπάν-τησε ο ύποκόμης Ζάν. Αυτό το άθλιο σκου-λήκι, που μάζεφες από το όδρομο, είναι έρωτευμένο με την κόρη του παλιού άφέντη του.

— Τώρα καταλαβαίνω γιατί ξεκίνησε με τα πόδια από το Ταδερνέ, για να νάρθ στο Παρίσι, έπτε η Σόν. 'Αλλ' άρα γε η μικρή Ταδερνέ τον αγαπάει κι' αυτή;

— 'Ισως ναι, 'Ισως όχι, άπάντησε ο Ζάν Ντυμπαρ. Αλλά το πράγμα δεν έχει ση-μασία. Νομίζω, ότι ένας γάμος μεταξύ του φιλοσόφου σου και της μικρής Ταδερνέ, θα ήταν πολύ ένδιαφέρον...

— Για ποιο λόγο;

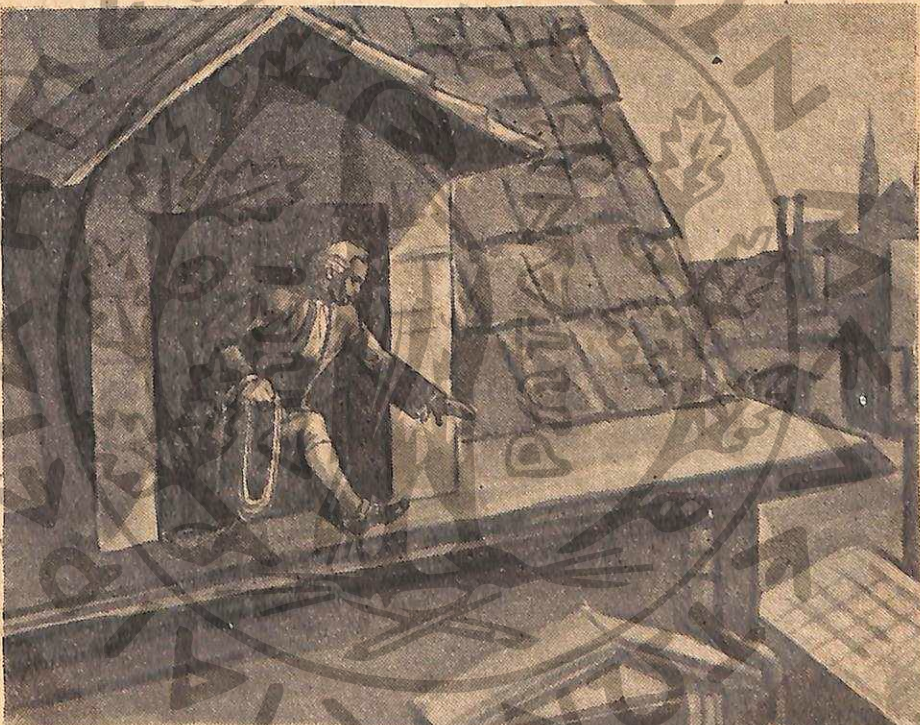
— Γιατί, άπλουστατα, ο βασιλιάς δε θα μπορούσε να κυνηγή μιά νεόνημψη.

— Μπιά! έπτε η Σόν. 'Αν δεν εύρισκε του γούστου του τη δεσποινίδα ντε Ταδε-ρνέ, 'Ισως αυτή τη στιγμή ήταν έρωτευμένος με την ίδια τη νύφη του, τη σύζυγο του Δελφίνου. Μήπως κι' αυτή δεν είναι νεό-νημψη;

— Άλλά τότε:

— Δεν έξω, άπάντησε η Σόν. Το σχέδιό σου 'Ισως είναι καλό, 'Ισως όχι... Θα το με-λετήσωμε... Μπορεί π. χ. να τους παντρέ-ψωμε και να τους ύποχρεώσωμε να φύγουν από το Παρίσι. Έτσι τα πράγματα τε-λειώνουν... Αλλά, πριν απ' όλα, πρέπει να ξαναπαράωμε το Ζυλμπέρ στην έξουσία μας.

— Τρέχω άμέσως να τον κατεβάσω από τη σοφίτα του και να τον φέρω έδω, έπτε ο ύποκόμης Ζάν.

Ο Ζυλμπέρ διασκέλασε κατόπιν το φεγγίτη της σοφίτας...

Καί διευθυνθήκε ταυτόχρονα πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἀλλ' ἡ Σὺν τὸν συγκράτησε.

— Εἶσαι τρελλός, τοῦ εἶπε. Οἱ ἔχθροί μας θὰ οὐρλιάξουν ἀπὸ τὴ χαρά τους κι' αὐριο θὰ κυκλοφοροῦν ἑκατοντάδες σατιρικών στίχων, πού θὰ ἐξιστοροῦν πῶς ὁ ὑποκόμης Ζαν Ντυμπάρυ ἀπῆγαγε ἕνα νέο μέσα στὴν καρδιά τοῦ Παρισιῶ.

— Τί πρέπει, λοιπόν, νὰ κάμω;

— Ἡ Σὺν σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Ἐκεῖνο πού δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμῃς ἐσύ, μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀπάντησε. Ὁ κόμης ντὲ Σαρτὴν εἶναι φίλος μας καὶ δὲ θὰ ἀρνήθῃ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Πήγαινε νὰ τὸν δῆς.

Ὁ ὑποκόμης δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ. Ἐτρεψε ἀμέσως νὰ δῇ τὸ ντὲ Σαρτὴν, τοῦ περιέγραψε τὸν Ζιλμπέρ καὶ τοῦ εἶπε, χωρὶς πολλὰς περιστροφές, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ἐξουσία τῆς κομῆσης Ντυμπάρυ.

— Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας σκυθρωπάει, ὅταν ἀκούει τὸ συνομιλήτῃ του νὰ τοῦ περιγράφῃ τὸ σπῆτι ὅπου ἔμενε αὐτὸς ὁ νέος.

— Τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ σπῆτι, εἶπε. Ἐκεῖ μένει ὁ φιλόσοφος τῆς Γενεύης, ὁ Ρουσσώ... Δὲ μπορεῖ, δυστυχῶς, νὰ γίνῃ τίποτα...

— Καί γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ἐκπληκτός ὁ Ντυμπάρυ. Μερικοὶ πράκτορές σας θὰ μποροῦσαν νὰ τελειώσουν μέσα σὲ λίγες στιγμὲς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ λέτε σὰ σοβαρά, ἀπάντησε ὁ ντὲ Σαρτὴν. Ἡ ἀστυνομία στὸ σπῆτι τοῦ Ρουσσώ! Ὁ λαὸς τοῦ Παρισιῶ θὰ βλεπε αὐτὴ τὴν πράξι σὰν ἱεροσύλια καὶ θὰ ἐσηκονόταν στὸ πόδι... Ἡ ἐντύπωσι θὰ ἦταν πολὺ μικρότερη, ἀν ἔστειλα τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ πιάσουν κάποιον μέσα στὸ ἴδιο τὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιών... Δὲ ξέρετε, λοιπόν, ὅτι οἱ Παρισινοὶ λατρεύουν τὸ Ρουσσώ;

Συζήτησαν κάμποση ὥρα. Καί, στὸ τέλος, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ παρασύρουν σὲ παγίδα τὸ Ρουσσώ καὶ τὸ νεαρὸ προστατευμένον του.

— Ὁ φιλόσοφος τῆς Γενεύης, παρὰ τὰ χρόνια του, ἔχει ἀκόμη εὐαίσθητη καρδιά, εἶπε ὁ ντὲ Σαρτὴν στὸ συνομιλήτῃ του. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ κόμηση θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποδουλώσῃ μὲ μερικὲς ματιές της... Ἀπὸ τὴ στιγμή αὕτη, δὲ θὰ τῆς ἀρνήθῃ τίποτα. Πρέπει, ὁμῶς, νὰ σκηνοθετήσωμε μίαν δῆθεν τυχαία συνάντησι μαζί τους. Αὕτη ἡ συνάντησι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἐταί ἀποφασίστηκε ἡ ἐκδρομὴ στὸ δάσος τοῦ Μαρλύ.

Ἐπρεπε, ὁμῶς, κάποιος νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸ Ρουσσώ. Κι' ἡ ἐκλογὴ ἔπεσε στὸ βοτανολόγο Ζυσιέ, πού ἀνέλαβε πρόθυμα νὰ παῖξῃ αὐτὸ τὸ ρόλο, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν πλεκτάνη.

Ὅπως εἶδαμε, ὁ Ρουσσώ δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό αὐτὴ τὴν πρόσκλησι καὶ ὑπο-

σχέθηκε πῶς θάπαιρνε μαζί του καὶ τὸν Ζιλμπέρ.

Ὁ Ζυσιέ εἶχε ἐπισκεφτῇ τὸ Ρουσσώ τῇ Δευτέρᾳ. Μερολοδοῦσαν, δηλαδή, ἔξη μέρες ὡς τὴν Κυριακή, πού εἶχε ὀριστῇ γιὰ τὴν ἐκδρομὴ στὸ δάσος τοῦ Μαρλύ. Στὸ διάστημα αὐτό, ζετυλίχθηκαν μερικά γεγονότα, πού θὰ πρέπει ν' ἀφηγηθῶμε στοὺς ἀναγνώστες μας, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ παρακολουθήσουν τὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας μας.

Ἐναερίο ταξίδι

Ἡ σοφία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ρουσσώ βρισκόταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Εἶχε, ὁμῶς, ἕνα πλεονέκτημα, πού, στὰ μάτια τοῦ ἐνοικοῦ τῆς ἔπαιρνε ἐξαιρετικὴ σημασία. Ἀπὸ τὸ φεγγίτη αὐτῆς τῆς σοφίας ὁ Ζιλμπέρ μποροῦσε νὰ βλέπῃ ὅχι μόνο τὸν κήπο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ταβερνέ.

Ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του αὐτὸ παρακολουθοῦσε τὰ πάντα. Κι' ἡ Σὺν τὸν ἔβλεπε εἰκοσι φορές τὴν ἡμέρα νὰ κρεμάτῃ τὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ φεγγίτη, σὰ νὰ ἤθελε νὰ αἰχτῇ στὸ κενό.

Ἀν μποροῦσε νὰ χωθῇ μέσα στὸ μυαλό του, θάβλεπε ὅτι ἕνα πολυπρὸ σχέδιο ὥριμαζε ἐκεῖ σιγά-σιγά.

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Σὺν δὲν εἶχε μαντικά χαρίσματα.

Τὸ σχέδιο τοῦ Ζιλμπέρ ἦταν ἀπλό, ὑπέροχο καὶ ἀνόητο, ὅπως ὅλα ἐκεῖνα πού φτιάχνουν οἱ ἐρωτευμένοι.

Ἀπὸ τὸ φεγγίτη πού ἔβλεπε κάπου-κάπου τὴ δεσποινίδα ντὲ Ταβερνέ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲ τοῦ ἦταν ἀρκετό. Τὰ δέκα ἢ εἰκοσι μέτρα πού τὸν χώριζαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς, ἔπαιρναν μέσα στὸ μυαλό του τίς διαστάσεις τοῦ ὤκεανου. Κι' αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ διαπλεύσῃ αὐτὸ τὸν ὤκεανο, γιὰ νὰ βρεθῇ κοντὰ σ' ἐκεῖνην, πού λάτρευε. Ὁ δὲ θὰ εἶχε τὸ θάρρος ἴσως νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστο, θὰ ἀνέπνεε γιὰ λίγες στιγμὲς τὸν ἴδιο ἀέρα μ' αὐτὴν καὶ θ' ἀγγίξει τὰ ἴδια πράγματα ὅπου ἀκουμποῦσαν τὰ δικά της χέρια.

Ἐκεῖνο πού δὲν ἀγάπησαν, δὲ θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴν ψυχικὴ διάθεσι τοῦ Ζιλμπέρ. Γιὰ τοὺς ἄλλους, τὸ πράγμα θὰ εἶναι πολὺ εὐκόλο, γιὰτι καὶ αὐτοὶ ἀσφαλῶς θὰ ἔβλεπαν παρόμοιες στιγμὲς.

Πῶς, ὁμῶς, θὰ κατάφερνε νὰ φτάσῃ ὡς τὸν κήπο τῶν Ταβερνέ; Νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ φεγγίτη δὲ μποροῦσε, γιὰτι ἡ ἀπόστασι πού τὸν χώριζε ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἦταν πᾶνω ἀπὸ δώδεκα μέτρα. Νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς σοφίας, κι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιὰ διὰ λόγους: Πρῶτα-πρῶτα, γιὰτι ἡ πόρτα τῆς σοφίας ἐκλεινε ἀπ' ἔξω κι' ὁ Ρουσσώ, πού φοβόταν ἴσως μήπως ὁ νεαρός προστατευμένον του κάμῃ καμμιὰ τρέλλα — ὁ φιλόσοφος εἶχε μαντέψῃ πῶς ὁ Ζιλμπέρ ἦταν ἐρωτευμένος — τραβοῦσε πάντα τὸ σύρτη τῆς νύχτας. Ὁ δεύτερος λόγος ἦταν, ὅτι τὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας τῆς σοφίας ἔτριζαν πολὺ. Ἀν, λοιπόν, ἐ-

πείρουσε νὰ κατεβῇ ἀπὸ κεῖ, θὰ τὸν ἔκουγαν.

Ὁ Ζιλμπέρ, ὁμῶς, μὲ τὸ γόνιμο μυαλό τοῦ ἐρωτευμένου, βρῆκε μίαν ἄλλη λύσι.

Κάτω ἀπὸ τὸ φεγγίτη τῆς σοφίας ὑπῆρχε δεύτερος, πού χρησίμευε γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν κεντρικὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸς ὁ φεγγίτης ἔμενε πάντα ἀνοιχτός.

Ὁ Ζιλμπέρ σκέφτηκε, λοιπόν, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὸν ὑδροσώληνα πού περνοῦσε πλάι στὸ φεγγίτη του καὶ νὰ φτάσῃ ὡς ἐκεῖ. Θὰ κατέβαινε κατόπιν ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σκάλα ὡς τὸ πρῶτο πάτωμα. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνα παράθυρο πού ἔβλεπε στὸν κήπο τῶν Ταβερνέ. Αὐτὸ τὸ παράθυρο βρισκόταν σὲ ὕψος ἔξη περίπου μέτρων. Ἀν ὁ Ζιλμπέρ δὲν εἶχε χτυπήσει τὸ τραγικὸ βράδυ πού κᾶπκα νὰ πωρτε-

κινῆμα πρὸς τιμὴν τοῦ Δελφίνου, θὰ μποροῦσε νὰ πηδήσῃ χωρὶς δυσκολία. Ἀλλὰ τώρα δὲν αἰσθανόταν τίς δυνάμεις του ἀρκετὰς γι' αὐτὸ τὸ πῆδημα. Ὑπῆρχε, ὁμῶς, ἕνας ἄλλος τόπος γιὰ νὰ κατεβῇ ἀσφαλῶς. Μέσα στὴ σοφία βρισκόταν κάμποσα κομμάτια ἀπὸ σχοινιά. Ἐνώνοντας αὐτὰ τὰ σχοινιά τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, θὰ μποροῦσε νὰ φτάσῃ στὸν κήπο.

Ἐπρεπε, ὁμῶς, νὰ γυρίσῃ. Ἀλλ' αὕτη ἡ σκέψι δὲν τὸν ἀπασχόλησε. Θὰ γύριζε μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο.

Τὸ εὐχάριστο ἦταν, ὅτι ξανάβρισκε σιγά-σιγά τίς δυνάμεις του. Ὁ Ζιλμπέρ πέρασε τὴν Τρίτη, τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Πέμπτη, μελετώντας τίς λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου του.

Τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς, ὁ Ρουσσώ θὰ ἔτρωγε σ' ἕνα φιλικὸ τοῦ σπῆτι, ὅπου τὸν εἶχαν καλέσει.

Ὁ Ζιλμπέρ ἀποφάσισε, λοιπόν, νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀπουσία του, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ἐναερίο ταξίδι πού σχεδίαζε.

Μὲ πόση ἀνυπομονησία περίμενε νὰ νυχτώσῃ!

Λίγο ἔπειτα ἀπὸ τίς ἑννῆς, τέλος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, ντύθηκε βιαστικά κι' ἔπειτα ἔγραψε ἕνα σύντομο γράμμα, πού τὸ ἔφερε πᾶνω στὸ τραπέζι τῆς σοφίας.

Τὸ γράμμα αὐτό, πού ἀπευθυνόταν στὸ Ρουσσώ, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητέ μου προ-

στάτι, μὴ βιασθῇτε νὰ μὲ κατηγορήσετε, γιὰτι, παρὰ τίς συστάσεις καὶ τίς διαταγές σας, πῆρα τὸ θάρρος νὰ βγῶ. Ἦταν ἀργήσῃ περισσότερο ἀπὸ δύο ὥρες, ἐκτός ἂν μὴ συμβῇ κανένα ἀπρόοπτο, ὅπως τὴν ἑξῆς ἀπογεύματι. Συγχαρῆστε τὸν ἄνθρωπο πού δὲ θὰ ἔχεσθαι ποτὲ τί σὰς χρωστούμαι».

Διασκέλασε κατόπιν τὸ φεγγίτη τῆς σοφίας καὶ ὄρμησε τὸ ἐναερίο ταξίδι του.

Εἶχε μελετήσει ὅλα τὰ πράγματα τοσο καλὰ, ὥστε ἔφτασε χωρὶς ἀπρόοπτα στὸν πρῶτο ὄροφο.

Ἐτοιμαζόταν τώρα νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸ σχοινί, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε βήματα στὸν κήπο.

Κάποιος περνοῦσε κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ σκοτάδι ἐμπόδιζε τὸν Ζιλμπέρ νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διευθυνόταν πρὸς τὸ μέρος ἑνὸς μικροῦ περιπτέρου, πού βρισκόταν στὴν ἀντίθετη ἀκρὴ τοῦ κήπου.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ, ὁ Ζιλμπέρ εἶδε τὴ Νικόλ, τὴν καμαριέρα τῆς Ἀδριανῆς ντὲ Ταβερνέ, νὰ βγαίνει ἀπὸ μίαν πλάγια πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ τρέχῃ κι' αὕτη πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ περιπτέρου.

Χμ! ἔκαμε ὁ Ζιλμπέρ μὲ συλλογισμένο ὕψος. Ἡ Νικόλ ἔχει κάποιον φίλο πού τὸν δέχεται στὸ περιπτερο τοῦ κήπου... Ἡ νέα αὕτη φαίνεται πῶς δὲ μπορεῖ νὰ κάμῃ

Ὁ Ζιλμπέρ γινώριζε ἀπὸ τὸ Ταβερνέ τὴ Νικόλ. Κι' εἶχε γευτῇ ἄλλοτε τὸν ἐρωτὰ τῆς ἡ τοῦλάχιστο εἶχε μάθει τί ἔβλεπαν τὰ φλωτου μαζὶ τῆς ἦταν μόνο ὁμοίκες. Τὸ μόνον ψυχὴ του, ἦταν μίαν ἀπέραντη ἀβυσσὴ.

Ἀλλὰ τὸ ἐρωτικὸ ραντεβὺ τῆς Νικόλ ἦταν, ὅρα γε, εὐχάριστο ἢ δυσάρεστο πῶς;

Ὁ Ζιλμπέρ, ἀφοῦ μελέτησε προσεχτικά

τὰ πράγματα, κατέληξε στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἦταν εὐχάριστο. Ἡ Νικόλ, πρῶτα-πρῶτα, θὰ βρισκόταν στὸ περιπτερο κι' ἔτσι αὐτὸς, ὁ Ζιλμπέρ, θὰ εἶχε μεγαλύτερη ἐλευθερία νὰ κινήθῃ. Ἀλλὰ καὶ στὴν περιπτερὴν πού συνέβαινε κατὰ, θὰ μποροῦσε νὰ στηριχθῇ στὴ συνδρομὴ τῆς Νικόλ, πού θὰ τὴν ἀπέλυσε, ὅτι, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν διευκολύνῃ στὴ φυγὴ του, θὰ ἔκανε γνωστὰς τοὺς κυρίους τῆς τῆς νυχτερινῆς ἐρωτικῆς συναντήσεως τῆς.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰς τίς σκέψεις, ὁ Ζιλμπέρ πιάστηκε ἀπὸ τὸ σχοινί καὶ κατέβηκε στὸν κήπο.

Ἦξερε τώρα, ὅτι ἡ Νικόλ βρισκόταν στὸ περιπτερο μαζί μὲ τὸ φίλο τῆς. Ἐταί, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔσπρωξε τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου εἶχε βγῇ πρῶτα καὶ ἡ καμαριέρα τῆς Ἀδριανῆς, ἀνέβηκε μίαν μικρὴ σκάλα κι' ἔφτασε στὴν κουζίνα. Ἀπὸ κεῖ προχώρησε στὸ ἐσωτερικόν.

Εἶπαμε, ὅτι ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του ὁ Ζιλμπέρ ἔβλεπε τὰ πάντα. Ἐταί δὲ δυσκολεύθηκε νὰ προσανατολισθῇ μέσα στὸ σπῆτι. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἀδριανῆς.

Μίαν ἑξαμένη πόρτα χώριζε αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὸ διάδρομο. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα βρισκόταν μίαν μεγάλη κουρτίνα ἀπὸ μουσελίνα. Ἐταί, ὁ Ζιλμπέρ δὲν μποροῦσε νὰ δῇ τὴν Ἀδριανή. Ἀκούει, ὁμῶς, τὴ φωνὴ τῆς.

Γιὰτι ἡ Ἀδριανὴ δὲν ἦταν μόνη τῆς. Μέσα στὸ δωμάτιο τῆς βρισκόταν ἕνας ἄντρας, πού ὁ Ζιλμπέρ τὸν ἀναγνώρισε ἄμέσως ἀπὸ τὴ φωνὴν του. Ἦταν ὁ Φίλιππος ντὲ Ταβερνέ.

Ὁ ἀδελφὸς κι' ἡ ἀδελφὴ συζητοῦσαν. Ἡ ἑξαμένη πόρτα ἦταν μισάνοιχτη κι' οἱ φωνές τους ἔφταναν ὡς τὸ διάδρομο. Ὁ Ζιλμπέρ μποροῦσε νὰ παρακολουθήσῃ τὴ συζήτησί τους. Κρύφτηκε, λοιπόν, πίσω ἀπὸ μίαν κολώνα καὶ τέντωσε τ' αὐτιά του.

Ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ

Ἡ Ἀδριανὴ ἦταν ξαπλωμένη σὲ μίαν πολυθρόνα. Ὁ Φίλιππος καθόταν σὲ μίαν ἄλλη πολυθρόνα ἀπέναντί της. Εἶχε ἀκόμη τὸ χέρι του κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαμό.

— Εἶσαι, λοιπόν, καλύτερα, ἀδελφούλα; ἔλεγε ὁ Φίλιππος, τὴ στιγμὴ πού ὁ Ζιλμπέρ μπήκε στὸ διάδρομο.

— Ναι, πολὺ καλύτερα, ἀπάντησε ἡ νέα. Ἀναπνέω τώρα πῶς ἐλευτέρα.

— Καὶ πῶς αἰσθάνεσαι τίς δυνάμεις σου;

— Ὁ, εἶμαι πολὺ ἀδύνατη ἀκόμη, εἶπε ἡ Ἀδριανή. Καταφένω μὲ πολὺ κόπο νὰ κινήθῶ... Τὰ γονάτα μου λυγίζουν καί, σὲ κάθε στιγμὴ μού φαίνεται πῶς θὰ πέσω.

— Θάρρος, τῆς σύστησε ὁ Φίλιππος. Σὲ ὅκτω μέρες θὰ εἶσαι τελείως καλὰ καὶ θὰ μπορέσεις νὰ ξαναπᾶς στὰ ἀνάκτορα...

Ἡ συζήσις τοῦ Δελφίνου δείχνει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ σένα.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, συμφώνησε ἡ νέα.

Ἐφερε ταυτόχρονα τὸ χέρι στὸ στήθος τῆς κι' ἐκλεισε τὰ ὄμοφα μάτια τῆς.

— Ὑποφέρεις, ἀδελφούλα; τὴ ρώτησε ὁ Φίλιππος, πιάνοντας τῆς τὸ χέρι.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ νέα, ξανανοιγώντας τὰ μάτια τῆς. Πολλὲς φορές, τὸ αἷμα μου ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι κι' οἱ κρόταφοί μου κροταλιάζουν. Ἀλλοτε, ἡ καρδιά μου χτυπάει τόσο ἀργά, πού μού φαίνεται πῶς θὰ σβύσω.

— Τὸ πράγμα δὲν εἶναι ἐκπληκτικόν, εἶπε ὁ Φίλιππος. Ἐπειτα ἀπὸ ὅτι ἔγινε, πρέπει νὰ εὐλογοῦμε τὸ Θεὸ πού κατάφερε νὰ σωθῇς...

— Ἦταν, πραγματικά, θαῦμα πού σώθηκε, ψιθύρισε ἡ νέα.

Ὁ Φίλιππος ἔσπρωξε τὴν πολυθρόνα του γιὰ νὰ πᾶν πῶς κοντά.

— Ἐξέρεις ὅτι δὲ μᾶς δόθηκε ἀκόμη ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὴ τὴν τραγικὴ νύχτα; τῆς εἶπε.

Ἡ νέα κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά.

— Νομίζω, ἀπάντησε ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ, πῶς δὲν ἔχομε νὰ πούμε τίποτα πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁ βαρὼν Βάλ-

σαμὸς σοῦ ἔδωσε ὅλες τίς ἐπιθυμητὲς ἐξηγήσεις... Ὁ πατέρας μας μού εἶπε, ὅτι τῆς

βρῆκε ἀπόλυτα ἱκανοποιητικές.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφώνησε ὁ Φίλιππος. Ὁ βαρὼν Βάλσαμὸς μᾶς ἔδωσε ἱκανοποιητικὲς ἐξηγήσεις γιὰ ὅλα. Μερικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴν ἀφήγησί του, μού φαίνονταν, ὡστόσο, ἂν ὄχι ὑποπτα, τούλαχιστον σκοτεινά.

— Τί θέλεις νὰ πῇς ἀδελφέ μου; ρώτησε ἡ Ἀδριανή, περισσότερο ἐκπληκτικὴ παρὰ ταραγμένη.

— Δὲ μπόρεσα, πρῶτα-πρῶτα, νὰ καταλάβω μὲ ποῖο τρόπο σώθηκες, εἶπε ὁ Φίλιππος. Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μού τὸ ἀφηγηθῇς...

— Ἀλλ' εἶχα τρομάξῃ τόσο πολὺ, πού δὲ θυμᾶμαι σχεδὸν τίποτα, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃς τίς ἀναμνήσεις σου...

Ἡ Ἀδριανὴ ἔπιασε μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπό τῆς.

— Νομίζω, εἶπε, πῶς βρισκόμαστε σὲ ἀπόστασι ὅκτω ἢ δέκα μέτρων ἀπὸ τὸ μεγάλο Γκριγιόν. Εἶδα, ξαφνικά, τὸ πλῆθος νὰ σὲ παρασύρῃ πρὸς τὸν κήπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ἐνα ἄλλο ρεύμα μὲ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τῆς Βασιλικῆς οδοῦ... Ἀρχισὰ νὰ φωνάζω: «Φίλιππε!... Φίλιππε!...»

Ἀλλ' ἡ φωνὴ μου πνίγηκε στὸ θόρυβο τῶν ἐκρήξεων καὶ δὲ νομίζω πῶς μὲ ἀκούσεις... Ἐνα καινούργιο κύμα, πῶς ὀρμητικὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο, μ' ἔριξε πᾶνω στὰ κιγκλιώματα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα κενὸ μέσα στὴ σκέψι μου... Εἶναι πιθανόν, ὅτι ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ, ὁμῶς, ἂν εἶχα μερικὰ λεπτά ἢ γιὰ ὥρες... Τὸ μόνον πού θυμᾶμαι εἶναι, ὅτι εἶδα ξαφνικά ἕναν ἄνθρωπο, πού τὸ βλέμμα του ἐξουσίαζε αὐτὴ τὴν ἀνθρωποθάλασσαν καὶ πού ἔδινε διαταγές δεξιά κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ ξαναφέρῃ τὴν τάξι καὶ τὴν ἡρεμία... Οἱ ἄνθρωποι συμμορφώνονταν σὰν αὐτόματα σ' αὐτὰς τίς διαταγές...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ βαρὼν Βάλσαμὸς; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανή. Αὐτὸς πού εἶχαμε φιλοξενήσει στὸ Ταβερνέ καὶ πού μού εἶχε προσενίσει τότε ἕνα τόσο μεγάλο φόβο... Δὲν ξέρω γιὰτί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μού φαίνεται πῶς ἔχει κατὰ τὸ ὑπερφυσικὸ πᾶνω του. Τὰ μάτια του, ἡ φωνή του, ὅλα σ' αὐτὸν εἶναι πολὺ περίεργα. Θυμᾶμαι πῶς ἀνατριχίασα καὶ μόνο πού ἀγγίξε τὸ χέρι μου, ὅταν μὲ χαιρέτησε στὸν πύργο... Νομίζω πῶς τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ βλέμμα του μὲ τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του... Εἶναι πολὺ περίεργο αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ, Φίλιππε. Ἀλλὰ δὲν περπάτησα γιὰ νὰ φτάσω κοντὰ του. Ἦταν σὰ νὰ πέταξα πᾶνω ἀπὸ τοὺς σωρούς τῶν πτωμάτων καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων πού σχηματίζαν ἕναν ἀδιεπέραστο κλοιὸ γύρω μου... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπῆλθε, τέλος, τὸ χέρι του. Εἶχα σωθῇ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ περίεργα κι' ἂν μού τὰ ἔλεγε μίαν ἄλλη, δὲ θὰ τὴν πίστευα, παρατήρησε ὁ Φίλιππος. Δὲν πειράζει, συνέχισε, πρόσθεσε προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του.

Στὸ διάδρομο, ὁ Ζιλμπέρ παρακολουθοῦσε μὲ προσοχὴ τὴν ἀφήγησί τῆς Ἀδριανῆς. Αὐτὸς ἤξερε, ὅτι ὅλα ὅσα εἶπε πῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἦταν σωστά.

— Ὅταν συνήλθα, βρισκόμουν σ' ἕνα σαλόνι πῶς ἀνατριχίασα καὶ μόνο πού νῆα. Μία κυρία καὶ μίαν καμαριέρα ἦταν καθισμένες πλάι μου. Ἀλλὰ δὲ φαίνονταν ἀνίσχυες γιὰ τὴν κατάστασί μου. Μού χαμογέλασαν κι' οἱ δύο μόλις ἀνοῖξα τὰ μάτια μου.

— Ἐξέρεις τί ὥρα ἦταν; ρώτησε ὁ Φίλιππος.

— Θυμᾶμαι πῶς ἀκούσα ἕνα ρολόγι, πού σήμανε δωδεκάμιση.

— Ἐξακολουθῇ, Ἀδριανή.

κες και τις παρακάλεσα να με βοηθήσουν να γυρίσω στο σπίτι μου. Μου απάντησαν τότε, ότι ο βαρώνος Βάλαμος είχε ξαναγυρίσει στον τόπο της καταστροφής, για να βοηθήσει κι άλλους δυστυχισμένους κι ότι θα ξαναγύριζε μ' ένα αμάξι για να με πάρει... Πραγματικά, λίγο έπειτα από τις δύο, άκουσα το θόρυβο ενός αμαξίου στο δρόμο. Αισθάνθηκα τότε την ίδια ταραχή, όπως κάθε φορά που ο παράξενος αυτός άνθρωπος με πλησίαζε... Έπειτα από μερικά λεπτά άνοιξε η πόρτα και τόν είδα να προχωρή προς το μέρος μου... Την ίδια στιγμή, αποκοιμήθηκα και πάλι. Φαίνεται πως με έβαλαν κοιμισμένη μέσα στο αμάξι και με έφεραν εδώ. Αυτά είναι όλα όσα θυμάμαι, αδελφέ μου.

Ο Φίλιππος ξανάκανε ένα μικρό ύπολο-γισμό με το μυαλό του κι έβγαλε το συμπέρασμα, ότι ο βαρώνος είχε οδηγήσει χωρίς ενδιάμεσο σταθμό την αδελφή του στο σπίτι της οδού Κόκ-Ερόν.

Ευχαριστώ, 'Αδριανή, της είπε. Τα πράγματα πρέπει να έγιναν όπως μου τα αφηγήθηκες. Μόλις γίνω καλά το χέρι μου, θα επισκεφτώ τη μαρκησία ντε Σαδιν και θα την ευχαριστήσω για τις περιποιήσεις της. Καί τώρα, μιά τελευταία ερώτηση, που δεν έχει, άλλωστε, μεγάλο ενδιαφέρον: Τη νύχτα εκείνη της τρομερής καταστροφής, θυμάσαι αν είδες κανένα γνώριμο πρόσωπο;

— Όχι!...

Μήπως του μικρού Ζιλμπέρ;

— Ά, ναι, απάντησε η 'Αδριανή. Τη στιγμή που μ'ας χάρισε το πλήθος, βρισκόταν μερικά βήματα πιο πέρα.

— Με είδες! Ψιθύρισε ο Ζιλμπέρ.

— Ξέρεις, 'Αδριανή, είπε ο Φίλιππος, ότι, καθώς έψαχνα για σένα βήκα αυτό το δυστυχισμένο...

— Άνάμεσα στους νεκρούς; ρώτησε η 'Αδριανή, με το ενδιαφέρον αυτό, που δείχνουν οι άνθρωποι για τους παρακατιανούς τους.

— Τόν καύμενο! είπε η 'Αδριανή, με συμπόνια. Καί τί είχε;

— Μ'αυτίσω πως ήταν χτυπημένος στο στήθος, απάντησε ο αδελφός της. 'Εκείνο που μ'έκαμε να σου μιλήσω γι' αυτό το νέο — συνέχισε — είναι ότι βρήκα ανάμεσα στα χέρια του ένα κουμπί από το φόρεμά σου.

— Πολύ παράξενο! είπε η 'Αδριανή.

— Μήπως θυμάσαι αν ήταν κοντά σου τη στιγμή που σώθηκες από το βαρόνο Βάλαμο;

Ρουτίνα

Τ' αύριο θα μοιάζει με το σήμερα, πουνάι πάντα ίδιο με το χτες. Μιά έλπιδα, μιά καινούργια χιμάρα και πληγές καινούργιες ανοικτές.

*
'Εχει κάθε άνθρωπος το δράμα του, κι' έτσι, χρόνια τώρα στη σειρά, τ' αγκομαχτώ του μεροκάματου σου σκοτώνει κάθε σου χαρά.

*
'Ολα όπως ήτανε θα μέινουνε, θαν' όλες οι μέρες μας φοιχτές, κι' αύριο και σήμερα θα γίνουνε, όλα όσα γίνικαν και χτες.

*
Κι' από χρόνια όλα τα βαρέθηκα όλα μέσ στον κόσμο τόν πεζό. 'Ετσι στη ρουτίνα όπως θεθήκα, δέ μου κάνει γούστο πιά να ζω.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

— Πώς μπορώ να το ξέρω; απάντησε η νέα. Είδα τόσα τρομαγμένα πρόσωπα εκείνη τη στιγμή γύρω μου... 'Ω, μη μου τη θυμίζεις, Φίλιππε... 'Ηταν σαν να βρισκόμουν στην κόλαση...

— Κι' ωστόσο, είπε ο Φίλιππος, αυτό το κομμάτι, είναι από το φόρεμά σου... Το παραβάλαμε μαζί με τη Νικόλ...

— Καί είπες στη Νικόλ για ποιο λόγο τη ρωτούσες;

— Όχι... Πώς ξηγήεις, λοιπόν, το ότι αυτό το κομμάτι από το φόρεμά σου βρισκόταν στα χέρια του Ζιλμπέρ;

— Άλλά το πράγμα αυτό δεν είναι ανεξήγητο, απάντησε η 'Αδριανή. 'Αν βρισκόταν κοντά μου την ώρα που το βλέμμα του βαρώνου... πως να σου πω... με ξεσήκωσε ανάμεσα από το πλήθος και με τσάβησε κοντά του, δεν είναι απίθανο ο δυστυχισμένος αυτός να θέλησε να έπωφελήσει και να πιάστηκε από το φόρεμά μου για να σωθώ...

— Ο Ζιλμπέρ ένοιωσε σαν μιά μαχαίριά στην καρδιά

στην καρδιά

— 'Ω Θεέ μου! σκέφτηκε. Μ' αυτό τόν

τρόπο έρμηνεύει, λοιπόν, την άφοσίωσή μου! Γιατί δεν κάνει την αντίθετη σκέψη, ότι, δηλαδή, αυτό το κομμάτι βρέθηκε στα χέρια μου, γιατί προσπάθησα να τη σώσω με κίνδυνο της δικής μου ζωής;... Με πόση περιφρόνησι μιλάνε για μας οι αριστοκράτες! 'Ο κύριος Ρουσσώ έχει δικίο. Οι άνθρωποι του λαού αξίζουν περισσότερο από τους ευγενείς.

— Άκουσε, ξαφνικά, θόρυβο στη σκάλα.

— 'Ηταν ο βαρώνος ντε Ταβερνέ, που γύριζε απ' έξω.

— Πού είναι αυτή η τεμπέλα η Νικόλ; φώναξε.

— Ο Ζιλμπέρ μόλις πρόφτασε να χωθή στο μπουντουζά της 'Αδριανής, που βρισκόταν πλάι από τόν κοιτώνα της.

— Ο βαρώνος πέρασε από το διάδρομο και μπήκε στο δωμάτιο της κόρης του.

— Θα είναι στον κήπο, είπε η 'Αδριανή, που είχε ακούσει τη φωνή του πατέρα της.

— Ο Φίλιππος σηκώθηκε με σεβασμό, 'Αλλ' ο βαρώνος του έγεννε να καθίσει κι' έσπρωξε μιά πολυθρόνα κοντά στα παιδιά του.

— Κουράζεται κανείς με τα αγοράια άμαξια, που είναι όλα σαραβαλισμένα, είπε, ενώ ξεπλωνόταν σ' αυτήν. Το πράγμα δέ θα ήταν, βέβαια, το ίδιο αν υπορούσα με να κυκλοφορούμε με τα άμαξια της Αύλης... 'Ας είναι όμως... Θα γίνω κι' αυτό με τόν καιρό...

— Καί πρόσθεσε έπειτα από μιά στιγμή:

— Είδα σήμερα τη σύζυγο του Δελφίνου.

— Είχατε πάει, λοιπόν, στις Βερσαλλίες, πατέρα μου; ρώτησε η 'Αδριανή.

— Ναι, απάντησε ο βαρώνος. 'Η πριγκήπισσα, που έμαθε το πάθημα της κόρης μου, είχε την καλωσύνη να με καλέση κοντά της.

— 'Η 'Αδριανή πηγαίνει πολύ καλύτερα, είπε ο Φίλιππος.

— Τό ξέρω και τό είπα στην πριγκήπισσα, που μου υποσχέθηκε, ότι, μόλις η αδελφή σου γίνω καλά, θα την καλέση κοντά της στο μικρό Τριανόν που διέλεξε για κατοικία της, συνέχισε ο βαρώνος.

— Θα μπό στην Αύλη; ρώτησε δειλά η 'Αδριανή.

— Τό Τριανόν δεν είναι ακόμη η Αύλη, κόρη μου, απάντησε ο πατέρας της. 'Η πριγκήπισσα προτιμάει την οικογενειακή ζωή κι' ο Δελφίνος απιστρέφεται το θόρυβο. Είμαι βέβαιος, ωστόσο, ότι η πριγκήπισσα θα συγκεντρώσει γύρω της περισσότερο κόσμο κι' από τις Βερσαλλίες. 'Ετσι, το Τριανόν θα γίνω σε λίγο η πραγματική Αύλη και δέ θα εκπλαγώ καθόλου αν κι' ο βασιλιάς προτιμήσει, στο τέλος, να περνάει εκεί τις ημέρες του παρά στο ανάκτορό του.

— 'Η 'Αδριανή γύρισε προς τόν αδελφό της, σαν να ζητούσε τη γνώμη ή τη συμβουλή του.

— Για μιά νέα με τις δικές σου άρχες, η Αύλη δεν είναι επικίνδυνη, περιωρίστηκε να πη ο Φίλιππος.

— Φρόντισε να γίνης καλά το συντομώτερο, σύστησε ο βαρώνος στην κόρη του. Θα σε πάω εγώ ο ίδιος στο Τριανόν... Αύτη είναι η διαταγή της πριγκήπισσας... 'Α, τη κόντευα να τό ξεχάσω... 'Η Αυτοί Μεγαλειότης εύρεστήθηκε να διατάξω να μου καταδωθούν πεντακόσια λουδοκίεα από το βασιλικό ταμείο... Μπορείς, λοιπόν, να τό βασιλικό ταμείο σου, 'Αδριανή, σκεφτής για τις τουαλέτες σου.

— Εύχαριστώ, πατέρα μου, απάντησε η νέα.

— Ο βαρώνος αποχαιρέτησε τα παιδιά του και πέρασε στο δωμάτιό του.

— 'Η 'Αδριανή τόν άκουσε να μουρμουρίζει:

— Πού είναι αυτή η καταραμένη η Νικόλ, για να μου φωτίσει;

Μετά την αναχώρησή του, ο Φίλιππος καληνύχτισε κι' αυτός την αδελφή του και βγήκε.

— Ο Ζιλμπέρ βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση. Δεν είχε πάρει απόφασι αν θα έφευγε ή αν θα έμενε ακόμη.

— 'Ο γυρισμός

— 'Η νέα σηκώθηκε έπειτα από λίγο κι' άρχισε να ξεπνέει τα μαλλιά της. 'Εβγαλε ύστερα τό πενιούάρ της... 'Αλλ' η μικρή προσπάθεια που είχε κάνει, την κουράσε κι' αισθάνθηκε την ανάγκη να έχη κοντά κι' η Νικόλ, για να τη βοηθήσει...

— 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει...

— 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει...

— 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει...

— 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει... 'Ε- της τη Νικόλ, για να τη βοηθήσει...

σμούς, παιδιά μου. 'Εγώ δεν έχω κανένα ενδοιασμό και είμαι περήφανος γι' αυτό. Σας παρακαλώ, λοιπόν, ν' αφήσετε και σεις τους δικούς σας. Είμαστε φτωχοί, 'Αλλ' ο βασιλιάς θα μ'αξ ξανακάμη πλούσιους, αυτό είναι όλο! Μίλησε ακόμη για τη μόρφωσή σου, 'Αδριανή... 'Αλλά πρέπει να ξε-φωσί σου, 'Αδριανή... 'Αλλά πρέπει να ξε-φωσί σου, 'Αδριανή... 'Αλλά πρέπει να ξε-φωσί σου, 'Αδριανή...

— 'Αδριανή την παρακάλεσε να τη βοηθήσει να γδυθεί.

— Ο Ζιλμπέρ έπωφελήθηκε απ' αυτή την απασχόλησή της, για να υποχωρήσει προς τό μέρος της κουζίνας.

— 'Αλλά φαίνεται, ότι άργησε να φτάση εκεί ή ότι η 'Αδριανή δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά τη Νικόλ κοντά της.

Τό γεγονός είναι, ότι, τη στιγμή που ο Ζιλμπέρ πηγάνει ν' ανοίξει την πόρτα που οδηγούσε στον κήπο, η Νικόλ μπήκε στην κουζίνα.

— 'Η νέα τρόμαξε, βλέποντάς τον. Κατάφερε, ωστόσο, να μη φωνάξει.

— Σ' έβλεπε; 'Ω, Θεέ μου!

— Θα είναι καλό να μη φωνάξεις; της σύστησε ο Ζιλμπέρ, με ψυχρό ύψος.

— Δέ φωνάζω, απάντησε η Νικόλ. 'Αλλά τί κάνεις εδώ;

— Ο Ζιλμπέρ δεν πρόφτασε ν' απαντήσει. — 'Α, ξέρω, συνέχισε η νέα. 'Ηρθε για να δής τη δεσποινίδα 'Αδριανή... Δεν πιστεύω να μου άρνηθες και πάλι ότι την αγαπάς.

— 'Η Νικόλ είχε μαντέψει από την εποχή που βρισκόταν στο Ταβερνέ, την αγάπη του Ζιλμπέρ για την 'Αδριανή.

— Δέ σ' ενδιαφέρει αν την αγαπάω ή όχι, απάντησε, στον ίδιο ψυχρό τόνο, ο Ζιλμπέρ.

— 'Α, έτσι; είπε η Νικόλ. Σου συνιστώ να προσέξεις, φτωχέ μου Ζιλμπέρ...

— Τί θα γίνονταν τότε;

— Θα σ' έδιωχναν.

— Δέ θα μπορούσαν να τό κάνουν, γιατί μ'έχουν διώξει από καιρό, είπε ο Ζιλμπέρ. 'Αν, όμως, έκανες αυτό που λές, σ' θα θάδωνες ζημιωμένη. Γιατί, αντί για μένα, θα θάδωναν εσένα.

— Για ποιο λόγο;

— Για τό λόγο, ότι, θάλεγα στον κύριο βαρόνο ή στον κύριο Φίλιππο να ρίξουν μιά ματιά προς τό μέρος του περιπτέρου...

— 'Η Νικόλ κτριάνισε.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε.

— 'Ω, με καταλαβαίνεις πολύ καλά, συνέχισε ο Ζιλμπέρ. 'Ο φίλος σου βρισκε-

ται ίσως ακόμη μέσα στο περιπτερο... 'Η νέα ένωσε παρακλητικά τα χέρια της. — Καλέ μου Ζιλμπέρ, λυπήσου με, είπε. — Ο Ζιλμπέρ την καθησύχασε.

— 'Ας χωρίσωμε σ'α φίλοι, της είπε. Τό μόνο που σου ζητάω, είναι να μ'ανοίξεις την πόρτα και να μην πής τίποτα σε κανένα για ό,τι έγινε απόψε.

— 'Η Νικόλ πήρε άμέσως την απόφασή της. — Καί βέβαια θα σ'ανοίξω την πόρτα, απάντησε.

— Κάτι άλλο τώρα, συνέχισε ο Ζιλμπέρ. 'Ο φίλος σου σε περιμένει ακόμη στο περιπτερο και καταλαβαίνω πως βιάζεσαι να ξαναγυρίσεις κοντά του. Δεν πειράζει, όμως, αν περιμένει λίγο. 'Εκείνο που ζητάω από σένα, είναι να μη βγής απ' αυτή την πόρτα, προτού περάσουν δέκα λεπτά.

— Γιατί; ρώτησε η νέα.

— Γιατί αυτά τα δέκα λεπτά μου χρειάζονται για να εξεφανιστώ... Τό πως, είναι δική μου δουλειά... Σου υπενθυμίζω μόνο τό πάθημα της γυναίκας του Λωί, που σ'αφηγήθηκε άλλοτε στο Ταβερνέ... 'Αν σκεφτής να βγής πριν περάσουν τό δέκα λεπτά, δέν έγγυώμαι για τη ζωή σου, Νικόλ... Δεν έχω να σου πω τίποτα άλλο.

— Θα κάω όπως θέλεις, είπε η Νικόλ.

— Ο Ζιλμπέρ βγήκε κατόπιν. Δέκα λεπτά αργότερα, βρισκόταν στο δωμάτιό του, όπου έφτασε ακολουθώντας τόν ίδιο δρόμο όπως και πρωτότερα, αλλά προς την αντίθετη διεύθυνσι αυτή τη φορά.

— 'Η Νικόλ είχε τρομοκρατηθή τόσο πολύ από τό λόγια του, που, όταν αποφάσισε να ξαναγυρίσει στο περιπτερο, είχε περάσει πάνω από μισή ώρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

© ©

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

'Ανακοίνωσις

— 'Η γνωστή Αισθητικός κ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ— ΑΜΠΑΖΩ μετά τετράμηνον παραμονήν εις τό Παρίσι, Λονδίνον, Ν. 'Υόρκην, όπου παρηκολούθησε τας τελευταίας μεθόδους της Αισθητικής, επανήλθε και θα δέχεται ως και πρότερον από αρχάς 'Ιουνίου εις τό ομώνυμον 'Ινστιτούτον Καλλονής, οδός 'Ερμού 51.

© ©

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

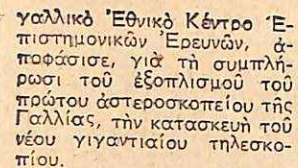
του 'Επιστημονικου 'Ινστιτούτου Καλλονής Mme KETU. Εύδεξιμος περίρ 30 χρόνων.

— 'Εκάστην Τετάρτην ώρα 5—7, δέχεται αυτοπροσώπως, ΜΟΝΟΝ, εις τό επί της οδού 'Ερμού 44 'Ινστιτούτον της. Τηλέφωνον 22-088.

ΤΑ ΝΕΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΜΑΓΙΩ

Οι μεγαλύτεροι Γάλλοι κατασκευασταί γυναικείων μαγιώ παρουσίασαν τό μοντέλα, που θα φορεθούν στις γαλλικές πλας κατά τό έφετεινό καλοκαίρι. 'Οπως βλέπετε, δέν θα έχουμε έφετος κομμάτια επανάστασι στον τομέα αυτό. Σας παρουσιάζουμε τέσσερα από τα πιο ενδιαφέροντα μοντελάκια. 'Εξ άριστερόν προς τα δεξιά τό «Κεστόν» του σικου Λιμπρόν, τό «Μίλι-φόρμ» που εκμεταλλεύεται την αντίθεσι δύο τόνων, τό μαγιώ λαστέζ με φουστίτσα του σικου «Νωτίκ» και τό μοντέλο «Κοπακαμπάνα» με έντονα και χτυπητά χρώματα.

Οικονομικοί λόγοι, ωστό-
σο, αναβάλλανε γι' αρκετά
χρόνια την εφαρμογή στην
πραξί αυτής της απόφασης
και μόλις το 1954 άρχισε
να κατασκευάζεται ο θόλος,
που θα φιλοξενήσει το νέο
ηλεκτρόδιο. Σήμερα, ο θό-
λος αυτός είναι εντελώς ε-
τοιμος και ξεπερνάει σε μέ-
γεθος κάθε άλλον της Εύ-
ρώπης, ακόμη και τον περί-
φημο του Παρισινού Πανθέ-
ου: Το ύψος του φτάνει τα
24 και η διάμετρος του τα
20 μέτρα!

«Ελπίζουμε — δήλωσε τε-
λευταία ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἀ-
στεροσκοπείου τοῦ Σαιν-
Μισέλ, κ. Σάολ Φέρενμπαχ,
στὸς ἀντιπροσώπους τοῦ
γαλλικοῦ τύπου — πὼς τὸ
μοντάρισμα τοῦ τηλεσκοπί-

καὶ ἀφοῦ ἡ ἐργασία αὐτὴ
τελειώσῃ — πράγμα, πού,
ὅπως εἶπαμε, δὲ θὰ γίνῃ
πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνης ἀ-
κόμῃ — πάλι εἶναι ζήτημα
ἂν θὰ μπορέσῃ τὸ νέο τηλε-
σκόπιο νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀ-
μέσως ἀπὸ τοὺς ἀστρονό-
μους.

Τὸ πιθανώτερο εἶναι, τὰ
πραγματικά του «ἐγκαίνια»
νὰ γίνουν στὶς ἀρχὲς τοῦ
1958.

Ἐκτός ἀπὸ τὸν ἐπιβλητι-
κὸ τὸν ὄγκο, τὸ νερὸ περά-
στι τηλεκόπιο, τὰν παρουσιάζει
ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὶς
ὑπερσύγχρονες τεχνικὰς τε-
λειοποιήσεις του. Ὁ θάλας
καὶ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ ὁ-
κτὰ εἰδικὸν ἀπορροφητή-
ρες. Προορισμός τους εἶναι
νὰ ἀπορροφῶν, στὸ ἐ-
σωτερικὸ τοῦ θάλας, τὸν ἐ-
ξωτερικὸν ἀέρα, ὥστε νὰ ἐξα-
σφαλίζεται μεγαλυτέρα δι-
αύγεια στὶς εἰκόνες.

Το τηλεσκόπιο θα είναι επίσης εφωδιασμένο με έναν μεγάλο φασματογράφο, μήκους 5 μέτρων, που θα αποσυνθέτει το φως των άστρων. Άλλα τo κυριότερο έφoδιο τoυ θα είναι μια τελευταία ηλεκτρονική φωτογραφική μηχανή, που θα επιτρέψει να παρθούν οι καλύτερες και πιστότερες φωτογραφίες του Σμήπαντος.

Με την ηλεκτρονική αυτή μηχανή, έκато φορές ισχυροτερη από τις καλύτερες φωτογραφικές μηχανές του «Κλασσικού τύπου», όχι μόνο θα φωτογραφηθούν πολύ πιστότερα οι πληνίτες του ήλιακού μας συστήματος, αλλά θα καταστή έπίσης δυνατό να ή φωτογραφισί εξαιρετικά μακρυνών άστρον και νεφελωμάτων, που ή μελετήθηκαν ποτέ ως τώρα.

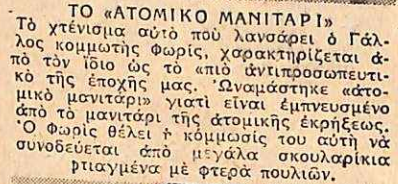
Πιθανότατο είναι, ακόμη, τὴν θά δοθῇ ἔτσι καὶ μιὰ ὀριστική ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα, ἂν ὑπάρχουν ἢ ὄχι οἱ περίφημες «διώρυγες» τοῦ Ἰταλοῦ ἀστρονόμου Σκιαπαρέλλι, ἂν, μὴ ἄλλα λόγια, ὑπάρξῃ ἢ ὄχι ζωὴ στὸ νησίδιόμας κόκκινου ἀστῆρος, ποὺ τρυβανιέται ἀπὸ αἰῶνες τὴν ἀνθρώπινη φαντασία: τὸν Ἄρη.

μηνες του 1958, όποτε πιά
θα έχη τεθεί σέ λειτουργία
τό νέο, τηλεσκόπιο, να ση-
μάνουν την τελική διάφευσι-
ένός από τους γοητευτικώ-
τερους θούλους πού πίστεψε
ή Ανθρωπότητα — χωρίς
βέβαια, νά άποκλείεται νά
πραγματοποιηθώ, από άλλους

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Η Γαλλίδα ηθοποιός Ζακε-
λιν Σασσάο ήταν η μεγάλη
αποκάλυψη του εφευρετικού φε-
στιβάλ των Κανών. Άγνω-
στη ακόμη πρό ημερών η
νεάρα Σασσάο έγινε στις
Κάννες το πρόσωπο της ή-
μέρας. Το περίεργο είναι ότι
την επιτυχία της την οφείλει
στο Ιταλικό ριζόττο.

λιναν που πορεύονταν οι Ἰ. τάλαι στὸ φρεσιθάλ. Ἡ Ζα. κελιν Σάσαρ κατέπληξε τοὺς πάντας μὲ τὸ τ. λέντο της καὶ ὅλοι οἱ σκη. νοθέτες, που βρίσκονταν στὴς Κάννες ἐπευσαν γὰρ τὴς κά. νουν ποστάσεις. Ἡ Ζακελιν ὡνως περριόρισθη στὸ νὰ ὁ. πογρήσθῃ ἓνα μονάχα συμβό. λαιο κάθε μέρα, κατὰ τὴν ἐ. ξηήμερη προσωνηὴ της.

Νόστιμα περιστατικά καὶ θαλασ-
σώματα, πού προλαλοῦν θυμηδία

Σ' ὅλους εἶναι γνωστὸ πὺς ἐπική-
δειοι λόγοι ἐκφωνοῦνται ὄχι μοναχὰ
σ' ὅσους κάτι ἀξιόλογο ἔκαναν στὴ
ζωὴ τους, ἀλλὰ καὶ σ' ἄλλους ἀσπών-
τους κοινούς θνητούς, πού σ' αὐτοὺς
τίποτα τὸ ἀξιοπορῶντο, δὲ μποροῦσε
κανεὶς νὰ ξεδιακρίνῃ, ὅταν ἀπὸμα ἐ-
ζούσαν. Κάποιοι, μάλιστα, ὅπο τού-
τους, σταθῶν καὶ ἄλλο παρὰ ὑπόδει-
ναι, τιθήντας καὶ ἀρετῆς.

«Ένας λ.χ. παπάς, που παυεναύτου
 ότι κάθε «πρόβσαντο ἀπολόγος» τῆς ἐ-
 νορίας του το ἔφερνε στὴν ὁδὸ τῆς σω-
 τήριας, λένε πῶς ἀρχίσε ἐταί κάποιος
 ἐπικηδεῖο λόγο του: «Ὁ προκειμένου
 νεκρός πολλὰ ὀφείλει εἰς ἐμέ...». Ἀ-
 μείως ὁμως τότε ἐξήφηνεν μὴ ἀπορία
 κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευριστούμενους:
 «Μιὰ καὶ σὺ αὐτὸν δακρύα χροστούσης»;
 Γιατὶ ὁ μακαρίτης ἦταν διάσημος σελέ-
 υς καὶ φαλακρόδος.

Καὶ ἡ ἀνθρώπινη μετανοοδία κολα-
καίεται πολὺ πρὸς τὴν ἐσθῶ καὶ ὑποτι-
θέμενος ἀρετές, ποὺ κατὰ κανόνα ἐξυ-
μνοῦνται στοὺς λόγους αὐτοῦς. Ὁ νε-
κρὸς φυσικὰ, τίποτα δὲν καταλαβαί-
νει ἀπ' οὐλοῦς τούτους τοὺς συμβατι-
κοὺς ἐπαίνους. Ὅμως, στοὺς συγγε-
νεῖς του ἀρέσουν πολὺ τέτοιου εἴδους
λιθασίματα καὶ κολακίαι, ποὺ ἀντα-
νακλῶν, φυσικὰ, καὶ ο' αὐτοὺς, καὶ
γὰρ τοῦτο τὸ λόγο μερικὸ πολὺ διασα-
ρεστούνηται, ἂν τύχῃ καὶ δὲν παρου-
σιαστῇ κανεὶς ἡ ἐκφώνησις τὸν ἐπι-
κρίδου. Ἔτσι, πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρό-
νια, ἔνας τελευταῖος ἀπὸ ἀλλήλους συγ-
γραφεὶς Μουτζίλιν (αὐτὸ εἶναι γεγονός αὐθεν-
τικὸ), ἀναγκατιομένης, γιὰτὶ, στὴν νε-
κράσιμῃ ἀκολουθίᾳ, δὲν ἔδελε κανεὶς
νὰν ἄλλο νὰ ἐξεγάνῃ γιὰ τὴν ἐκφώνη-
σιν τὸν ἐπικρίδου τὴν γυναῖκα του ποὺ
εἶχε πεθάνει ἑσπρικά, σηκώθηκε τὸ
αὐτός, καὶ μὲ βουρκωμένα μᾶτια ἐξέ-
μνησε ὁ ἴδιος τὴν ἀρετὴν τῆς μακαρί-
τισσας!

Ἀπὸ μὴ τέτοιου εἴδους μεταδοσίου ἐπιδημιολογία καὶ μερικὴ ἐπιτήδευση ποιεῖται πῶς δὲ δὲ γενικά οἱ ποιοῦντες ὑπερβαίνει ἀκούοντες ἐπιδημιολογίας λόγους, ὅταν γὰν καὶ ποιοῦν δικὸν τους. Ὅταν πεθαίνει λόγους καὶ πλούσιος, μερικὲς φορές καὶ ποιοῦν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς καταστρέφει ἔνοχη ἀπὸ τὴν κηδεῖα καὶ βυζῆς. Ἐν δὲ ἀκροστυλῶν ἐπιτήδευση, χρῆσιμο ποιοῦντας τὴς πρόχειρες πληροφορίας ποὶ εἶχε πρὶν λαμβάνει γὰρ ἑνὸς σὺν ῥεμένῳ. Κι ἂν γίνεταί ἡ ἐνὸς σὺν ῥεμένῳ. Νὰ ἐνὰ παράδειγμα: κηδεῖα ἐ

Πριν από 20 χρόνια, στην κλη-
νός γνωστός ζωοκοπλάστης, οι συγγε-
νείς του Εφραίμ, ηλικιωμένοι, όλους διόλου α-
άνθρωπο ήλκιστους, που ξεφύρουν συγ-
γνωστό σε όλους, που έφταναν συγ-
κινημένος έναν επικήδειο. Και την α-
λη ημέρα παρουσιάστηκε στο σπίτι
τους το μικρό παιδί του απόκληρου
αυτού εκφώνησή του επικήδειου, που
μια επιστολή του ζητούσε την αμοιβή
του!

Μὰ ὁ ἐπικύβηται λόγοι πάνων ἀπὸ
λα κολλοῦνται τῇ ματαιοδῶν αὐτῶν
τῶν ἰδίων πρὸς τοὺς ἐκθῶν. Παίρνου-
τας συνήθως μιὰ στάσι θεατρικῇ, ρητο-
ρεῖων κορδῶν, μὲ ἔπαροι καὶ με-
στόφω, ἔξατομίζοντας κάποτε καὶ με-
ρικές ἀσυναρτησίας, τοῦ παρερισκόμενου
ξίς, πρὸ συνήθως οἱ παρερισκόμενου
καθόλου δὲν τίς παίρνουν μωρῶς· γιὰ
τί τοῦτες ἐφαρμύζονται γλῶσσα. Μερ-
κανῶν, σὲ ἀποχαιζόντων οἱ παρερισκό-
κῆς ὡς φορὲς τὰ θαλασσῶν οἱ παρε-
στιχισμένοι, ἢ ἔτσι, ὅτι γιὰ συγ-
νησι, δημιουργοῦν θυμψία. Ἐνὰς ἅ-
τὰ μέρους στήν προφῶνῶν καὶ τίς
εἶπε ἀνάστω, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον
«Θεῶλψιμὲν καὶ ἀπαρηγόρητε νεκρὲ,
ἐξιοκακρίσθι καὶ συχωρεμένοι συγγ-
νεῖς καὶ φίλοι!»

Ο Κονδυλάκης γράφει καπου για το
 άκολλητο νόστιμο περιστάτικο: Στό
 Πειραιά, όταν πέθανε ο γέρος ἐπίστατο
 του γυμνασίου, οί μαθηταί το βόηκα
 πρόφασι για να μην κάνουν μαθήμα
 Είπαν, λοιπόν, στους καθηγητάς ότι ή
 θελαν να 'ακολουθήσουν την κηρία του
 καμένου του μέρμα- τασού. Ο γ
 μνασιάρχης έδωσε την άδεια, κι' ένο
 από τους μαθητάς, που φιλοδοξού
 άποχρηξ έδωσαν ποιητικές, ανάλαβε
 έκφησης ποίημα. Και για να έχη κά
 να ήη, έχειροτόνησε τον ἐπίστατο
 ψανο του 'Ιερου αγώνος. Και έλεγε τ
 ποιήμα:

«Ἰδοὺ καὶ ἄλλο λείψανον τοῦ Ἱεροῦ
(Ἀγῶνα.

ὅπου εἰς ἐχθρῶν τὰ καύκαλα τὸ ξίφος
(του ἀκόνα!)

Και τὸ μόνο ὄπλο πού εἶχε ἴσως πιάσει στὰ χέρια του ὁ καυμένος ὁ μπαρμπα - Τάσος, μὰς λέει ὁ Κονδυλάκης, θά ἦταν τὸ σκουπιδεῦλο.

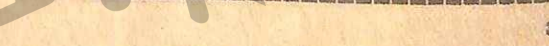
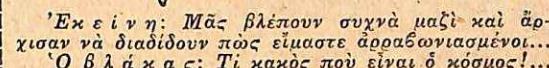
Γνωστώτατος είναι, πάλι, ο «Επική-
δεισος», που ίδιου του Κουδουλάρη: «Ο-
ταν ήταν τρεις, υποχρέωθηκε σ' ένα χρο-
νίο της κρίσης να εκφραστή τον επι-
κείμενο λόγο με κάποιο χωρικό που πέρασε
στον καιρό. Και στην αρχή ο λόγος προγα-
ρούσε κανονικά. Κατόπιν όμως, βλέπον-
τας μερικούς του φίλους, που τον πα-
ρατρύπαζαν κρυφολιγάντας και για να
μην φαίνονται είχαν φραγμένο το στό-
μα τους με μαντίλι, άμειωσε τα γέλια
τους μεταβόησαν και σ' αυτόν. Θυέλλα-
το από γέλια, γράφει. Ήσχασε από το στή-
θος του, κι' ενώ οι χωρικοί τον κυττού-
σαν άλλοι με άπορία κι' άλλοι με θυ-
μό, ένας γνωστός του από αυτούς του
σπαργάνει έκπληκτα προς τα έξω, «Τι
πόρτα της έκκλησίας και του λαού: Το
καλό του σου θέλω, φύγε, φύγε γρή-
γορα!»

[illegible]

Κι ὁ ἰερὸς ἀνὰ μᾶς λέγει καὶ τώρα, πῶς ὅταν μασητήῃς ἀκόμα ἐξέλας κάποιο ἐπικρίδιο σὲ γλῶσσα υπερκαταρρέουσας τόσο πολὺ συγκινηθῇκαὶ ὅλοι (κι ἄς μὴ κατάλαβαν τίποτα), ὥστε τὰ δάκρυά σου σπάζαν σαν βροχή ἀπ' τὰ στασιάζοντα ἐκκλησιαστικά. Ὅταν δὲ ὁ παπᾶς ἐξεφώνησε: «Δεῦτε, τελευταῖον ἀσπασμοὶ οἱ ἀνθρώποι, ἐξάλλοι, μάλιστα κι ἂν τοὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ, ὡρῆσαν ἀπάνω του, ἔκαναν τὸν σπασμὸν καὶ, ἀντὶ ναὶ φιλοῦν τὸ νεκρὸ φέλλουσαν ἐκεῖνον. Γιατὶ τότε ἡ υπερκαταρρέουσα εἶδνε κι ἔβρισκε καὶ μὴ συγγενήσαιοιτο ὁ κοσμικός».

Σε πολλά παλαιά φυλλάδια μ' επικεφαλής τους λόγους, οι παρκερμένοι δ' υπαρκτικοί σμύδνοι άρμονικά δ' άπονομαζ' μ' εκδικτικές και άπαρκερμένες, άλλα και με έκκρυστες, βλας διαλογισμικές. Να ένα παρκερμένο: «Αδελφοί, να βεβαιώσι με έγκωμισμα έπαθείς τών μωρετών(!) τούτων λειτουργόν και πιστών τών Μουσών θεσπαστών». Είναι παρμένο από κάποιο σπανιστάνο φυλλάδιο, πού τυπωθήκη στην Κεκούρα σ' 1892 και περιέχει τών επικήδειων θεολόγων για τόν γνωστό λόγιον Ι. Ρομανό, για τόν όποιον, άλλωστε, μάς άγγιζει πού ενδιαφέροντος πληροφορείται.

Ἐπόμενο είναι καὶ ἡ λαϊκὴ θυμοσφία νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς ἐπικληθέν-
λους καὶ νὰ διαμορφώσῃ μὲ αὐτοὺς
διαφορὲς ἐνστάσεις διήγησες, ἀπο-
αὐτῇ ἔδω: Πύθαγος ἑξῆς κ' ἐνὰ χι-
λίο κάποιος τοῖς λαοῖς, καὶ στὴν κρῆ-
τὸν ἐξ ἑαυτοῦ ἐπικηδεύοι τοῖς λαοῖς, το-
ποῦ ἦταν διασημὸς μετρητής. Νὰ ληφ-
τὶ τοῦ εἰπεῖ οὐ ἀξέροισι, στυγερί-
μεθύσι κἀνάθεκα ἦταν. «Σῆκου, ὁρὲ μ-
τρου νὰ ὄρῃς τὰ νυκτοπύργια, τὰ ἔ-
μα τὰ σταυραβερόνια σου, πᾶς στυγε-
κομπιούνται τὰ δολία! Σῆκου, ὁρὲ, σ-
λέου, σῆκου, κῆντα πᾶς θνητολογε-
ῖται ἀσάφει καὶ βλαπτικῶς τοῦ ὕδατος
μακαστάναι τοὺς! Νὰ, ὁρὲ, σῆκου
καὶ κῆντα καὶ πᾶς τοῦ ὕδατος πᾶς μ-
ρολογεῖται καὶ δατοῖται! Νὰ καὶ οὐ κατα-
κουκλιεῖται ὁ Πρύβουλος, πᾶς καὶ
κλαίει τάχα καὶ ἑκείνου! Σῆκου, ὁρ-
ῖται καὶ πᾶς πᾶν, ὁρὲ, χροσφένεται
τὸν καὶ φέρουσι ἰδῶ πιστάκιον ἑα-
μένον! Σῆκου, ὁρὲ, σῆκου, σὺ λέει-
σῆκου! Δὲ σῆκωνται, πρὶ: Τότῃ
σε...» Καὶ εἶπε δύο λόγια ἀκούα, καὶ
ἄλλο παρὰ κερμένοντα, — γὰρ νὰ
ταχειρίσασθαι τὴν ἐκφράσι τοῦ ἐρη-
μοποιτοῦ δὲ ἐκφώνησι τοῦ ἐπικληθε-
νός τὸν Ρωμανόν.

Ο σημερινός Χριστόφορος Κολόμβος μπροστά σ' ένα όμοιο από τα πλοία που χρησιμοποίησε ο ένδοξος πρόγονός του για να ανακαλύψει την Αμερική.

Ο Χρ. Κολόμβος ΖΗ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΜΑΔΡΙΤΗ !...

Οι παράξενες ομοιότητες που έχει με τον ένδοξο θαλασσοπόρο ο 17ος απόγονός του

Ο Χριστόφορος Κολόμβος... ζή σήμερα στη Μαδρίτη, είναι τριανταεπτά χρονών, παντρεμένος με μία όμορφη γυναίκα κι' έχει επτά χαριτωμένα παιδάκια! Πρόκειται, βέβαια, όχι ακριβώς για το μεγάλο θαλασσοπόρο, που ανακάλυψε την Αμερική, αλλά για το δέκατο έβδομο απ' ευθείας απόγονό του, που δώδεκο του μοιάζει καταπληκτικά. Εκτός από τη μορφή του προσώπου τους, πρόγονος κι' απόγονος, έχουν και μία άλλη μοναδική ομοιότητα: ανάμεσα σ' όλους τους αρσενικούς της ένδοξης οικογένειας: το πάθος για τη θάλασσα. Πραγματικά, ανάμεσα σ' όλους τους Κολόμβους, μονάχα αυτοί οι δύο στάθηκαν ναυτικοί στο επάγγελμα, ενώ οι υπόλοιποι όχι μονάχα δε συγκινήθηκαν ποτέ από το ύψος στοίχειο, αλλά έπασχαν κι' από μία εξαιρετική ευπάθεια προς τη ναυτία, που τους έκανε να μη θέλουν να πατήσουν το πόδι τους σε καράβι. Ήταν όλοι τους «αλλεργικοί της θάλασσας».

Αυτό το παράξενο φαινόμενο, καθώς κι' άλλες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες από την ιστορία του οικογενειακού του δέντρου, ανέφερε τις προάλλες ο σημερινός Χριστόφορος Κολόμβος σ' ένα Αμερικανό δημοσιογράφο, που τον επισκέφτηκε στο σπίτι του.

Ο Χριστόφορος Κολόμβος των ημερών μας έχει τον τίτλο τ' ουδούκ της Βεράγουας και του ναυάρχου των Ινδιών, που τους κληρονόμησε, όπως ο πατέρας του κι' οι παππούδες του από τον ένδοξο πρόγονό του. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι αντιπλοίαρχος του Ισπανικού πολεμικού ναυτικού, δε διατέλει καμμία περιουσία και ζή μονάχα από το μισθό του.

Όπως ανέφερε στον Αμερικανό δημοσιογράφο ο σημερινός Χριστόφορος Κολόμβος, όλοι οι πρόγονοί του, εκτός από το μεγάλο θαλασσοπόρο, υπήρξαν αξιωματικοί του... Ιππικού, Μονάχα δύο απ' αυτούς έγιναν γιατροί.

— Η ιστορία της οικογένειάς μας, λέει ο σημερινός δεκάς της Βεράγουας και «ναύαρχος» του Ισπανικού στόλου, είναι πολύ απλή κι' ολόελα ξεκαθαρισμένη. Ο Κολόμβος είχε δύο παιδιά, το δόν Ντιέγκο και το δόν Φερνάντο. Ο δεύτερος, που ήταν νόθος, πέθανε χωρίς να παντρευτεί και ν' αφήσει απόγονους. Ο δόν Ντιέγκο πήρε γυναίκα του τη Μαρία του Τολέδο, κόρη του δουκός της Άλβας, κι'

Έκανε ένα γιό, το Λουίς. Το πρώτο παιδί του Λουίς ονομάστηκε Χριστόφορος κι' από κει και πέρα όλοι οι πρωτόκοι της οικογένειας βαφτίστηκαν μ' αυτό το όνομα.

Ο Χριστόφορος Κολόμβος των ημερών μας είχε αισθανθεί από μικρός μεγάλη κλίση προς τη θάλασσα κι' όταν επί τέλους οι γονείς του ανακάλυψαν, ότι η θάλασσα δε τον... έπιασε, όπως συνέβαινε σ' όλους τους συνονόματους του επί τούς αιώνες, τον έστειλαν με υπερηφάνεια και συγκίνηση στη σχολή των ναυτικών δοκιμών. Ο μεγάλος καυμός της οικογένειας ήταν ακριβώς αυτός. Να βρεθεί, επί τέλους, ένας Χριστόφορος Κολόμβος, που να μοιάζει του... Κολόμβου.

Αλλά, καθώς είπαμε στην αρχή, η ομοιότητα αυτή φάνει κι' ως τα εξωτερικά χαρακτηριστικά. «Αν κρίνει κανείς από τα αυθεντικά πορτραίτα του μεγάλου θαλασσοπόρου, που διασώθηκαν από την εποχή που ζούσε, ο νεαρός αντιπλοίαρχος του Ισπανικού ναυτικού, είναι ολόφωτος εκείνος.

Αυτή η συναισθητική τον έκανε από μικρό ν' ασχοληθεί με πλάσματα γύρω σε ό,τι αφορά τον ένδοξο πρόγονό του.

Εκτός από τα οικογενειακά κειμήλια, που αποτελούν ουσιαστικό μουσείο με τρεις μεγάλες αίθουσες, ο αντιπλοίαρχος Κολόμβος, στο σπίτι του, ένα ωραίοτατο μέγαρο, που πήρε προίκα απ' τη γυναίκα του, έχει και την πλουσιότερη βιβλιοθήκη απ' όλες άφορουν τη ναυτική ιστορία του κόσμου κατά την εποχή που έζησε ο Χριστόφορος Κολόμβος.

Τον καιρό αυτό, ο σημερινός Χριστόφορος Κολόμβος, απασχολείται με κάτι που τον συγκινεί και τον ένθουσιάζει. Έχει δώσει τα σχέδια να κατασκευαστούν τρεις καραβέλες, σαν εκείνες που χρησιμοποιούσε στα ταξίδια του ο πρόγονός του και κυττάζει να μαζέψει το πλήρωμά τους. Οι καρδές αυτές θα πάνε τον Αύγουστο στην Αμερικανική Δημοκρατία του Αγιού Δομίνγκο, ύστερα από επιθυμία της κυβερνήσεώς της, που θα βάλει κι' όλα τα έξοδα, για να τιμήσουν τα εγκαίνια ενός μεγάλου φάρου, που χτίστηκε έξω από την πόλη Τρουχίλλιο κι' αφιερώθηκε στο μεγάλο θαλασσοπόρο. Το μικρό αυτό στόλο, που θα φαίνεται σ' να βγήκε από τα βάθη του παρελθόντος, θα τον οδηγήσει εκεί ο σημερινός συνονόματος του μεγάλου θαλασσοπόρου.

Ο σημερινός Χριστόφορος Κολόμβος διηγείται επίσης και δυο νόστιμα περιστατικά, που του συνέβησαν, εξ αιτίας του ονοματεπωνύμου του: Κάποτε, που βρισκόταν σ' ανοιχτά με το αντιτορπιλικό του, πήρε σχημα από ένα πορτογαλικό φορτηγό, που κινδύνευε, να τρέξει σε βοήθειά του. Τους απάντησε με τον ασύμμετρο πως θα πήγαινε σε συνάντησή τους γρήγορα. Έκείνος τότε ζήτησαν να μάθουν το όνομα του κυβερνήτη. Τους απάντησε: «Χριστόφορος Κολόμβος». Κι' οι Πορτογάλοι: «Ευχαριστούμε, αλλά δεν είναι ώρα για άστεϊσμούς».

Μία άλλη φορά, είχε πάει στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου είχαν γίνει γιορτές για την «Ημέρα του Κολόμβου». Είχε μόλις καταθέσει το στέφανο στο μνημείο του προγόνου του, όταν τον πλησίασε μία κυρία, γυναίκα κάποιου γερουστατού, κι' άφου τον κυττάζε καλά από την κορφή ως τα πόδια, τον άφησε:

— Σεις είστε ο Χριστόφορος Κολόμβος;

— Μάλιστα, κυρία μου, της απκρίθηκε εκείνος.

Η Αμερικανίδα έβλεπε με άμχανία το μέτωπό της κι' ύστερα του είπε, σοβαρά-σοβαρά:

— Μά δε μπορεί! Είστε τόσο νέος, για να έχετε ανακαλύψει την Αμερική!... Η καμένη δεν είχε ιδέα ιστορίας και φανταζόταν πως η πατρίδα της είχε ανακαλυφθεί από τον Κολόμβο πριν από μερικές δεκάδες χρόνια...

Η ΜΑΝΙΑ για τα γραμματόσημα

Έγκληματα, απάτες, πλαστογραφίες κ.τ.λ.

Ο φιλοτελισμός είναι μία από τις περισσότερο διαδεδομένες μανιές σ' όλο τον κόσμο. Άλλα πόσες απάτες, πόσες πλαστογραφίες και πόσες καταδολιεύσεις δεν έγιναν ως σήμερα εν όνοματι αυτής της άθωας μανιές, που είχε μεταξύ των πιστών της ακόμη και βασιλείς!

Στις αρχές του 1896, με ένα έγκλημα, ο Μωρίς Ντελέρ, που είχε μια αξιολογή συλλογή, πήρε μία επιστολή από κάποιον Ντορμ, που παρουσιάζονταν ως αγοραστής γραμματοσήμων, και που τον προσκαλούσε να τον επισκεφτεί στο σπίτι του.

Ο Ντελέρ πήρε κάτω από τη μασχάλη του το «άλμπουμ» με τα γραμματόσημα και πήγε στο ραντεβού. Εκεί, όμως, ο θύτης αγοραστής, που λεγόταν στην πραγματικότητα «Ζυμπέρ, τον σκότωσε μ' ένα τσεκούρι και κατόπιν έκλεισε το πτώμα του σ' ένα μπαούλο, που το παρέδωσε στο σταθμό του Κουβίλ και το εξαπέστειλε σ' έναν φανταστικό παραλήπτη...

Το έγκλημα αυτό, όμως, ανακαλύφθηκε και ο Ζυμπέρ, καθώς και η φίλη του Μαργαρίτα Ντυμπού, που τον είχε βοηθήσει στο έγκλημά του, καταδικάστηκαν εκείνος μεν σε ισούσια καταναγκαστικά έργα κι' αυτή σε τριετή φυλάκιση.

Τον Οκτώβριο του 1936 δημοσιεύθηκε στις αγγλικές εφημερίδες η ακόλουθη άπατη:

«Ο Αμερικανός προσφέρει 10.000 λίρες για τα γραμματόσημα των Ηνωμένων Πολιτειών των 4 σέντς, εκδόσεως 1908, επί κυανού χαρτού».

Οι Άγγλοι έμποροι γραμματοσήμων συνεκινήθησαν άμεσα, αλλά του κακού έφθαναν στις συλλογές τους. Δεν βρήκαν κανένα παρόμοιο γραμματόσημο, που, άλλωστε, δεν είχε τύχει να το δουν ποτέ. Μερικοί απ' αυτούς, λοιπόν, επισκέφθηκαν τον πληροφόρητο στο ξενοδοχείο του και του ζήτησαν μάθει την έκδοσι του γραμματοσήμου αυτού από τον πατέρα του, που ήταν άλλοτε διευθυντής των ταχυδρομείων.

— Είναι οπανάτω κι' είμαι πρόθυμος να το πληρώσω και σε τιμή μεγαλύτερη από εκείνη της αγγελίας! τους είπε.

Δυο μήνες αργότερα, μία γρή με αξιοπρεπή εμφάνιση παρουσιάστηκε σ' έναν έμπορο γραμματοσήμων του Λονδίνου και του προσέφερε μία μικρή από μια θεία της. Ο έμπορος λήψε κληρονομιάς θυμήσει, όταν είδε άναμεσα σ' αυτά τα γραμματόσημα κι' ένα των 4 σέντς, εκδόσεως 1908, πάνω σε σκέπτριο.

Αυτή ζήτησε 4000 και, τελικά, ο έμπορος υποχώρησε. Μετά την αναχώρησή της, πήρε τη συλλογή εκεί βρήκε και πολλούς άλλους συναδέλφους του, νει φτερά. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν δεχτεί εμφάνισι, που τους είχε πωλήσει μία μικρή συλλογή γραμματοσήμων, ανάμεσα στα οποία ήταν και εκείνο των 4 σέντς του 1908.

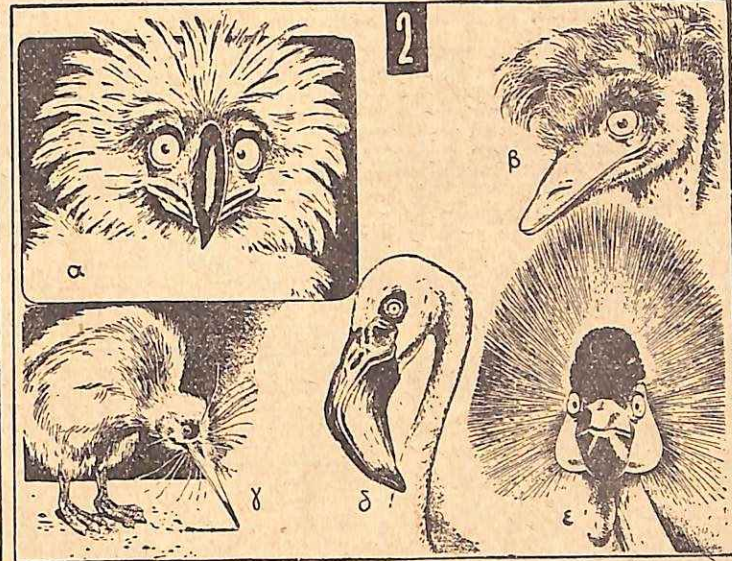
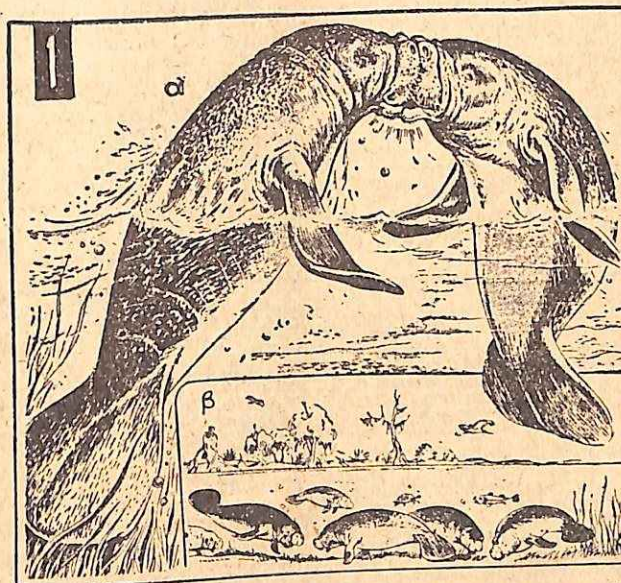
Αυτό το περιφωρο γραμματόσημο ήταν πλαστό. Και με την εξυπνη αυτή επινόησι, ο Αμερικανός και ρες. Οι έμποροι κατέφυγαν 30.000 περίπου λίρες. Άλλα, η προσφυγή τους απορρίφθηκε, για το λόγο η ηλικιωμένη κυρία με τη συλλογή που τους πρόσφερε εξέτασαν προσεκτικά. Αν είχαν αγοράσει κακής ποιότητας έμπορεύμα, το λάθος ήταν δικό τους, απεφάνθη ο δικαστής.

Μία άλλη χονδρεσιδής άπατη, «νόμιμη», κι' αυτή, την εποχή εκείνη, δημοσιευόταν για πολλόν καιρό στους «Τάιμς» η ακόλουθη αγγελία: «Με 2 μόνον πέννες αποκτάτε ένα υπέροχο πορτραίτο του Ναματος Μπαρ».

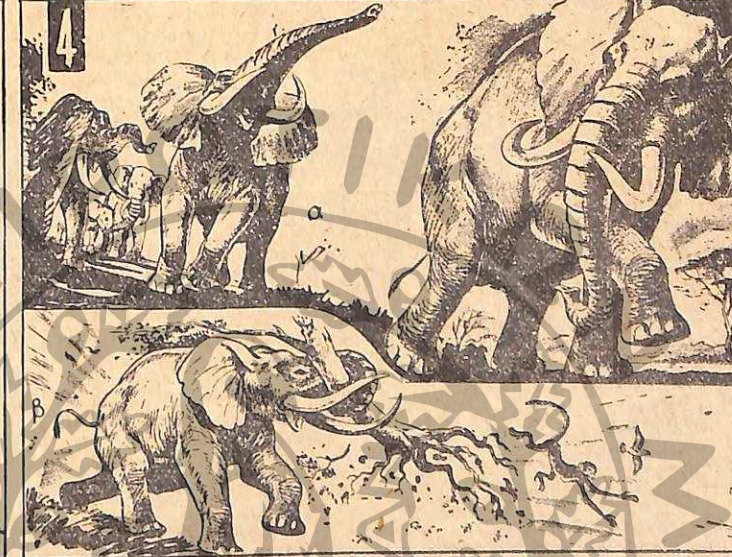
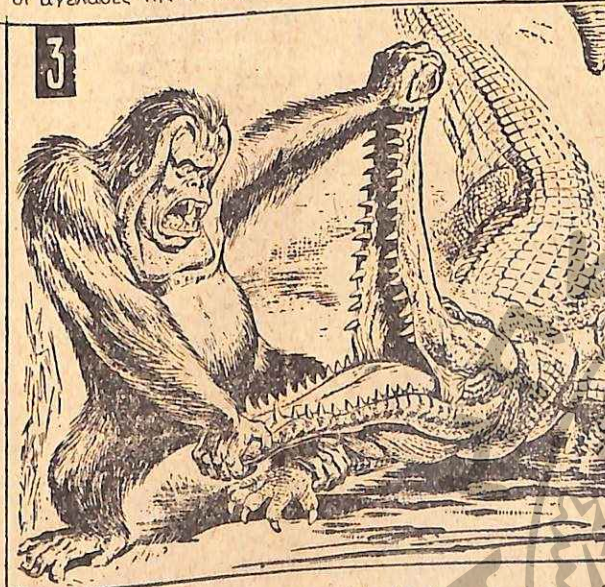
Χιλιάδες Άγγλοι έστειλαν τις δυο πέννες για ν' αντάλλαγμα όμως έπαρναν... ένα γραμματόσημο, Μπαρ. Έτσι, νομικά τουλάχιστον δεν υπήρχε άπατη. Ο μεγαλύτερος ο πάμπλουτος συλλέκτης γραμματοσήμων ήταν που είχε κληρονομήσει από τους γονείς του 400 το 1846 και ανάδοχος του ήταν ο βασιλιάς Λουδορίπου χιλιάδες. Υπόλοιποι ήταν ο βασιλιάς Λουδορίπου χιλιάδες την εβδομάδα για αγορά γραμμάτων! Η συλλογή του πουλήθηκε το 1920 στο Μανιόβες συλλέκτης ήταν επίσης και ο βαρώνος Αρθούρος Ρότσιλντ. Ένας άλλος μανιόβες συλλέκτης, ο Αμερικανός Γκρήν, είχε φτιάξει ένα φακό διαμέτρου 1 μ. 50 για να μπορεί ν' απολαμβάνει καλύτερα τα γραμματόσημα που αγόραζε. Ο φακός αυτός του είχε στοιχίσει πάνω από 100 χιλιάδες φράγκα!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

“Όπως μάς τα παρουσιάζει ο Γουώλτ Ντίσνεϋ

1) ΟΙ ΑΓΕΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ: Οι «μαντιζ» της Φλωρίδας, κάτι παράξενα υδρόβια θηλαστικά, που μοιάζουν με φώκες και ζουν κοντά στα νοτιο-ανατολικά παράλια των Ηνω- της, για να χρωματίση το φτέρωμά των πουλιών της. Μερικά απ' αυτά όμως τα προίκισε με πολύ κωμικά πρόσωπα. Σας παρου- σιάζουμε πέντε από τις πιο κωμικές φάσεις του στερωτού κόσμου. Οι φάσεις αυτές ανήκουν: α) στον «Πιπκοφόνο» από τον Φίλιπ- πίνων, β) στο «Εμού» της Αυστραλίας, γ) στο Κιρί, δ) στο φοι- νικόπτερο, και ε) στον «Εστεμμένο γερανό».

3) ΔΥΟ ΑΣΠΟΝΔΟΙ ΕΧΘΡΟΙ: Ο όραγκουτάγκος της Βόρ- νεο έχει περίπου τις ίδιες διαστάσεις μ' ένα μεγαλόσωμο άντρα, είναι όμως πολύ χαμηλής διανοητικής ανάπτυξεως. Έξημε:ώνεται να ώστόσο εύκολα, όταν συλληφθεί σε νεαρή ηλικία. Τα μπροστίνια του χέρια είναι εξαιρετικά ανεπτυγμένα στέκεται όρθιος. Τα χέρια του τα γονάτα, όταν ο όραγκουτάγκος στέκεται όρθιος, την οποία χρησιμα- αυτά είναι προικισμένα με εξαιρετική δύναμη, την οποία χρησιμα- ποιεί εναντίον του προαιωνίου του εχθρού, του κοκοδείλου. Δε θα συναντήσει ποτέ κοκοδείλο χωρίς να του έπιτεθεί. Τον πιάνει από τις τρομερές μασέλες του και του τις εξαθρώνει ανοίγοντάς τις διάπλατα με τα πανίσχυρα χέρια του. Ο όραγκουτάγκος περνά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του, πάνω στα δέντρα και δατριεί την εξαιρετική δύναμή του, τσεφόμενος αποκλειστικά με καρπούς.

4) ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ: Το κοινικό ένστικτο εί- ναι εξαιρετικά ανεπτυγμένο στους ελέφαντες, που εξακολουθούν να ζουν σε αγέλες. Ο αριθμός των ελεφάντων κάθε αγέλης, που ήταν

αποτε μεγαλύτερος από εκατό, δεν ξεπερνά τώρα τους 10 ή 12 κι' αυτό για να μπορούν να κρύβονται καλύτερα μέσα στις πυ- κνές λόχμες. Η αλληλοβοήθεια είναι εξαιρετικά ανεπτυγμένη πε- ταξ των ελεφάντων. Όταν ένας θηλικός ελέφανς πρόκειται να γεν- τιστεί, ολόκληρη η αγέλη σταθεύει σ' ένα σημείο και περιμένει να μεγαλώση το νεογέννητο για να μπορεί να τους ακολουθήσει. Επί- σης, όταν κάποιος ελέφανς πληγωθεί, οι σύντροφοί του δεν τον έγ- καταλείπουν, αλλά τον βοηθούν να τους ακολουθήσει. α) Άλλοίμονο όμως στον ελέφαντα, που θα παραβεί κάποιον από τους νόμους, που ρυθμίζουν τη ζωή της αγέλης! Εκδιώκεται άμεσα από τους συν- τούς του. β) Ο ελέφανς αυτός που κυκλοφορεί πιά μόνος και περιφρονεί σε απ' όλους μέσα στη ζούγκλα, γίνεται σωστός κα- κοποιός. Τον πιάνει μία μανία καταστροφής και δεν αφήνει τί- ποτα όρθιο στο περσιμά του. Το κακό όμως δε διασκέι πολύ, γιατί η μοναχική αυτή ζωή του τον καινοδοξεί σ' ένα άσφο, αλλ' ανα- πέφκειτο θάνατο.

Οι νεφροί είναι ὄργανα ἀπολύτως ἀπαραίτητα γιὰ τὴ ζωὴ μας. Κι' ὅμως δὲ δίνουμε συνήθως καμμιά προσοχὴ στὴ λειτουργία τους. Ἀρχίζουμε νὰ κατ'αλίσκουμε τὸ σπουδαιότατο ρόλο τους, μόνον ὅταν παρουσιάσουν μιὰ σοβαρὰ ἀνωμαλία.

“Όπως έξηγήσε, δογότερα δέν είχε επιχειρήσει ν’ αυτοκτονήσει με την ασπίδιον. Είχε άγοράσει τήν επίτα σκληνάρια πρός 2 πινόν κι’ είχε άρχισή νά παίρνει τό περιεχόμενον τους γιά τους πονακεφάλους του. Στην άσχη έπαυσε 5 δισκία τήν ημέρα. καί ήγει- σιγά τήν αύξησε σέ 15. Η μεγάλη αύτή δόσι τοί

Ο τεχνίτης νεφρός μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στα μικρά παιδιά, με κάπως τροποποιημένη μορφή. Έχει δε θαυματουργήσει κυριολεκτικά σε περιπτώσεις που έθεταρού το άπαισιςτικές, σώζοντας τα παιδιά

που θα επιτρέψει στον εργοστάσιο ΤΗΝ ΠΙΞΙΣ ΣΑΣ
γάλη ευκολία την πείσι του, ελέγχω μόνος του και με
οικογένεια θα μπορεί να προμηθευτεί μια τέτοια συσκευή
κά μέλη της θα παρακολουθούν την πείσι τους και θα λαμβάνουν
τά απαιτούμενα μέτρα για ν' αντιμετωπίσουν κάθε κίνδυνο.

Προκειμένου για έναν τραυματία ή για έναν άνθρωπο που έχει υποστεί ένα σοβαρό έγκλημα, είναι προτιμότερο ο έπιθεσμος να μην αντικαθίσταται προτού έπουλωθεί τελείως η πληγή του. Αυτό, όμως, είναι αδύνατο να γίνει με τους συνηθισμένους έπιθεσμούς, που δεν επιτρέπουν στο γιάτρο να παρακολουθή την εξέλιξη της πληγολούθη. 'Αλλ' ο άερας έρχομενος σ' επαφή μ' αυτή καθυστερεί την έπουλωσή της. Για ν' αποφευχθεί η ανάγκη των συχνών αλλαγών, επινοήθηκε στην 'Ηνωμ. Πολιτείες να νεο είδος διαφανούς έπιθεσμού, που επιτρέπει στο γιάτρο να παρακολουθή την εξέλιξη της πληγής χωρίς να τον λύνει. Ο έπιθεσμος αυτός αποτελείται από ένα στρώμα βινυλικής ρητίνης. 'Η ρητίνη αυτή ριχνεται μ' έναν ψεκαστήρα πάνω στην πληγή και σχηματίζει εκεί ένα είδος λεπτότατης καφούλας. Αυτή η καφούλα προσκολλάται στους όνιγες ιστούς, χωρίς να έρχεται σ' επαφή με τα χείλη της πληγής. 'Ετσι η προστάσια της πληγής. 'Ετσι η προστάσια της πληγής είναι άπολυτη διαφάνεια, έξ άλλου, χωρίς στρώμα της καφούλας, μπορεί την εξέλιξη της πληγής.

6) Τί δὲν πρέπει νὰ τρῶν
ἔγκυος;

14) Το κτήνισμα βλάπτει;
Οι γυναίκες λένε ότι επιτερούνται
τά 5-6 ταίρια την ημέρα και
τά τους πρώτους δεν μίνε
της κιοφορίας. Μετά τόν δ
μίνε, όμως, η έγκυος πρέπ
νά σταματήσει τό κτήνισμα. Τ
ίδια θά κάμν και κατά την π
ρίοδο της γαλουχίας. Για
η κιοτική αποβάλλεται και
πό τό γάλα και μπορεί, συν
τά 3-4 δολιτηρίους τό παιδί

— Βλέπεις χροσφή μου, καθώς περνάει ο καιρός,
γάση μας μεγαλώνει!

Πάρτυ - παγίδα

— Ντρέπομαι, Χρήστο, πού σ' όμολογώ, αλλά στο χθεσινόβραδυό μου ή αδελφή σου μου ή υποσχέθηκε να γίνω γυναίκα μου. Θα μου συγχωρήσεις, λοιπόν, την άπαγωγή της, ή;

— Μά... γι' αυτή τη δουλειά δώσαμε τό πάστου στο στίτι μας!...

*
— Η Μάρω δέ θέλει με κανένα τρόπο να παραδεχτή τό λάθος της και ή κυρία της άρχίζει να ήκνευρίζεται.

— Η θα μου πιάς όλα ή θα τηλεγραφήσω άμέσως στον πατέρα σου, της λέει έξω φρενών. Άκούς εκεί τό τέρας να μου σκαρώσει τέτοιες δουλειές!

— Η υπέρτερη ένοιωσε να την πνίγει τό πάστον.

— Γιατί, καλέ κυρία; της λέει μισοκλαίγοντας. Δεν έμεινες ποτέ σου σ' ενδιαφέρουσα;

— Έμεινα, βρε ήλίθιο πλάσμα, φωνάζει φοντωμένη ή κυρία Εύτέρπη, αλλά με τον κύριό σου!...

Και ή Μάρω πού την έπνιγε τό δική:

— Μά κι' εγώ με τον κύριό μου έμεινα, κυρία!...

*
Δυό φαντάροι παρακολουθούν από μακριά μία νέα γυναίκα, πού κυνηγάει να πιάσει τό καπέλλο της, πού της τό πήρε ό δυνάτος άνεμος.

— Αυτή ή κοπέλλα είναι από έπαρχία, όποφαινεται ό ένας φαντάρος.

— Πώς τό συμπεράνε;

— Στόν δυνατό άνεμο ή έπαρχιώτισσα κρατά τη φούστα της κι' ή πρωτευουσιάννα τό καπέλλο της!...

*
— Ο σύζυγος: Τί τρόπος είν' αυτός να έχης τη γειτόνισσα στην πόρτα επί τρία τέταρτα της ώρας! Τέλος πάντων δέ μπορούσες να τη βάλης μέσα στο στίτι για να μιλήσεις!

— Η σύζυγος: Της τό πρότεινα, αλλά εκείνη δέν δέχτηκε γιατί βιαζόταν.

*
Στό έστιατόριο:
— Συγγνώμη... Ο κ. Άλεξόπουλος;
— Όχι, κύριε!

— Τό ξέρω. Έγώ είμαι ό Άλεξόπουλος. Σας ρώτησα όμως αν είσθε σεις, γιατί σας είδα να φοράτε την καινούργια μου καπαρντίνα και να έτοιμάζεστε να φύγετε...

*
— Περαιστικά, Πέτρο... Τί έχεις;
— Καί γιατί ρωτάς τί έχω;
— Σε είδα πού έβγαίνες από τό φαρμακείο και νόμισα πως είσαι άρρωστος.

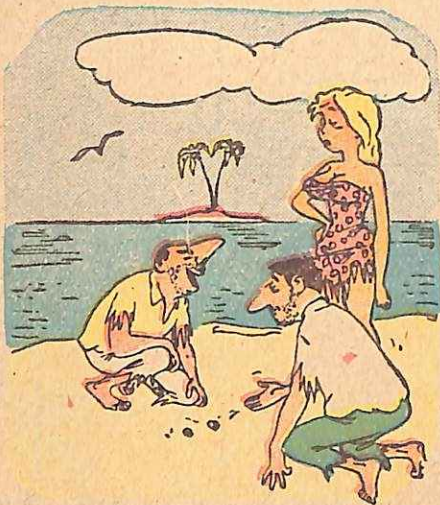
— Μπά!... Κι' αν έβγαίνα από τό νεκροταφείο; Θα ήμουν πεθαμένος;

*
Στό σινεμά. Η ταξιθέτρια φωτίζει τό διάδρομο της πλατείας σ' ένα ζευγάρι. Εκείνο όμως προχωρεί προς τ' άπόμερα θεώρεία.

— Δεν θα βλέπετε καλά εκεί, παρατηρεί ή ταξιθέτρια.

— Δέ θα βλέπετε καλά εκεί παραλώντας ή δεσποινίς. Φτάνει να μη μάς βλέπουν...

*
— Ο δικαστής στην γεροντοκόρη:
— Πρώτα πείτε μου την ήλικία σας κι' έπειτα όρκισθίτε!

— Ποιος σου είπε ότι σε άγνοούμε, κορίτσι μου; Για ποιο λόγο νομίζεις ότι παίζουμε κορώνα - γράμματα;

— Με συγχωρείτε πού τό κρατώ έτσι, αλλά καιει πολύ...
— Κάνε τη δουλειά σου, παιδί μου... Κάνε τη δουλειά σου!...

— Έλα! Γέλασε τώρα, υπέμνη!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τά καλλυντικά δέν είναι παρά «τροφές» του δέρματος. Κι' όπως φροντίζετε για τις άλλες τροφές σας, έτσι πρέπει να φροντίζετε ώστε και τά καλλυντικά σας να είναι πάντα άρίστης ποιότητας.

Πώς θα διακρίνετε όμως την καλή ποιότητα μιας κρέμας, άς πούμε;

Πρώτα απ' όλα, μία κρέμα πρέπει να είναι άπολύτως άγνή, να μην περιέχει δηλαδή τοξίνες. Πρέπει ν' άπορροφάται γρήγορα απ' τό δέρμα, χωρίς ν' αφήνει κανένα ίχνος στην επιφάνειά του. Διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να ένωθί με την πούντρα και να σχηματίσι ένα σκληρό σώμα, πού έμποδίζει την επιδερμίδα ν' άναπνεύσει και της προκαλεί «άσφυξία», πού έκδηλώνεται με τό κοκκίνισμά της.

Τό κάτασπρο χρώμα μιας κρέμας μπορεί να θεωρηθί ως επί τό πλείστον σαν μία έγγυθσι για την καλή της ποιότητα. Πράγματι, οι κρέμες κατωτέρας ποιότητας είναι συνήθως γκριζες, κιτρινωπές και καμιά φορά άνοιχτογάλαζες.

Τέλος, μία κρέμα άγνή πρέπει να μένει αναλλοίωτη επί πολύν καιρό, χωρίς να σκληραίνει, να κιτρινίσει ή να γίνεται νερουλή.

Μην παρασύρεστε απ' την ώραία μυρωδιά ή τό κομψό δοχείο, για να κρίνετε την ποιότητα μιας κρέμας.

Καλοί τρόποι

— Αν ένας φίλος σας καλέσει στο τηλέφωνο για να σας άναγγείλει πρώτος κάποια ευχάριστη είδησι, δέν είναι σωστό να του χαλάσετε την ευχαρίστησι πού νοιώθει με την ιδέα πως θα σας κάμει έκπληξι. Δεν πρέπει δηλαδή να του φανερώσετε πως έχετε ήδη πληροφορηθί τυχόν την είδησι αυτή από κάποιον άλλον.

Πρέπει άπεναντίας να προσποιηθίτε πως την άκούτε για πρώτη φορά απ' αυτόν, με την προϋπόθεσι, βέβαια, πως δέν υπάρχει κίνδυνος να μάθι άργότερα την άθωα ψευτιά σας.

*
Ποίν απ' τό φαγητό και στο διάστημα του, άποφύγετε τις κρίσεις περί μαγειρικής γενικά, γιατί υπάρχει φόβος να κατακρίνετε σθελά σας κάποιο φαγητό ή γλυκό πού πρόκειται να σας σερβίρη ή οικοδέσποινα.

Μπορεί επίσης να παρεξηγηθίτε, αν εκφραστήτε με υπερβολικό ένθουσιασμό για κάποιο άλλο τραπέζι πού σας είχαν κάνει προηγούμενως.

*
— Αν τύχη να σας συστήση κάποιος φίλος ένα πρόσωπο πού βρίσκετε πολύ ευχάριστη τη συντροφιά του, δέν είναι σωστό να κάνετε παρέα μόνο μαζί του, άποκλείοντας απ' τη συντροφιά σας τον κοινό φίλο πού προκάλεσε τη γνωριμία σας. Θα ήταν όχι μόνο άγένεια, αλλά και άχαριστία εκ μέρους σας.

*
— Αν θέλας σας τύχη να παρευρίσκεστε σε μία τηλεφωνική συνδιάλεξι ενός γνωστού σας με κάποιο φιλικό του πρόσωπο, προσέξτε ώστε τίποτε απ' τη στίσι σας να μην προσδώσει πως παρακολουθίσατε δσα λέγανε. Όταν τελείωση ό φίλος σας τό τηλεφώνημα, μην του κάνετε καμιά νύχι γι' αυτό. Μόνον ό ίδιος δικαιούται να σας μιλήσει σχετικά, αν θέλη.

Τό σπασμένο βάζο

— Ενώ εργάζεστε ήσυχη στην κάμαρά σας, άκούτε ξαφνικά φωνές στο χώλλ. Τρέχετε και βρίσκεστε μπροστά στο έξις θέαμα: Τά παιδιά είναι μαζεμένα γύρω απ' τά συντρίμια ενός βάζου και τό καθένα κατηγορεί τό άλλο πως τόσπασε. Άγνοείτε φυσικά, ποιός είναι ό δράστης, κι' έτσι δέν ξέρετε τί να κάνετε και ποιόν να μαλώσετε...

— Άγνοείτε φυσικά, ποιός είναι ό δράστης, να νά επιβάλετε πού έχετε να κάμει λοιπόν, εις αυτούς πού φωνάζουνε. Κανείς δέ θα σας θεωρήσει άδικη, όταν πητε:

— Δεν άπάρχει λόγος να κάνετε τόση φασαρία! Έσύ, Γιαννάκη, κι' εσύ, Άγγελικόνες σας, θα πάτε να κλειστήτε για τιμωρία στις κάμαρές σας, ώπου να ήρεμησουν τά νεύρα σας!

— Θα ήπτε τότε με κατάπληξι ότι τό πειθαρχικό αυτό μέτρο θα έχη άπόρροια άποτελεσμάτων; Εκείνος πού έσπασε τό βάζο, θα φανερωθί μονάχος του, ως αντίδρασής σ' όπως λένε οι ψυχολόγοι!

Για τό ρετινόλαδο

Τό φάρμακο πού παίρνει καθένας με τη μεγαλύτερη δυσκολία, είναι τό ρετινόλαδο. Υπάρχει ωστόσο ένας τρόπος να τό κάνετε ύποφερτό: Δεν έχετε παρά να ξεπλύνετε τό στόμα σας με πολύ ζεστό νερό, τόσο πριν τό πάρετε, όσο και την ώρα πού τό παίρνετε.

— Έτσι, τό λάδι δέ θαρθί σ' έπαφή με τον ούρανικό σας.

Τζένν Σιρόν

Εύχες μέε' στο ουράσι

Ο ΤΖΑΚΟΜΠΣ κτύπησε τη γυναίκα με το πράσινο μεταξωτό φόρεμα, που κοιτότανε μπροστά στα πόδια του. Τα ξανθά μαλλιά της κρύβανε το μεγάλο κόκκινο σημάδι που είχε στο αριστερό μελίσγι της...

Ο Τζάκομπς πρόσθεξε ξαφνικά πώς κρατούσε ακόμη το χέρι ενός ξύλινου μαννεκέν. Ανατρίχιασε και το πέταξε μακριά. Έσκυψε ύστερα πάνω απ' τη γυναίκα κι έψαξε του κάκου να βρή το σφυγμό της...
«Αδύνατο!», συλλογίζονταν. Δεν μπορεί να σκότωσα τη Λουίζα! «Η-μουν θυμωμένος, τη χτύπησα, μά δεν τη σκότωσα. Δεν είμαι φονιάς, όχι!».

Κτύπαζε γύρω του, παραζαλισμένος... Βρισκότανε στο γραφείο του μαγαζιού του, που πουλούσε μαννεκέν σε φυσικό μέγεθος για βιτρίνες. Πήγε ως την πόρτα, τη μισοάνοιξε και κτύπαζε έξω. Κανείς! Το μαχαζι ήταν άδειανό, κλειστό. Μέσα στο μισοσκόταδο, τα μαννεκέν ξεχώριζαν σαν ακίνητες σκίες, στη σειρά.

Κανείς δεν είχε ιδεί ή ακούσει, ότι έγινε. Ήταν ασφαλίσμενος... για την ώρα.

Κτύπαζε πάλι τη νεκρή γυναίκα του. Και θυμωσε με τον εαυτό του, γιατί είχε προσπαθήσει να υποστηρίξει πως δεν ήταν φονιάς. Την είχε σκοτώσει τη Λουίζα!

Ήθελε να ειδοποιήσει την αστυνομία, να τους πη τι είχε κάνει. Άλλα δεν τολμούσε να σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου...

Δεν είχε σκοπό να σκοτώσει τη Λουίζα. Νά πως είχαν έρθει τα πράγματα:

Από τότε που είχαν παντρευτεί, εδώ και πέντε μήνες, η γυναίκα του τον τραβούσε κάθε βράδυ σ' ένα πάρτυ. Η ζωή αυτή τον κούραζε και τον ανάγκαζε να παρτιμελή τη δουλειά του. Σήμερα όμως που έκλεινε τα 32 χρόνια του, είχε αποφασίσει να τελειώσει, ότι έμενε εκκρεμές στο γραφείο του. Τόχε συνήθεια πάντα, να τακτοποιή τα βιβλία του και τις υποθέσεις του την ημέρα των γενεθλίων του, για να μπαίνει με ήσυχο κεφάλι στον καινούργιο χρόνο της ζωής του.

Τηλεφώνησε, λοιπόν, κατά τις 4 στή Λουίζα και την ειδοποίησε πως θάμενε ως αργά στο γραφείο του, για να έρ-
γαστή. Έκείνη φάνηκε στενοχωρημένη. Δεν του είπε τίποτα, αλλά, κατά τις 7, παρουσιάστηκε στο μαγαζί, όταν είχαν σχολάσει πιά οι υπάλληλοι. Κι' άρχισε να τον πιέζει για ν' αφήσει στη μέση τη δουλειά του και να φύγει μαζί της. Ο Τζάκομπς ρούχα — του είπε — και θα πήγαιναν στις 8½ στο πάρτυ της Γκλέντυ Μάρσαλ.

Τον παρακαλούσε, γκρίνιαζε, διέκοπτε τη δουλειά του... Όπου, κάποια στιγμή, εκείνος έχασε τα λογικά του, άρπαξε το χέρι του μαννεκέν, που βρισκότανε πάνω στο τραπέζι, και τη χτύπησε στο κεφάλι. Δεν ήθελε να τη σκοτώσει! Την αγαπούσε. Άλλα τον είχαν παρασύρει τα νεύρα του...

Αυτό θα προσπαθούσε να εξηγήσει στους αστυνομικούς. Μά θα τον άκουγαν, άρα γε, Αυτό ήταν συνηθισμένο να κυτάνε μόνο τα γεγονότα, δίχως αίσθηματικότητα. Ένα μονάχα θα τους ενδιέφερε: πώς είχε σκοτώσει τη γυναίκα του...

Ακούμπησε τους άγκωνες του στο γραφείο του κι έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Έμενε λίγα λεπτά έτσι. Ύστερα πήρε την απόφασή του. Βρήκε στον κατάλογο τον αριθμό τηλεφώνου της Γκλέντυ Μάρσαλ, της τηλεφώνησε και της είπε:

— Καλησπέρα σας, κυρία Μάρσαλ. Έδώ Τζάκομπς. Με συγχωρείτε που σας ενοχλώ... Προσπάθησα να πάρω στο τηλέφωνο τη γυναίκα μου, στο σπίτι, αλλά δεν απαντούσε. Μήπως έχει έρθει σε σας; Νομίζω πως δινέτε κάποιο πάρτυ απόψε...

— Ά, ναι! απάντησε γελώντας η

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Γκλέντυ. Πιστεύω πως θα ευχαριστηθήτε και σεις με το πάρτυ μας... «Όχι, δεν είδα καθόλου τη Λουίζα. Θα βγήκε έξω για τίποτα ψώνια. Μά θα γυρίσει γρήγορα στο σπίτι!...»

— Ναι, ασφαλώς. Θα της ξανατηλεφωνήσω. Σας ευχαριστώ πολύ!...
Κι' ο Τζάκομπς έκλεισε το τηλέφωνο. Έκείνο που είχε να κάνει τώρα, ήταν να μεταφέρει το πτώμα της Λουίζας στο σπίτι τους... Εύτυχως, το λίγο αίμα που είχε τρέξει απ' την πληγή της, είχε πηξει πάνω στα μαλλιά της. Δεν είχε λερώσει καθόλου το χαλί του γραφείου.

Θα δημιουργούσε μια άκαταστασία στο σπίτι του, εάν να είχε περάσει από εκεί κάποιος λυποδότης, και θα τηλεφωνούσε ύστερα στην αστυνομία. Τους τελευταίους μήνες, είχαν γίνει τρεις κλοπές στην ίδια γειτονιά. Οι αστυνομικοί θα πίστευαν πως είχε μια κάποια κλέφτης στο σπίτι των Τζάκομπς, πως η Λουίζα τον είχε πιάσει επ' αυτόφωρο και πως την είχε χτυπήσει στο κεφάλι για να μη παρέσει να ξεφύγει...

Δε θάχαν κανένα λόγο να υποπτευτούν το σύζυγο. Δεν υπήρχε άλλη γυναίκα στη ζωή του, ούτε είχε να κερδίσει τίποτα απ' το θάνατο της Λουίζας.

Κτύπαζε το ρολόι του. Έπτμήμιση. Έπρεπε να βιαστή, αν ήθελε να προσ-
αρμοστεί το άλλοθι του στα γεγονότα αυτής της βραδυάς.

«Έφερε απ' την αποθήκη ένα τετρά-
τροχο καρροτσάκι, που χρησίμευε για τις μεταφορές των μαννεκέν μέσα στο κατάστημα. Σήκωσε με κόπο το πτώμα της Λουίζας και το φόρτωσε πάνω. Ύστερα έσπρωξε το καρροτσάκι ως το τμήμα συναρμολογήσεως. Διάλεξε εκεί διάφορα εξαρτήματα από μαννεκέν: χέρια, πόδια, κεφάλια, κορμούς. Γέμισε το καρροτσάκι μ' αυτά. Έτσι, αν τον χωνόν τον βλέπανε να κουβαλάει το πτώμα, θα νόμιζαν πως είναι ένα μαννεκέν, μαζί με διάφορα ανταλλακτικά.

Σε δέκα λεπτά, τα είχε μεταφέρει όλα μέσα σ' αυτοκίνητό του. Ύστερα έδωσε τα φώτα, κλείδωσε το μαχαζι και ξεκίνησε με τ' αυτοκίνητο. Στο δρόμο, κανόνιζε με το νου του ποιά στάση έπρεπε να κρατήσει, ώστε να πιστέψουν όλοι πως ήταν απελπισμένος για το θάνατο της Λουίζας.

Όταν έφτασε έξω απ' το σπίτι του, τού φάνηκε πως είδε φως στο παράθυρο του λιδινγκ-ρούμ. «Αλλά σκέφτηκε πως θάταν η αντανάκλαση των προβολών του αυτοκινήτου του. Έπρεπε να διατηρήσει όλη την ψυχραιμία του, να μη τον ξεγελάνε τα νεύρα του, αν ήθελε να γλυτώσει...»

Έστριψε στην πόρτα και σταμάτησε στην πίσω πόρτα του σπιτιού. Βεβαιώθηκε πως δεν υπήρχε κανείς στο δρόμο. Κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο. Παραμέρισε τα εξαρτήματα των μαννεκέν κι έβαλε όλη του τη δύναμη για να τραβήξει έξω το πτώμα.

Κρατώντας το στα χέρια, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο σκοτεινό σπίτι. Διέσχισε την κουζίνα, δίχως ν' ανήσει φως. Δεν ήθελε να κινυνεύει να τον δούνε, πριν ταχτοποιήσει όλα...

Μπήκε στην τραπεζαρία και σταμάτησε λίγο, για να συνηθίσουν τα μάτια του στο σκοτάδι...

Ξαφνικά, άκουσε γύρω του χαρούμενες φωνές:

— Χρόνια πολλά! Χρόνια πολλά!... Πάγωσε ολόκληρος. Το μυαλό του ούρλιαζε: «Φύγε! Φύγε, όσο είν' ακόμη καιρός!».

Οι εύχες για τα γενεθλιά του και τα χαρούμενα γέλια εξακολουθούσαν, απ' τις τέσσερες γωνίες της σκοτεινής κάμαρας... Ύστερα κάποιος άναψε το φως.

Κι' όλοι εκείνοι οι φίλοι — που είχαν έρθει, μαζεμένοι, για να κάνουν μια έκπληξη στο Τζάκομπς, να τον ευχηθούν για τα γενεθλιά του — σώπασαν απότομα, σά νάχαν βουβαθεί...

— Θεέ μου!... τραύισε μια γυναίκα. Κυττάχτε!

Το χέρι της έτρεμε, καθώς έδειχνε το Τζάκομπς, που στεκότανε σά μαρμαρωμένος στη μέση της κάμαρας, κρατώντας το πτώμα της γυναίκας του...

ΒΑΣΙΛΙΚΑ

ΤΑΞΙΔΙΑ

Φαιδρά και απρόοπτα περιστατικά

Σ ΚΟΠΟΥΜΕΝ να επισκεπτόμεθα από καιρού εις καιρόν τα διάφορα μέρη του βασιλείου μας, δια να πληροφορούμεθα πώς εξηγούνται και εκτελούνται οι Νόμοι παρά των υπαλλήλων, δια να ακροαζόμεθα επιτοπίως τας αιτήσεις και τα τυχόν παράπονα των ήμε-
τέρων πιστών ιππικών, και να δίδωμεν χεί-
ρα βοηθείας, ελθός, όπου τούτο είναι δυνα-
τον και πρόπον.

Το παραπάνω κείμενο είναι διάταγμα του Όθωνος. Δεν έχει δημοσιευτεί στην «Εφημερίδα της Κυβερνήσεως». Ο περίεργος αναγνώστης θα μπορούσε, αν ήθελε, να το βρή καταχωρημένο στην εφημερίδα «Αί-
ων» της 1 Μαΐου 1957.

Αμείρητα είναι τα ταξίδια, που έκανε ο Όθων στις επαρχίες, συχνότερα μαζί με την Αμαλία, και ρωτούσε, κι άκουγε τα παράπονα του κόσμου, κι ύστερα φρόντιζε γι' αυτά, γυρίζοντας στην πρωτεύουσα. Μά και πάρα πολλά είναι τα φαιδρά και τα απρόοπτα από τις βασιλικές αυτές περιπέτειες.

Μάλιστα οι χαιρετισμοί των απλοϊκών χωρικών με τις χωριάτισσες τους, προς το βασιλικό ζευγάρι, προκαλούσαν ακράτητο γέλιο στους γύρω και στους ανθρώπους της βασιλικής ακολουθίας. Πολλές φορές γελούσαν κι' ο Όθων και η Αμαλία. Και πώς θα γινόταν διαφορετική; Όπως μια φορά στο Χουσό — το χωριό των Σαλώνων, που είναι κοντά στους Δελφούς — όπου μια χωριατοπούλα πετάχτηκε, πήγε κοντά στην Αμαλία κι' άδωα της είπε:

— Τί φτειάνεις, Μεγαλειότισσα; Πώς τα περνάς, πως πορεύεσαι;
— Καλά, ευχαριστώ. Σεις πως περνά-
τε, απαντάει γλυκά η βασιλίσσα.

Τότε, παίρνοντας θάρρος, μια άλλη γυ-
ναίκα, βγήκε κι' αυτή από τον κύκλο που είχε σχηματιστεί γύρω από τους βα-
σιλικούς και, προχωρώντας, θάρρετα, κα-
τά την Αμαλία, της λέει:

— Καλά, είμαστε κι' εμείς, δόξα σ' ο Θεό. Δεν μ' λές, καλά είναι ο άδερφός μου, στην Αθήνα; Τον ξέρει ή άφεντιά σου; Μαλακτρίνο τον λέν.

Όταν ο Όθων με την Αμαλία περιο-
δεύανε πάλι στη Ρούμελη, φεύγοντας από ένα μικρό χωριό, το Καραϊάκι, για να γυρί-
σουν στη Λειβαδιά, κάμποσες γυναίκες, την ώρα που ξεκινούσαν, φωνάζανε της Αμα-
λίας:

— Στο καλό, κυρά-Βασιλίσσα και χαι-
ρετίσματα στην κερά Κατίνα...

Η «κερά Κατίνα», κόρη του Λογοθέτη, ήταν η γυναίκα τότε του παλιού αγωνιστή του 1821 Αιωνίου Γεωργαγιού κι' έμενε με τον άντρα της στη Λειβαδιά.

Ήσαν έτσι τράπο, λοιπόν, οι γνωστές και φιλένδες της, απ' το Καραϊάκι, να της στείλουν τα χαιρετίσματά τους.

Παραθέτομε τώρα, εδώ, ένα χωρατό από τα ταξίδια αυτά, που άφορα τον Ό-
θωνα, όπως το πύραμε σ' ένα παλιό ήμε-
ρολόγιο:

«Κατ' αυτήν την εποχήν, άπερχόμενος ο Όθων εκ του Άργους και άδεύων προς Μικήνας, είδαν, εν τινι χωρίω, πολλούς χοί-
ρους και πλησίον αυτών δύο ανθρώπους βο-
σκοντας την άγέλην.

Προς τους ανθρώπους αυτούς άποτα-
θείς, ο Όθων, είπε:

— Πολλοί χοίροι είναι εδώ;
— Όχι, Μεγαλειότατε, άπάντησαν έ-
κείνοι. Ημείς οι δυό είμεθα μόνον χήρους.

Οι άνθρωποι έξερναν μόνο τους χήρους και τις χήρες. Πού να ξέρανε, οι άδωότατοι εκείνοι βουνίσιοι και καμπίτες βοσκοί, πως τα γουρούνια τα λένε χοίρους;
Νά όπως κι' ένα άλλο, παρμένο από το ίδιο ήμερολόγιο:

«Όταν ο Όθων, περιγυόμενος, έφθασεν εις τον Μαλιακόν κόλπον και είδε την νή-
ειν Λιχάδα, άότισσε τον άξιωματικόν Κου-
σούπην, έάν ο Ήρακλής της άρχαιάς ελ-
ληνικής μυθολογίας από την κορυφήν εκεί-
νην της Οίτης, έξεσφενδόνισε τον Λίχαν εις τον Μαλιακόν κόλπον, ές ου έγένετο το

ομώνυμον νησίδιον Λιχάδα.

— Όχι, άπεκρίθη ο Κουνούπης, δεν ή-
μουν έγω τότε του μεταβατικού, ήταν ο Γεράντωνος από δω. Και ίσως αυτός να το θυμάται...»

Το 1840, ο Όθων με την Αμαλία, τα-
ξίδευσαν στα νησιά των Κυκλάδων. Έφτα-
σαν και στην Άνδρο.

Έκει το βασιλικό ζεύγος πήγε στη δη-
μαρχία, για να δεχτή τους προκρίτους του νησιού και το επαρχιακό συμβούλιο, που πρόεδρός του ήταν ο Άθανάσιος Πετράκης από τη Μεσαριά της Άνδρου. Ο Πετρά-
κης, φορούσε τη συνηθισμένη, τότε φορε-
σιά των αρχόντων της Άνδρου, τσουμπέ, δηλαδή, σαρίκι. κλπ.

Ο Όθων τον ρώτησε από που είναι.

Κι' ο Πετράκης, περήφανος για τον τόπο της γεννήσεώς του, άπάντησε:

— Έκ Μεσαρίας, Μεγαλειότατε.

Ο Όθων, όμως δεν είχε άκούσει καθα-
ρά. Και το Μεσαρίας το πήρε για Μασσα-
λίας. Γυρίζοντας, λοιπόν, με άπορία, κατά το μέρος της ακολουθίας του, είπε:

— Περίεργον άλήθως! Είς την Μασσα-
λίαν ούδέποτε είδον τοιαύτην ένδυμασίαν: με τσουμπέν, φέσιον και σαρίκιον!...

«Παρ' όλον τον πρόσ τον βασιλέα σεθα-
σμόν — λέει ο χρονογράφος της έποχής — πλατείς γέλκτες υπεδέχθησαν την παρα-
τήρησιν του Όθωνος. Παρεμβαίνων δε ο αulάρχης, έξήγησεν, ότι ο πρόεδρος του επαρχιακού συμβουλίου, δεν ήτο από την Μασσαλίαν, άλλ' από την Μεσαρίαν της Άνδρου».

Έκει στην Άνδρο, έγινε και το τελευ-
ταίο από τα φαιδρά των βασιλικών ταξί-
διών, που θα το άφήνηθούμε κι αυτό. Έ-
χει σχέση με την Αμαλία και την άτεκνία της, που τόσος λόγος παντού γινόταν. Έ-
κείνα τα χρόνια και στο έσωτερικό και στο έξω-
τετικό, γι' αυτό το ζήτημα «έξ αίτίας της έλλειψείας κανονικής διαδοχής εν τώ θρόνω».

Στην Άνδρο, λοιπόν, πήγαν να παρου-
σιαστούν στην Αμαλία και οι κυρίες των προυχόντων, με πρώτη την κυρά δημαρχί-
να, που έτυχε να είναι έγκυος! Έτσι «βα-
ρυμένη» ή δημαρχίνα, έδειξε — άφου χαι-
ρέτησε — στην Αμαλία την κοιλιά της.

— Άχ, κυρά βασιλίσσα, της είπε, δεν ήταν τούτο ποῦχω δω, νάταν αυτού:

Κι' έδειξε ύστερα και την κοιλιά της Αμαλίας!

Υπήρχε μια λαϊκή πρόληψη πως, όποια γυναίκα έπιανε νερό της Καισαριανής (όχι της Καλοπούλας) γινόταν στείρα. Και η Αμαλία, πίνοντας, όσον καιρό ζούσε στην Αθήνα, νερό από τη βρύση της Καισαρια-
νής, δε μπόρεσε — όπως πίστευαν πολ-
λοί — να τεκνοποιήσει!

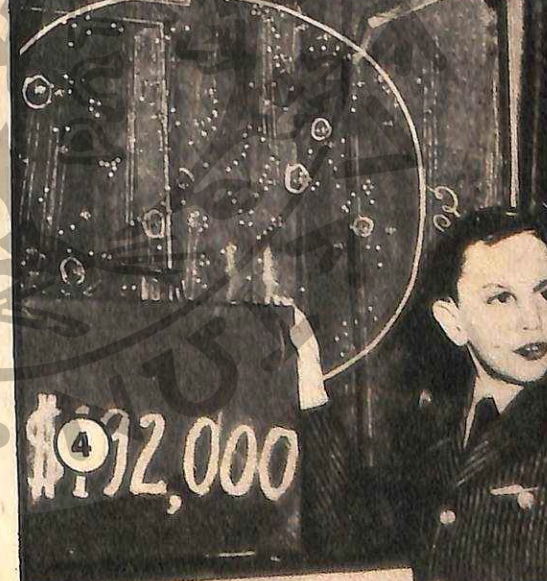
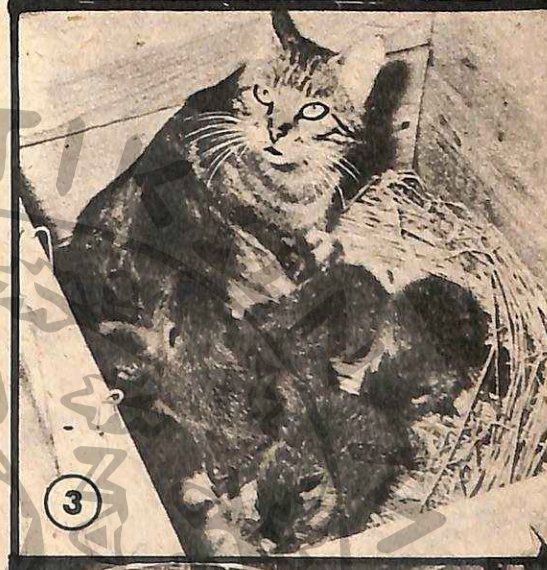
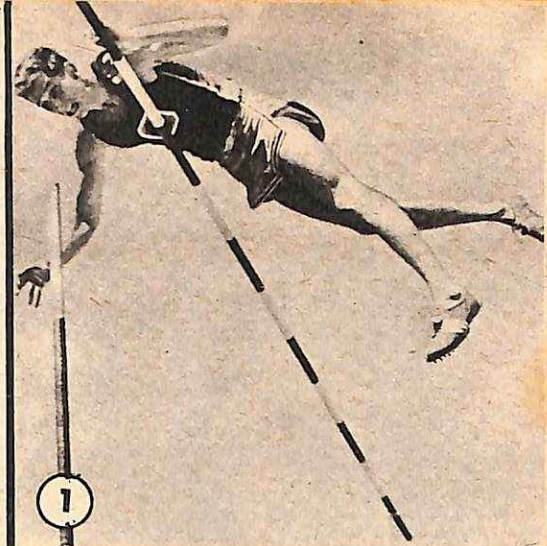
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

1 Ο Άμερικανός άθλητής Ρόμπερτ Γκου-
τόφσκυ, που γεννήθηκε στη Λα Γιάλα της Καλιφορνίας, πριν από 22 χρόνια, κατέρρι-
ψε στο Πάλο Άλτο το παγκόσμιο ρεκόρ άλ-
ματος επί κοντώ, πηδώντας 4 μέτρα και 78 εκατοστά. Το ρεκόρ κατείχε μέχρι σήμερα ο Κορηήλιος Βάντερμπερ με 4 μ. 77. Ο Γκου-
τόφσκυ, που είναι τώρα φοιτητής στο Πανε-
πιστήμιο της Λα Γιάλα, είχε καταλάβει τη δεύτερη θέση στη Μελβούρν.

2 Στο μεγάλο ξενοδοχείο της Νέας Υόρ-
κης «Γουόλντορφ Άστόρια», οι κατα-
σκευαστάι παιγνιδιών διάλεξαν πρό ήμερών τη «βασιλίσσα των κουκλών». Μεταξύ των πολυαριθμών ώραιων κοριτσιών, που διεκδι-
κησαν αυτόν τον τίτλο, νικήτρια αναδείχτηκε η Έλίζαμπετ Μπάρντερ. Στη φωτογραφία μας ή νέα σtάρ του κινηματογράφου Μονίκ Βάν Βούρεν στέφει τη νέα μικρή βασιλίσ-
σα, που επί ένα χρόνο θα βασιλεύη στον παι-
δικό παράδεισο των παιγνιδιών.

3 Στην Άμφερδλ της Γαλλίας ή Μονέτ, ή γάτα του κ. Βαθίλ είχε γεννήσει τέσσα-
ρα γατάκια, που γρήγορα όμως της τα έπνι-
ξαν. Την ίδια μέρα, στο ύπαιθριο του σπι-
τιού, ένας θηλυκός ποντικός, που είχε γεν-
τήσει ένα σωρό ποντικακια, φόφησε πάνω στη γέννα. Η Μονέτ, λοιπόν, άχι μόνο δεν κατα-
βρόχησε τα νεογέννητα, αλλά και τα υιοθέ-
τησε, αναλαμβάνοντας να τα μεγαλώσει με το δικό της γάλα, στη θέση των παιδιών που είχε χάσει...

4 Αναφέραμε σε προηγούμενο τεῦχος μας για το «φαινόμενο» του Νέου Κόσμου, τον δεκαετή Ρόμπερτ Στάρι, που έχει κερ-
δίσει μέχρι σήμερα χιλιάδες πολλάκια, παί-
νοντας μέρος σε διάφορους διαγωνισμούς της τηλεόρασεως. Πρό ήμερών ο νεαρός Στάρι κατέρριψε ένα πρωτοφανές ρεκόρ. Κέρδισε 192.000 δολάρια άπαντώντας σε 5 έξαιρε-
τικά δύσκολες έρωτήσεις γύρω από τη φυ-
σική, τη χημεία και την αστρολογία!...

\$12,000

Ο Τζάκομπς πρόσθεξε ξαφνικά πώς κρα-
τούσε ακόμη το χέρι του ξύλινου μαν-
νεκέν...

Τις τύχες τα γυρίσματα...

Α ΓΥΡΙΣΤΟ κεφάλι ο γερο-Νικήτας! Αύ-
το που ήθελε, το ήθελε, και κανένας
δεν του άλλαζε τη γνώμη... Να που-
με, για την μοναχοκόρη του, την Κρι-
νιώ, ήθελε έναν πλούσιο άντρα. Δεν τον
ένοιζε αν ήταν μικρός ή μεγάλος, ομορφος ή άσχημος =
αρκεί μόνο να ταν πλούσιος! Τα λεφτά είχαν μόνο αξία για
τον γερο-Νικήτα, τον παροδισμένο τσελινγκά, τον πιο πλούσιο
ο' όλο το θαλασσοχώρι.

Και λεφτά = αλλοίμονο! = δεν είχε ο Μελέτης, ο γυιός του
θανούρη, του έκτακτου. Είχε νειάτα, είχε λευκάνια, ήταν ο-
μως φτωχός... Στριζότανε μόνο στα δυο του χέρια, και μ' αυτά
έσκαβε, θειάφριζε, αλώνιζε, κλάδευε = τα ξένα χωράφια όμωσ,
τις ξένες ελπίδες, τα ξένα αμπελίσια... Γιατί δικά του δεν είχε ο
φτωχός = που να τα βρή; Κι' έτσι, αναγκάζονταν να ξενοδο-
λεύη σαν εργάτης εδώ κι' εκεί, για ένα μεροκάματο.

= Σε τέτοια ζητιάνο θα σε δώσω, φώναζε ο γερο-Νικήτας, ο
πλούσιος τσελινγκάς, όταν η μοναχοκόρη του η Κρινιώ του ήμο-
λυνόσε ότι αναπαύσε τον Μελέτη.

Δεν είναι ζητιάνος, πατέρα! του αποκρίθηκε εκείνη ζωπρά.
Είναι τίμιος δουλευτής, καλός, ευγενικός, και μ' αγαπάει...

Βάρωσε τη γραβιά του δυνατά πάνω στο τραπέζι ο τσελιν-
γκάς και φώναξε:

— Δε μπορεί να ο' αγαπάει ένας τέτοιος ψωμοζήτης, ξαένα,
που παίρνει χίλια πρόβατα και πεντακόσιες ρίζες ελπίες!

— Ούτε τα πολλά πρόβατα, ούτε οι πολλές ελπίδες κάνουν την
εύτυχία, πατέρα... του αποκρίθηκε με μελαγχολική βεβαιότητα
η κόρη του.

— Εγώ λοιπόν από το νου σου! της φώναζε άγρια. Αυτό που
λογαριάζεις δεν θα γίνει ποτέ!

Τόβαλε καλά στο νου της η ερωτευμένη κοπέλλα κι' έσκυψε
νικημένη το κεφάλι της μπροστά στη σκληρή κι' αλύγιστη πα-
τρική θέληση. Όσο για τον Μελέτη, αυτός πήρε τα μπίτια του
κι' έφυγε από το χωριό, πηγαίνοντας μετανάστης σε μία μα-
κρινή χώρα του κόσμου...

Η Κρινιώ όμως άρχισε να μαραζώνει. Σιγά-σιγά τα φρέσκα
τριαντάφυλλα άρχισαν να μαραζινώνουν στα μάγουλά της. "Ε-
να επίμονο σαράκι την έτρωγε. Η μάνα της προσπαθούσε να
την παρηγορήσει, άδικα όμως πηγαίνανε τα λόγια της...

Γεμάτη άγωγία, λοιπόν, η γυναίκα πήγε να μιλήσει στον άν-
τρα της:

— Κούταξε τη γυναίκα του αγριεμένος, σκοτεινός, εκείνος:
— Γιατί δε θα ζήση; Τι έχει;

— Τι έχει; Δε το βλέπεις και μόνος σου; 'Αδυνατίζει κάθε
μέρα και πιο πολύ, χλωμαίνει... Έσθυσε το γέλιο από τα
πικραμένα της χείλια...

— Ε, και τι να της κάνω εγώ; Το γάλα της δε τόκει; Τα
αυγά της; Το κρέας της; Δεν έχει τον καθαρό αέρα για να ά-
νασταίνει; Τι της λείπει, γυναίκα;

— Αναστράναζε η γυναίκα και δεν αποκρίθηκε... Τι να αποκρίθ;.
Ότι το γάλα, τα αυγά και το κρέας δεν ήταν το παν, κι' ότι
ο καθαρός αέρας γινότανε καμιά φορά δηλητήριο; Δεν τα κα-
ταλάβαινε κάτι τέτοια ο γερο-Νικήτας, ο τσελινγκάς με το αγύ-
ριστο κεφάλι!

Κι' έτσι, από κακό σε χειρότερο, η Κρινιώ έφτασε μία μέρα
να μη μπορεί να σηκωθεί από το κρεβάτι... Ήρθε ο γιατρός,
κούνησε το κεφάλι του, πρόσταξε μερικά φάρμακα και ώρισε
με μία λέξη την άρρώστια της μορφής τσελινγκοπούλας:

— Μαρασμός...
Την αϊτία του την κατάλαβε μόνο η μάνα της ο πατέρας της
χαμπάρι δε πήρε...

Όσπου, μία νύχτα, ήρθε και το χειρότερο: Τό μαντρί του
τσελινγκά πήρε φωτιά και καίκακε μέσα τα πιο πολλά πρόβατα!
Ύστερα, συνέχεια, έπεσε δάκος στην ελπίδα και καταστράφηκε

ο καρπός! Ο Νικήτας ο τσελινγκάς
ήτανε κατεστραμμένος! Που να το
χωνέψη αυτό! Πώς δε θα είχε πιά
τις εκατοντάδες τα πρόβατα, για να
βγάλει γάλα, βούτυρο, μαλλί! Πώς
δε θα είχε πιά τις ελπίδες για να γε-
μίσει τις στερνές με ολόξανθο κε-
κριμαρένιο λάδι... Και, μέσα σε ο-
λό, νάχη και την Κρινιώ, τη μονα-
χοκόρη του, να θέλει καλό παί και
άκριθα φάρμακα, όπως προστάξαν
οι γιατροί! Που να τα βρή τα λε-
φτά για όλα αυτά!

Ήτανε νεμάτος απόγνωση ο πρίν
πλούσιος και τόσο πεισματάρης τσε-
λινγκάς, όταν, ξαφνικά, αναπάντε-
χα, έφτασε μία επιταγή από το έ-
ξωτερικό! Μία επιταγή στο όνομα
της Κρινιώσας... Ο αποστολέας της;
ο γιός του θανούρη, του έκτακτου! Την
έκρινιώ μου, παντοτεινή αγαπημένη μου,

«Εμάθα από τους δικούς μου το κακό που σε θάρκε, και
τόσο τα πρόβατά του που καμάρωνε τόσο τις ελπίδες του!... Ας
κάνη υπομονή...» Ο θάος είναι μεγάλος...

«Ενώ, εύτυχώς, εδώ, στη μαύρη ξενιτιά, πάω όλα καλά.
Πες, Κρινιώ μου... Και, πες του πατέρα σου, ότι, τώρα που
φτωχύνει αυτός και κοντεύω να πλουτίσω, ένω θα είναι μεγάλη
χαρά μου να σε πάρω γυναίκα μου! Τώρα δεν πιστεύω να πη-
ράς από τη χαρά της, έτρεξε κι' έφερε κι' αυτός συγκίνησι και γελών,
που δεν ήξερε κι' αυτός γράμματα, κι' αναγκάστηκε η Κρινιώ
να διαβάσει το γράμμα άλλη μία φορά...

Τό άκουσε ο πεισματάρης τσελινγκάς, σμίγοντας τα παχεία
φρύδια του, κι' ύστερα είπε:

— Τα βόλεψε, το λοιπόν, ο κατεργάρης!...
— Είναι πλούσιος τώρα, άντρα μου! του φώναζε η γυναίκα
του. Και ζητάει την κόρη μας... Δε θα του τη δώσουμε;
Σκέφτηκε καλά-καλά εκείνος, είδε μπροστά του χειροπιαστή
του να καρπίζονε ος και πρώτα, και είπε:

— Μία κι' ήρθαν έτσι τα πράματα, γράφτε του, μωρέ, νάρρη!
Τσακίστηκε να γράψη η Κρινιώ του αγαπημένου της, την ίδια
και σε λίγο καιρό έφτασε η απάντησι: «Έφτασε ο ίδιος, δη-
σίος — και μόνο το ίδιο ερωτευμένος με την Κρινιώ.

Για πότε ξαναγυρίσανε τα φρέσκα τριαντάφυλλα στα μάγου-
λά της Κρινιώσας! Και, μαζί τους, ξαναγύρισε και το γέλιο στα
πρόβια! Και οι ελπίδες, θεραπευμένες από τον δάκο, δώσανε
τις τού τσελινγκά πατριδάrika η Κρινιώ. Μας τα ξανάδωσε όλα
μαζί!

Κι' έτσι, της τύχης τα γυρίσματα ξαναφέραν την εύτυχία
στο σπίτι του Νικήτα, που, με τη βοήθεια του θεού-και του
γαμπρού του, ξανάγινε ο πρώτος τσελινγκάς στο θαλασσοχώρι!

Κι' ο πιο εύτυχιος...

ΒΕΡΓΕΡΟΣ

Η κυρία Ελπίνη έκδικείται!...

Ελληνική ΖΩΗ

«Μασκαρένια» καὶ «κολοκυ-
θένια»

«Εἰς ὕδραν, ὁ δήμαρχος καὶ ὑποψήφιος
βουλευτής, προσέβαλεν ἐν τῇ λέσχῃ διὰ λό-
γων ὑβριστικῶν, τὸν ἀντιπολιτευόμενον Κ.
Λαουδουρήν, τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ παρώτρυνε,
μέταξέ καὶ τὸν συνέλαβον ἀστυνομικοὶ κλη-

...την ατομοδύναμη
NATO, τον ΟΗΕ, την κρίσιμη Δύσμεση, τὸ
νατολῆς. Τὰ ἐνδιαφέροντά του ἦσαν πολὺ
περιορισμένα. Ἐνῶ τώρα...

"Εχομε ακόμη τὰ συμπεράσματα τῆς
νῆς τῶν Χαϊκέρ καὶ τῶν συστημάτων μετὰ τὴν κλῆ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΙΕΧΕΣ: ΟΙ γάμοι με παιδιά
ψυχοπαθών.

κι' ἔπειτα γύρισε με τὸ μέρος τῆς ἡθοιοῦ
 Ἡ «Ἱερὴ συμμαχία» τῶν ἐκβιαστῶν καὶ τῶν
 πουριτανῶν εἶχε χάσει, γιὰ μιὰ φορά, τ

ἐκδότῃ τὸ «τίμημα τῆς σιωπῆς». Ἔτσι, ὁ ἐκ-
δότης τοῦ σκανδαλοθηρικοῦ περιοδικοῦ τὸ
χει δίσπορτο: Ἡ ἡ συγκοφαντικὴ πληροφορία

Τὸ ἴδιο τυχερὸς στάθηκε κι' ὁ Κλάρκ Γκ
ημπλ, πὺν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συκοφάντε
εἶχαν διαδῶσει πὼς ἦταν ὁ πατέρας ἐνὸς ἐξ

Η ΤΑΝ ένα ζεστό ανοιξιάτικο απόγευμα κι' απ' το μικρό μας κήπο τα λουλούδια ανάνιχναν το μεθυστικό τους άρωμα. Καθόμουν κοντά στο ραδιόφωνο κι' έρωρα, ακούοντας τις ειδήσεις της ημέρας. Σε λίγο, ο σπίκερ είπε: «Και τώρα, αγαπητοί άκροατοί, η έκπομπή «Ναπολιτάνικα τραγούδια», που σας προσφέρει η 'Εταιρία Καλλυντικών (Λούξ)». Θώναξα τότε το παιδί μου, που μελετούσε στο διπλανό δωμάτιο:

— Σάρλ, τρέξε, θα τραγουδήσει ο μπαμπάς.
— Ο Σάρλ ήρθε, κρατώντας το άρκουάκι του, που τόσο του άρεσε. Ήταν τώρα δέκα χρόνων. («Η έκπομπή «Ναπολιτάνικα τραγούδια» ζανάπε ο σπίκερ, με τη συμμετοχή του δημοφιλούς καλλιτέχνου 'Αντρέ Ντέ Σουβιρέ». Η όρχηστρα άρχισε να παίζει και σε λίγο ακούστηκε η έξοχη, η θερμή φωνή βαρυτόνου του αγαπημένου μου άντρα. Ο μικρός Σάρλ άκουγε με προσοχή, ενώ εγώ ήμουν συγκινημένη. Αγαπούσα πάντα με λατρεία τον 'Αντρέ κι' άς ήμαστε παντρεμένοι εδώ και δέκα χρόνια. Το πρόγραμμα, που διαρκούσε μισή ώρα, τέλειωσε με το τραγούδι: «Τό άστέρι της τύχης». Τότε είπα στο παιδί μου:

— Θέλεις να τηλεφωνήσουμε στο μπαμπά;
— Ναι, ναι, φώναζε ο μικρός, θά χαρή πολύ.
— Απ' το τηλέφωνο μου απάντησαν:

— Ο κ. Ντέ Σουβιρέ δεν είναι στο στούντιο, κυρία...

— Αδύνατο, είπα, μόλις τραγουδούσε στην έκπομπή «Ναπολιτάνικα τραγούδια»...

— Ο κ. Ντέ Σουβιρέ δεν ήταν στο στούντιο. Τα τραγούδια είχαν ήχογραφηθεί από μέρες...

Το τηλέφωνο έκλεισε. Ο Σάρλ, απογοητευμένος, ξαναγύρισε στα παιχνίδια του, ενώ εγώ προαισθάνθηκα κάποιο δράμα. Τι να συνέβαινε άραγε; Άρχισα ν' ανησυχώ και χίλιες δυο ιδέες περνούσαν απ' το μυαλό μου. Όστόσο, ήμουν λίγο άνοητη, γιατί μπορούσε η έκπομπή, για λόγους τεχνικούς, να είχε ήχογραφηθεί. Έτσι, κάπως ψεύχασα και περιμένα να γυρίσει ο 'Αντρέ για να μου εξηγήσει

ό ίδιος τί είχε συμβεί. Πραγματικά, όταν ο 'Αντρέ γύρισε, του είπα, αφού τον φίλησα τρυφερά:

— Άκουσα την έκπομπή σου, αλλά η φωνή σου μου φάνηκε αλλοιώτικη...

— Μπορεί απάντησε, έκανε τόσο ζεστή μέση στο στούντιο...
Πάγωσα ολόκληρη και δάγκωσα τα χείλη μου για να μην πω στον άντρα μου πως έλεγε ψέματα. Φάγαμε σιωπηλοί, και μετά ο Σάρλ πήγε στο κρεβάτι του, ενώ εμείς καθίσαμε στο σαλόνι και διαβάζαμε. Ήμουν πάρα πολύ ταραγμένη και προσπαθούσα να συγκρατηθώ και να μην κάνω καμιά σκηνή στον άντρα μου για την αλλόκοτη στάση του απέναντί μου. Έκείνη τη νύχτα, φυσικά, έμεινα σχεδόν άγρυπνη και σκεπάζαμε την ιδέα πως ο άντρας μου μ' άπατούσε.

Την άλλη μέρα ο 'Αντρέ ξανάφυγε για το στούντιο, γιατί η έκπομπή του ήταν καθημερινή. Ο 'Αντρέ ήταν απ' τους πιο αγαπημένους καλλιτέχνες του κοινοῦ και τραγουδούσε κάθε μέρα στο ραδιοφωνικό σταθμό. Όταν κι' αυτή τη φορά, όταν τέλειωσε η έκπομπή και πήρα τον άντρα μου στο τηλέφωνο, μου απάντησαν και πάλι πως δεν ήταν στο στούντιο και πως τα τραγούδια του είχαν ήχογραφηθεί. Και, μάλιστα, για μία ολόκληρη βδομάδα. Έπειτα, απ' όλη αυτή, δε μου έμεινε πια καμιά αμφιβολία: ο 'Αντρέ μου έλεγε ψέματα, έπειδή μ' άπατούσε.

Έτρεξα στην κάρμαρά μου κι' έπεσα στο κρεβάτι μου κλαίοντας. Ο πόνος μ' έπνιγε. Δέκα χρόνια ευτυχίας γκρεμίζονταν με μιάς από μία έρωτική τρέλλα του άντρα μου. Έπρεπε και πάλι να τον κατακτήσω, αλλά με ποιά τρόπο; Ο 'Αντρέ, όταν γύρισε στο σπίτι, δεν κατάλαβε τίποτα απ' την αγωνία μου. Όλη τη νύχτα την πέρασα πάλι άγρυπνη στο κρεβάτι μου.

Τό άλλο πρωί, την ώρα που ο 'Αντρέ θα έφευγε για το στούντιο, όπως μου είχε, τον

— Έγινες καλά, 'Αντρέ, ά-
γαπημένε μου! του είπα, πέ-
φτοντας στην άγκαλιά του.

έπεισα να πάρη μαζί του και το παιδί μας, που δεν είχε σχολείο, έπειδή ήταν γιορτή. Προς μεγάλη μου έκπληξη, τον είδα να δέχεται την πρότασή μου και να μη φέρνη αντίρρηση. Όταν έφυγαν, τράβηξα στην κουζίνα για να ετοιμάσω το φαγητό. Είχε περάσει κάμποση ώρα, όταν το τηλέφωνο χτύπησε. Πήρα το ακουστικό κι' άκουσα μία γυναικεία φωνή, άγνωστη σέ μένα:

— Ο κ. Ντέ Σουβιρέ είν' εκεί;
— Είναι στο ραδιοφωνικό σταθμό, απάντησα. Τι τον θέλετε;

Η άγνωστη είπε κάτι που δε τό κατάλαβα. Σίγουρα ήταν «έκείνη» που τολμούσε να καλή τον άντρα μου ακόμα και στο σπίτι του! Ο θυμός φούντωσε μέσα μου. Όταν ο 'Αντρέ γύρισε με το μικρό μου Σάρλ, έστειλα τό παιδί να παίζει, και είπα στον άντρα μου ψυχρά:

— Εκείνη σου τηλεφώνησε...
— Ποιά εκείνη;
— Τό ξέρεις πολύ καλά, μην κάνης τόν κουτό!...

— Όστε, λοιπόν, τό ξέρεις όλα; είπε ο 'Αντρέ με κάποια ταραχή. Τώρα πιά δεν μπορώ-συνέχισε πέφτοντας σε μία πολυθρόνα-

τίποτα να σου κρύψω. Είμαι ένας άνθρωπος χαμένος, Μισελίν...

Τό τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν και πάλι εκείνη. Ο 'Αντρέ πήρε ό ίδιος τό ακουστικό και τόν άκουσα να λήη:

— Σύμφωνα, ευχαριστώ πολύ. Έρχομαι ά-μέσως...

— Ήταν, λοιπόν, εκείνη; τόν ρώτησα μ' άγωνία.

— Ναι, πρέπει να πάω άμέσως, δίχως άναβολή.

— Όχι! φώναξα σαν τρελλή και ξέσπασα σε λυγμούς. Δέ θα ξαναπάς κοντά της!

— Μισελίν, τρελλάθηκε; μου είπε ο άντρας μου και με άγκάλιασε τρυφερά. Μά τί έχεις; Δέν σου είπα, λοιπόν, τίποτα ή για-τρος; Δέν σου είπα πως, εδώ και δέκα πέντε μέρες, μετά την τελευταία έκπομπή μου, έχασα τη φωνή μου και δέν μπορώ πιά να βγάλω ούτε μία νότα;

— Όχι, ψιθύρισα, μη καταλαβαίνοντας άκόμα καλά τό λόγια του. Γιατί δέν μου είπες τίποτα;

— Δέν ήθελα να σε τρομάξω, άγάπη μου, έλπίζοντας πάντα πως θά ήταν κάτι τό πε-ραστικό. Την άλλη μέρα, όταν προσπάθησα

να τραγουδήσω, δέν έβγαине καμιά φωνή, παρά κάτι τό βραχνό, τό άπαίσιο. 'Απελπί-σμένος, σκέφτηκα πως ή καριέρα μου είχε τελειώσει πριν άρχισή. Νά χάσω τη φωνή μου, σ'ά τριάντα μου χρόνια ήταν κάτι τό φοβερό. Έπειτα, δέ σκεφτόμουν μόνο τόν εαυτό μου, αλλά και σ'ας τούς αγαπημένους μου, ε-μένα, Μισελίν και τό άγγελούδι μας, τό Σάρλ.

Νά γιατί δέ σου είχα πη τίποτα, γιατί δέν ήθελα να σου άποκαλύψω την τρομερή ά-λήθεια!

πήγαινα κάθε μέρα για τη θεραπεία μου. Έ-πειδή, λοιπόν, σήμερα δέν πήγα άκόμη και είναι ή τελευταία επίσκεψή, μου τηλεφώνησε.
— 'Αντρέ! 'Αντρέ! ψιθύριζα άναστατωμένη κι' εύτυχημένη μαζί.

— Τι έχεις, Μισελίν;

— Τίποτα... τίποτα... άλλοτε θά σου εξη-γήσω... πήγαινε να κάνης τη θεραπεία σου...

— πρόσθεσα κι' άρχισα να κλαίω.

— Μά τί έχεις, επί τέλους, αγαπημένη μου;

— Νά, ψιθύρισα άνάμεσα σ'ά δάκρυά μου, μου είχε μπη ή ιδέα πως μ' άπατούσε...

— 'Εγώ ν' άπατήσω εμένα, Μισελίν;

— Ο 'Αντρέ προφέροντας τ' όνομά μου τό φώ-ναζε τόσο δυνατά, που τράνταζε τό δωμάτιο.

— Άρχισα να γελάω εύτυχημένη.

— Γιατί γελάς;

— 'Η φωνή σου! 'Η φωνή σου, 'Αντρέ, ξανα-γύρισε. Φώναζες τόσο δυνατά!

— Δέν είναι δυνατό. Δέν έχω άκόμα φωνή!

— Δοκίμασε να τραγουδήσης, 'Αντρέ.

— Άρχισα να τραγουδάω σιγά στην άρχή, κά-πως πιο δυνατά έπειτα και, τέλος, άκουσα τη πραγματική φωνή του όπως την ήξερα από χρόνια. Έπεσα στην άγκαλιά του, κλαίοντας τώρα από χαρά.

— Έγινες καλά, 'Αντρέ, αγαπημένε μου!

— Θέλω να μου υποσχεθείς, Μισελίν, πως δέν θ' αμφιβάλλης πιά για μένα στο μέλλον...

— Σου τό υπόσχομαι, αλλά και συ δέ θά μου κρύψεις τίποτα πιά!

— Ναι, Μισελίν. Σου τό υπόσχομαι.

Ήμαστε εύτυχημένοι. Τό κακό όνειρο εί-χε περάσει. Η γιατρός έπειτα από λίγες μέ-ρες μάς βεβαίωσε πως ο 'Αντρέ ήταν πιά έν-τελώς θεραπευμένος. Πήγα ή ίδια και την εϋ-χαρίστησα για όλες της τις φροντίδες και τις περιποιήσεις της. Εγώ, όστόσο, θέλω να πι-στεύω πως ο άντρας μου έγινε καλά από ένα θαύμα: τό θαύμα της αγάπης μας!

ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΟΝΙΕ

Η Λαζαρίνα
της Φωκαίας

Λαζαρίνα! ψιθύρισε. Λαζαρίνα...

1005. Kt

«Όσο κι' αν είναι φίλοι σου σκεπτόμαι και καλίσκω ένα μεστικό που πρέπει να ξέρης μόνο εσύ. Γιατί οι έχθροι

πέλλα, που είχε παντρευτεί κι' αυτή τον 'Ιάκωβο της Μαγιόρκας...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ τῆς πόλεως Μπασιάνο εἶχε ἀρχίσει, ἀπὸ τὰ χαραμάτα. Ὁ Τζιανπατσόστα, ἔχοντας τοὺς πιστοὺς τοῦ γύρω του, πολέμησε σὰ λιοντάρι, ἐναντίον τοῦ Ῥωμαίου Ἐστέλινο, ποὺ πέρασε στὴν ἱστορία τοῦ Μεσαίωνα μὲ τ' ὄνομα Ἐστέλινο ὁ Σκληρὸς.

Οι Ντάλλα Πόρτα, άλυσοδεμένοι, οδηγούνται, τέλος, μπρός στο νικητή, που δεν έχει χορτάσει ακόμα από αίμα.
— "Α! Έσύ είσαι ο Τζιανμπάτιστα, ο άρχοντας του Μπασσάνο; φωνάζει ο Έστελινο. Θά πεθάνεις!...

— Καί τώρα ή δική σου σειρά, φωνάζει στη Μπιάνκα. Σε συνέ-
λαβαν με τὰ όπλα στο χέρι. Δέ θέλω όμως ν' άφαιρέσω τή ζωή
άπόνα πλάσμα τόσο ωραίο. Θέλω μιάν άλλη νίκη...

Οἱ φύλακες κλείνουν τὴν ὁμορφὴ Μπιάνκα σ' ἓνα πύργο. Ἐκείνη
κλαίει μὲ πύρινα δάκρυα τὸν τραγικὸ γαμὸ τοῦ ἀντρός της.

— Σου προσφέρω, Μπιάνκα, της λέει μ' ὅση τρυφερότητα μπο-
ρεῖ αὐτὸς τὸ φονιάς, τὸ στέμμα καὶ κάθε ἀπόλαυσι, σὺ προσφέρω
ἐν ὑποταγῇ μου καὶ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἰσχύει ὁ βασιλεὺς τοῦ

Ἡ Μπιρόνκα τὸν κοίταζε με μύσους καὶ μένει σιωπηλὴ, βουβή
έσα στὸ μεγάλο τῆς πένθους. Στὰ χεῖλη τοῦ νικητῆ, ποὺ ποθεῖ τὴν
μαρτὰ γυναῖκα, ἀνεβαίνουν χίλιες-δυὸ ὑποσχέσεις, χίλια-δυὸ δῶρα,

59

νιάρικη έδωσε στ' ατύχια μου. Ξυπνώντας την κοιμισμένη μου καρδιά. "Ακουσα ύστερα δυο χτυπήματα διακριτικά στο κλειστό ραδιόφωνο. «Κάποιος ζητιάνος θάνατο», σκέφτηκα, και δεν άνοιξα στην άρχη. "Ο άνεμος λυσσομανούσε έξω. "Εβρεχε ραγδαία. "Ολος αυτός ο θόρυβος σκέπαζε, δίχως άλλο, την αδύνατη εκείνη φωνή... Μά σε λίγο, την ξανακούσα. "Ανοιξα τότε την εξώπορτα και...

— "Ήταν ο Μπερτί! φώναξε η Φερνάνδη, πιάνοντας το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. "Ήταν αυτός... Ξαναγύριζε. Και τον κράτησε για σένα! Μου τον πήρε, σαν κλέφτρα, κι' έφυγε μαζί του, χωρίς να μου πής τίποτε, χωρίς να μου γράψης καν!...

Μά η Μαντελίν δεν φαινόταν ν' ακούη αυτά τα πικρά παράπονα.

— Ναί, ήταν αυτός! ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή. Ξαναγύριζε στο Ξενεδιέρ, πεινασμένος, ξεπαγιασμένος, κατακόπτος... "Έπεσε στην αγκαλιά μου, μισολιπόθυμος, με τα μεγάλα μάτια του γεμάτα δάκρυα!... "Ύστερα, με τόνο πιο ήρεμο, διηγήθηκε στη Φερνάνδη το δράμα του Κάπ-ν' Αϊλ, όπου ο δόκτωρ Βαλωρί κρατούσε φυλακισμένο το Μπερτί.

— "Ενώθηκαν οι δυο τους, για να βγάλουν απ' τη μέση αυτό το δυστυχισμένο παιδί, είπε η Φερνάνδη μ' ένα χαμόγελο συντριπτικής περιφρονησής. Για να τον αρπάξουν, τον περίμεναν στον έρημο δρόμο, του είπανε κάποιο ψέμμα, κι' αυτός, ανύποπτος, τους ακολούθησε, με τη βεβαιότητα πως το βράδυ θα ξαναγύριζε στο Ξενεδιέρ.

«Δεν ξέρω με ποιά τέχνασμα πέτυχαν αυτό το έγκλημα, αυτή την άτιμη απαγωγή. Μά ίσως να σου το είπε ο Μπερτί!

— Ναί, είχαν κρυφτή κοντά στο σπίτι, βγήκαν ξαφνικά μπροστά του και του είπαν: «'Αν θέλεις να ξαναδείς τη μητέρα σου, την αληθινή μητέρα σου, την όμορφη κυρία που έρχεται και σε βρίσκει συχνά εδώ στο Ξενεδιέρ, έλα μαζί μας! Μας στείλανε για να σε πάρουμε, να σε πάμε σ' αυτόν».

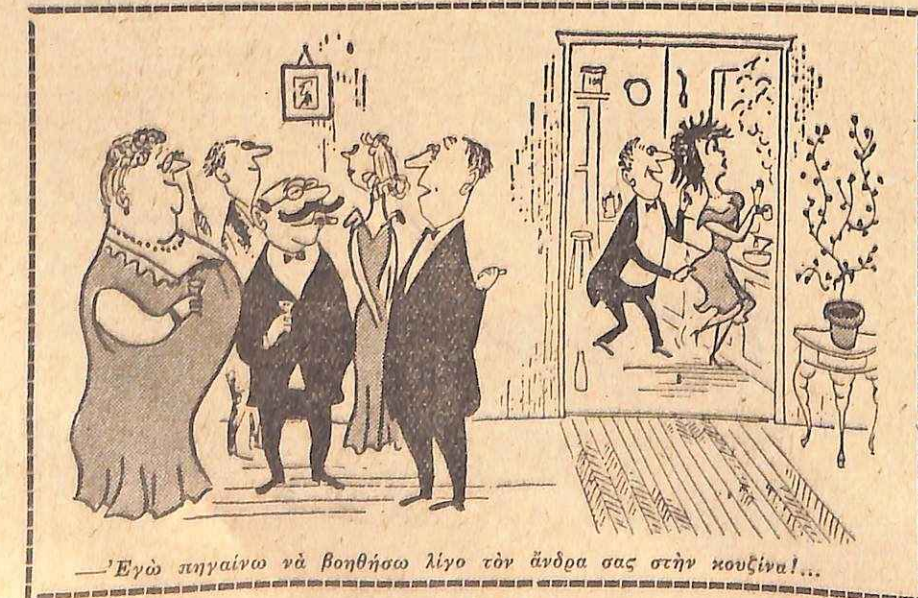
— "Α, τους άθλιους!...

— Αυτά μου είπε ο Μπερτί.

— Τώρα διαλύθηκαν όλες οι αμφιβολίες μου! φώναξε η Φερνάνδη, ανασπώνοντας το ώραιο και περήφανο κεφάλι της. Και καταλαβαίνω τη συμπεριφορά σου απέναντί μου, χωρίς όμως να τη δικαιολώω...

— Δεν είχα παρά μια σκέψη: να σώσω απ' τα χέρια του Βαλωρί το παιδί που ξαναβρήκα, να το προφυλάξω από έναν άνθρωπο που ασφαλώς δε θα δίσταζε ούτε μπροστά στο έγκλημα!... Για να πετύχω αυτό το σκοπό, δεν έβλεπα παρά μόνο ένα ασφαλισμένο μέσο: να σας χωρίσω για πάντα απ' το παιδί σας.

Κι' η Μαντελίν πρόσθεσε, με τόνο βαθείας πεποίθησής:

— "Εγώ πηγαίνω να βοηθήσω λίγο τον άνδρα σας στην κουζίνα!...

— Πίστευα πως είχα καθήκον να φερθώ έτσι!...

— Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου, καλή μου Μαντελίν. Στο εξής, δε θα ζητήσω πια να μπω στο σπίτι σου. Καταλαβαίνω κι' εγώ πως μπορεί ν' ανακαλύψουν γρήγορα το καταφύγιό σας, έσένα και το Μπερτί, οι πράκτορες του Βαλωρί, οι ύποπτοι αυτοί τύποι που με παρακολουθούν παντού! "Ο γυιός μου ζή! Μου φτάνει αυτό, για την ώρα. Μια μέρα, κοντινή ίσως, θα ξαναβρεθούμε, και δε θα χωρίσουμε πια ποτέ. Κουδεντιάσαν όλη την ημέρα για το Μπερτί και για τη λαμπρή καριέρα που είχε διαλέξει. Μά δεν έκαναν καθόλου λόγο για την Κολινέτ.

Η Μαντελίν σκέφτηκε πως θάταν πρόωρο να μιλήση γι' αυτήν, πριν αποφασιστεί τελείως ο γάμος. "Ως τότε, μπορούσε να συμβούν ένα σωρό πράγματα.

Το ίδιο βράδυ, η Μαντελίν ξαναφύγε για το Παρίσι, παίρνοντας μαζί της κι' ένα χρηματικό ποσό, που την είχε παρακαλέσει η Φερνάνδη να δεχτεί. Η μητέρα του Μπερτί έμεινε στον πύργο.

Είχε ανάγκη να βρεθί μονάχη με τον έαυτό της, για να συγκεντρωθί και ν' απολαύση καλύτερα τη χαρά που πλημμύριζε την καρδιά της. "Ύστερα, άγαπούσε τόσο πολύ τον παλιό πύργο, τη χαμένη εκείνη γωνιά, τη γεμάτη ανάμνησεις γι' αυτήν!...

Την άλλη μέρα, πήγε στο νεκροταφείο και προσευχήθηκε πολλή ώρα πάνω στον τάφο του Ζύστ.

Ήταν στωικισμός μ' ώραία λουλούδια, αυτός ο τάφος. "Ο μπαρόκ-Μουρλότ τον φρόντιζε και πήγαινε εκεί κάθε μέρα να προσευχηθί για τις ψυχές της γυναίκας του και του παιδιού του.

Πραγματικά, η γρηά Μαριάννα είχε πεθάνει κι' αυτή, λίγους καιρό μετά το γυιό της. Κι' ο γέρος είχε μείνει ολομόναχος στο ταπεινό σπίτικι του δάσους — που σήμερα δεν τολμούσε κανείς να τ' όνομάση «σπίτι της ευτυχίας»!

Την ίδια εκείνη μέρα και ώρα, έτυχε να πάη κι' ο Μουρλότ στο νεκροταφείο. Βλέποντας τη Φερνάνδη, σταμάτησε, σκόρπισε ανάκατα πάνω στο μνήμα του παιδιού του τα λουλούδια, που κρατούσε, κι' έφυγε σιγά-σιγά.

Δεν ήθελε να μιλήση με τη Φερνάνδη. Η γυναίκα εκείνη του προκαλούσε φρίκη, αφού απ' αυτήν προέρχονταν όλες οι συμφορές του...

Τού κάκου εκείνη του άπλωσε τα χέρια της ικετευτικά. Δε φάνηκε καν πως την πρόσεζε. Κι' έφυγε, χωρίς να γυρίση να την κυττάξη.

Αποφασισμένη τότε να γυρίση στον πύργο, η Φερνάνδη άφισε το νεκροταφείο, διέσχισε το μικρό χωριό, χωρίς να συναντήση ψυχή ζωντανή, κι' ακολούθησε ένα μονοπάτι, όπου είχε πάει άλλοτε τόσες φορές να μαζέψη βατόμουρα.

Εκεί συνάντησε τη Λουίζα, που είχε έρθει να τη βρή.

— Άνωσύχτες, καλή μου Λουίζα; της είπε.

— Άργήσατε, κυρία, στο νεκροταφείο. Φοβήθηκα μην κρυώσετε και σας έφερα ένα γούνινο παλτό.

Η Φερνάνδη φόρεσε το ζεστό εκείνο ρούχο και γύρισε στον πύργο, μαζί με την πιστή καμαριέρα της.

Εμεινε όλο το πρωί κλεισμένη στην καμαρά της. Εκεί της πήγανε το φαγητό της. Κατά τη 1, έτσι οματίστηκε και βγήκε έξω.

Η μέρα ήταν παγωμένη, ο ούρανος συννεφιασμένος. Μια έλαφριά ομίχλη σκέπαζε το δάσος.

Μά η Φερνάνδη δεν ενδιαφερότανε γι' αυτό. Ήξερε καλά το δάσος και δεν είχε φόβο να χαθί, ακόμη και τη νύχτα, στα σκοτεινά.

Περιπλανήθηκε κάμποση ώρα στην τύχη, σαν κολασμένη ψυχή. "Ύστερα διευθύνθηκε μηχανικά προς ένα σπίτικι, που δεν τόβλεπε αλλά το μάντεψε, εκεί στο βάθος. Ακολουθούσε τώρα ένα μονοπάτι, που έδωζε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Μουρλότ.

Ο γέρος στεκότανε στο κατώφλι, ακίνητος, και κάπνιζε την πίπα του.

Από τότε που είχε χάσει το Ζύστ και τη Μαριάννα, είχε κλειστή στο σπίτι του. Δεν έδωγαινε, ποσά μόνο για να πάη να κλάψη τους αγαπημένους του νεκρούς, ή να ψωνίσθ τρόφιμα απ' το χωριό.

Μολούδι δεν κυνηγούσε πια στο δάσος της Λουδιέρ, ο Μέμερ δεν είχε κρατήσει στην υπηρεσία του για δασοφύλακα. Μά οι λαθροβόλες κάνανε τη δουλειά τους ανεμπόδια...

Η Φερνάνδη πλησίασε και, δίχως να πη λέξι, μπήκε στο σπίτι, στην καμαρά εκείνη όπου είχε πεθάνει ο Ζύστ, κι' όπου δεν είχε ξαναπάει ποτέ από τότε.

Το κρεβάτι βρισκόταν πάντα στην ίδια θέση. Από πάνω του, κρεμότανε στον τοίχο ένας Έστωαρχος. Και πάνω στο τζάκι υπήρχε ακόμη η γυψινή Παναγία, που είχε κρύψει τόσα χρόνια κάτω απ' τη βάση της το γλυκό έρωτικό μυστικό!

Η Φερνάνδη τα είδε όλ' αυτά με μια ματιά. Κι' ο Μουρλότ, που την κύτταζε, την παρακολουθούσε, ψιθύρισε, δείχνοντάς της το κρεβάτι:

— Εκεί πέθανε κι' η μητέρα!... Μά τί γυρεύετε εδώ; Γιατί ξαναήρθατε σ' αυτό το σπίτι; Παντού απ' όπου περάσατε, φέρατε τη δυστυχία. "Ο γυιός μου σας αγαπήσε... και πέθανε απ' την αγάπη του! Η Μαριάννα δε μπόρεσε ν' αντέξη σε τόσο πόνο και πέθανε κι' αυτή, αφήνοντάς με ολόμωνο!

«Τί ήρθατε να κάνετε εδώ; Φύγετε, φύγετε!

Είχε ανοίξει απότομα την πόρτα του σπιτιού κι' έδειχνε στη Φερνάνδη το δρόμο. Μά εκείνη, ακίνητη πάντα, φαινόταν σαν να μη τον έβλεπε. Συνέχιζε τις σκέψεις της, και μια κάποια χαρά έλαμπε στα μάτια της.

— Έρχομαι να σας μιλήσω για το γυιό του Ζύστ! πρόφερε σοδάρ.

— Το γυιό του Ζύστ;... φώναξε ο Μουρλότ σαν τρελλός.

Εδώ και είκοσι χρόνια περίμενε το παιδί αυτό. Η Φερνάνδη είχε υποσχεθί άλλοτε να του το δώση. Μά δεν είχε κρατήσει την υπόσχεσή της. Δεν είχε ξαναπάει ποτέ πια στο σπίτι εκείνο, όπου την περιμένανε τόσο ανυπόμονα!

Ο γυιός του Ζύστ!... Είχε ακούσει καλά ο Μουρλότ; Είχε πρόφερε πραγματικά αυτά τα λόγια η γυναίκα εκείνη;...

Τον ξαναείδατε λοιπόν; ρώτησε, καρφώνοντας τα διαπεραστικά του μάτια στο χλωμό πρόσωπό της. Ξέρετε τι απόγινε;... Μά γιατί τότε δεν είναι μαζί σας; Γιατί δεν μου τον φέριετε;

— Γιατί πρέπει να μείνη κρυμμένος ακόμη. Τον απειλούν οι ίδιοι κίνδυνοι όπως άλλοτε... κι' εγώ δε θέλω να ξαναπέση στα χέρια εκείνων που τον μισούν!

— Α, έννοείτε τον άντρα σας; είπε ο Μουρλότ. Βέβαια, αυτό το παιδί τον ένοχλει!...

— Έννοια σας, κι' εγώ ξέρω να το προστατέψω. Ακριβώς γι' αυτό έκανα τη θυσία να μη το δώ. να μείνω μακριά του!... Πρέπει να περνάω δίπλα του φαινομενικά

αδιάφορα, για να μην ξυπνήσω τις ύποψεις του άφεντη που έβαλα μονάχη μου στο κεφάλι μου! Κι' είναι αυτή, πιστέψτε με, θυσία πιο σκληρή για μια μητρική καρδιά!

Τώρα ζή κοντά στη Μαντελίν, εκείνη την άξια γυναίκα που γνωρίσατε άλλοτε. Αυτή χαιρείται όλη την αγάπη του, όλη την τρυφερότητά του. Κι' εγώ μένω άγνωστη, ξεχασμένη!

«Για να τον σώσω απ' το άγριο μίσος του Βαλωρί, συγκατατέθηκα σ' αυτή τη θυσία, τη μεγαλύτερη που μπορεί να κάνει μια μητέρα... Και σεις παραπονιόσαστε, σεις που δε γνωρίσατε αυτό το ματύριο!

«Άλλωστε, το παιδί αυτό είναι δικό μου. Κι' έφθοσα νοιώθω μίσος για μένα, πως μπορεί ποτέ ν' αγαπήσετε το γυιό μου;

— Μά είναι και γυιός του Ζύστ!... μουρούρισε ο γέρος.

Η Φερνάνδη έσκυψε το κεφάλι της.

— Είναι και γυιός του Ζύστ! ξανάπε ο Μουρλότ, περνώντας το χέρι του πάνω απ' το φαρδύ μέτωπό του. Δεν τον ξέρω, μά τον έχω μέσα στην καρδιά μου... τον σκέπτομαι μέσα και νύχτα!

— Ελπίζω να σας τον φέρω σε λίγο. Έχω τό προσιόθημα πως κονταζύνω: αυτή η ευτυχία... και πως δε θα ξαναχαρίσουμε πια, ο Μπερτί κι' εγώ. Αυτή η σκέψη μονάχα με συγκρατεί και με παρηγορεί!

«Ζώ μέσα σ' ένα περιβάλλον έχθρικό. Ακόμη κι' ο πατέρας μου με παραμελεί, για να κυττάξη μόνο τα γλέντια του και τις δουλειές του. "Όσο για το Βαλωρί, μολοντί μένω στο ίδιο σπίτι, φροντίζω να μην είμαι σ' αυτόν ποτέ. Είμαι λοιπόν σαν καταδικασμένη σ' απόλυτη μοναξιά...

Κι' η Φερνάνδη πρόσθεσε, πιο σιγά: — "Εσείς το θελήσατε... εσείς που κάνατε όλους δυστυχισμένους. Εσείς που με χωρίσατε απ' το Ζύστ!

«Για σας, ο έρωτας ήταν μια αδειανή λέξι. Δεν πιστέψατε ποτέ πως μπορούσε να πεθάνει ο γυιός σας απ' την αγάπη του! Σας το ξαναλέω, όλες οι συμφορές μας προέρχονται από σας!

— Κυρία!...

— Σίγουρα, βάχετε δοκιμάσει πολλές φορές τύψεις όδυνητες. Σίγουρα, μια φωνή μακρινή θ' αναστατώνη τη συνείδησή σας! Δε σας είχα κάμει ποτέ κακό έγω, κι' ο μως με περιφρονήσατε, με καταδικάσατε.

— Είσαστε κόρη ενός κλέφτη και τοκογλύφου! πρόφερε ο γέρο - Μουρλότ.

Η Φερνάνδη ανατρίχισε κι' έκλεισε τα μάτια της. Ένα δάκρυ γλύστρησε ανάμεσα στις βλεφαρίδες της.

— Μη μ' αναγκάσετε να δικαιολογήσω τις παλιές αποφάσεις μου! συνέχισε ο Μουρλότ, έρεθισμένος. Η οικογένειά μας είχε πάντα για πλούτο της την τιμή! Αυτή ήταν η μοναδική περιουσία μας, που την κληρονομήσαμε από πατέρα σε παιδί.

«Και σεις φανταστήκατε πως θα σας έδινε ποτέ το γυιό μου; Μά προτιμώ που πέθανε, παρά να τον ξέρω άτιμασμένο!

— Κύριε... σας παρακαλώ!

— Γιατί ήρθατε, κυρία, να μου θυμίσετε αυτό το παρελθόν που ήθελα να ξεχάσω; Σκαλίσσατε τη στάχτη, και πέταξε πάλι σπύδες!

«Ξαναγίνα κακός. Η καρδιά μου είναι γεμάτη τώρα απ' το μίσος μου για σας και τους δικούς σας! Φύγετε, κυρία, φύγετε!

Κι' η Φερνάνδη έφυγε, τρέμοντας, εκπυδενισμένη.

Όταν έφτασε στον πύργο, είχε νυχτάσει πια. Η Λουίζα την περίμενε κι' είχε ανησυχήσει με την άργηση της.

Η Φερνάνδη έτρεξε να κλειστή στην καμαρά της. Κι' η πιστή καμαριέρα της την άκουγε, για πολλή ώρα, να κλαίη με λυγμούς και να ψιθυρίζει:

— Θεέ μου, είμαι τόσο δυστυχισμένη!...

— Λυπήσου με, Θεέ μου, λυπήσου το παιδί μου! Μη μ' εγκαταλείψης. Θεέ μου!...

ΙΒ.

Η Φερνάνδη δεν έμεινε πολύ στο Λουδιέρ. Βιάζότανε να γυρίση στο Παρίσι, να ξαναβή τη Μαντελίν, να της μιλήση για το Μπερτί.

Χίλια σχέδια βλαστάνανε μέσ' στο μυαλό της.

Δε θα πήγαινε ποτέ στο σπίτι της Μαντελίν, για να μη βάλη στο κίνδυνο το Μπερτί. Μά θα κανόνιζε ώστε να τη συναντήση κάπου έξω και να της δώσει ένα ραντεβού, για να κουβεντιάσουνε διεξοδικά για το μέλλον του νέου.

Θάβρισκε κάποτε — όχι συχνά! — το Μπερτί μαζί με τη Μαντελίν. Μά θάμεινε μια άγνωστη γι' αυτόν, ως την ημέρα που θα μπορούσε επιτέλους να μιλήση ελεύθερα, να του πη πως ήταν η μητέρα του.

Θάρχόταν άραγε ποτέ αυτή η μέρα; Θάρχόταν γρήγορα!...

Εδώ και δυο μέρες, ο Βαλωρί δεν είχε βγή καθόλου. Ένα δυνατό συνάχι τον είχε κρατήσει στο σπίτι. Κλεισμένος στο διμέρισμά του, περνούσε ώρες δολόηρες διαδίζοντας έφημερίδες.

Τον ενδιαφέρονε προπάντων οι έφημερίδες της Νικαίας, γιατί άλλοτε κάνανε συχνά λόγο για τον Πασκάλ και για την κλινική του. Έδώ και πολλούς μήνες όμως, φαινόταν πως τον είχαν ξεχάσει τελείως...

«Δε βγαίνει πια ο Πασκάλ — σκεπτόταν ο Λωράν. Μένει κλεισμένος στο σπίτι του, σαν άγριο στο άντρο του, και δεν ξασκεί πια το επάγγελμά του. Έχει απομωκωθή απ' τον κόσμο και πεθαίνει σιγά-σιγά! Από τότε που του φούγε η Σουζάν, η ζωή του είναι μια συνεχής αγωνία... Δε θα ξαναβρή την υγεία του, παρά μόνο την ημέρα που θα μπορέσω να του αναγγείλω με χαρά πως πέθανε αυτή η γυναίκα!

«Τότε θα γιαιτρευθί ο αδελφός μου. Γιατί οι κερκοί ξεχνιούνται γρήγορα!»

Μά ο Λωράν εύρισκε πως άγνοούσε η τραγική λύση που του είχε υποσχεθί ο 'Αρλέφ, κι' ανησυχούσε γι' αυτό.

Του είχε γράψει επανειλημμένως. 'Επιτέλους τον είδοποίησε πως θα τον επισκεπτότανε, στο σπίτι του.

Πραγματικά, το ίδιο απόγεμα, κατά τις 4, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. "Ο υπηρέτης που άνοιξε, είδε έναν άνθρωπο μάλλον κακοντυμένο, μ' ένα μακρύ παλτό κι' ένα καπέλο κομένο ως τα μάτια.

— Είν' εδώ ο κ. Βαλωρί; ρώτησε ο έπισκέπτης.

— Πως λέγεσθε, κύριε;

«Ο άγνωστος έδωσε την κάρτα του στον υπηρέτη. Εκείνος της έριξε μια αδιάφορη ματιά και είπε:

— Περιμένετε μια στιγμή εδώ. Πηγαίνω να σας αναγγείλω.

Σε λίγο ξαναγύρισε.

— Έλάτε μαζί μου, κύριε, είπε αγέσχα.

Πραγματικά, ο 'Αρλέφ ακολούθησε τον υπηρέτη, ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα και μπήκε στο μεγάλο γραφείο, όπου τον περίμενε ο Βαλωρί, δοθιος κι' ακήνητος κοντά στο τζάκι.

— Τι καινούργια; τον ρώτησε ο Λωράν, δίχως να σκεθθί καν να του προσέφερ κάθισμα.

— Όχι μεγάλα πράγματα, για την ώρα.

Ο Βαλωρί έαρωσε τα φρυδιά του.

— Πως λέγεσθε, κύριε;

«Ο άγνωστος έδωσε την κάρτα του στον υπηρέτη. Εκείνος της έριξε μια αδιάφορη ματιά και είπε:

— Περιμένετε μια στιγμή εδώ. Πηγαίνω να σας αναγγείλω.

Σε λίγο ξαναγύρισε.

— Έλάτε μαζί μου, κύριε, είπε αγέσχα.

Πραγματικά, ο 'Αρλέφ ακολούθησε τον υπηρέτη, ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα και μπήκε στο μεγάλο γραφείο, όπου τον περίμενε ο Βαλωρί, δοθιος κι' ακήνητος κοντά στο τζάκι.

— Τι καινούργια; τον ρώτησε ο Λωράν, δίχως να σκεθθί καν να του προσέφερ κάθισμα.

— Όχι μεγάλα πράγματα, για την ώρα.

Ο Βαλωρί έαρωσε τα φρυδιά του.

— Πως λέγεσθε, κύριε;

«Ο άγνωστος έδωσε την κάρτα του στον υπηρέτη. Εκείνος της έριξε μια αδιάφορη ματιά και είπε:

— Περιμένετε μια στιγμή εδώ. Πηγαίνω να σας αναγγείλω.

Σε λίγο ξαναγύρισε.

— Έλάτε μαζί μου, κύριε, είπε αγέσχα.

Πραγματικά, ο 'Αρλέφ ακολούθησε τον υπηρέτη, ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα και μπήκε στο μεγάλο γραφείο, όπου τον περίμενε ο Βαλωρί, δοθιος κι' ακήνητος κοντά στο τζάκι.

— Τι καινούργια; τον ρώτησε ο Λωράν, δίχως να σκεθθί καν να του προσέφερ κάθισμα.

— Όχι μεγάλα πράγματα, για την ώρα.

Ο Βαλωρί έαρωσε τα φρυδιά του.

— Πως λέγεσθε, κύριε;

«Ο άγνωστος έδωσε την κάρτα του στον υπηρέτη. Εκείνος της έριξε μια αδιάφορη ματιά και είπε:

— Περιμένετε μια στιγμή εδώ. Πηγαίνω να σας αναγγείλω.

Σε λίγο ξαναγύρισε.

Προσπάθησε να χαμογελάση στον άνθρωπο εκείνο, ενώ θάταν ευτυχισμένος αν μπορούσε να τον δαγκάση!

— Γιατί ήρθατε λοιπόν εδώ; του είπε, κυττάζοντάς τον έρευνητικά. Ένώ άνακά-λυσα και σας υπόδειξα τη φωλιά, έσείς δεν πιάσατε ακόμη το πουλί!... "Όσο για την άλλη γυναίκα, τη μητέρα, ίσως δεν ασχοληθήκατε καν μαζί της!

«Κι' όμως ο καρδός περνώει, και σε λίγο θα πρέπει να σας μετρήσω 25 χιλιάδες φράγκα, για την πρώτη συναλλαγμά μου... ενώ έσείς δεν κάνατε απολύτως τίποτα!

— Είμαστε έτοιμοι να ενεργήσουμε. Άλλά... οι άνθρωποι μου είναι άπαισιπτικοί. Ξέρουν πως είσαστε ο ευτυχισμένος γαμπρός ενός απ' τους πλουσιώτερους του Παρίσιου... Αποφασίσαν λοιπόν να σας εκδίσουνε.

— Τί ζητάνε ακόμη;

— Πενήντα χιλιάδες, μετρητά; είπε ο τ'ά δώστε τώρα άμέσως, θα μπη μπροστά η δουλειά και θα τελειώση. Ξέρω ένα μέρος που θα ξεπαιώσει απ' το κρού η κοπέλλα που σας ενδιαφέρει!... "Όσο για την άλλη, βρίσκειμα στα ίχνη της. Μπορώ δε να σας βεβαιώσω πως γρήγορα θα τελειώσω και μ' αυτήν.

— Πενήντα χιλιάδες, μετρητά; είπε ο Βαλωρί, ανασπώνοντας τους ώμους του. Μά φαντάζεσθε λοιπόν πως έχω κανένα νομισματοκοπείο;

«Μη βασίζεσθε σε μένα, αγαπητέ μου 'Αρλέφ. Ποτέ δεν πρόκειται να σας δώσω ένα τόσο μεγάλο ποσό... Α, αποφασίσατε λοιπόν να με μαδησετε; Μά δε σκεφθήκατε πως μπορούσα μία χαρά να κάνω δίχως έσας;

— Όχι, δεν μπορέιτε να κάνετε δίχως μένα... γιατί ξέρω πάρα πολλά πράγματα. Είσαστε πλούσιος, πολύ πλούσιος. Τί πιο φυσικό λοιπόν, απ' το να ξαναχτυπήσω την πόρτα σας;

«Όπως σας είπα, οι άνθρωποι μου είναι πολύ άπαισιπτικοί. Έχουν όμως άρχηγό τους ένα παλληκάρι αποφασισμένο κι' έτοιμο για κάθε τι. "Αν κατοπληρώσετε, θα σας ξευπηρετήσουνε στην έντελεια. Άλλοιώς, δε γίνεται τίποτα!

— Κι' η συμφωνία μας; Και τα γραμμάτια που σας υπέγραψα; φώναξε ο Βαλωρί, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι.

— Θα σας έπιστρέψω τα τελευταία. Τα πρώτα όμως τάχω προσεβλήσει. Βλέπετε, έχω ανάγκη από λεφτά, έγώ!

— Πενήντα χιλιάδες!... Πού να τις βρω σήμερα; "Ο πεθερός μου λείπει στη Μασσαλία και θα γυρίση σε όχτω μέρες. Πήγε να χειροκροτήση μια διορφη θεατρίνα, που δίνει παραστάσεις σ' αυτή την πόλη...

«Είναι φοβερός γλεντζές, αυτός ο Μέσμερ! Μά και στις επιχειρήσεις δεν έχει τον όμοιο του! Κερδίζει ποσά τεράστια, εκεί που άλλοι καταστρέφονται έντελως.

— Θα σας δώσω μια ιδέα του τρόπου της εργασίας του. Έδώ κι' ένα χρόνο, είχαν έκδοθι μετοχές για την εκμετάλλευσή ενός

— Τέξερα εγώ πως θάβρισκε ο μπαμπάς σου έναν τρόπο να τους διώξη!...

χρυσωρυχείου. Τις είχαν αγοράσει όλοι οι γνωστότεροι κεφαλαιούχοι του Παρισιού... εκτός απ' τον πεθερό μου. Αυτός παρακολούθησε, περίμενε...

«Ξαφνικά, ναυάγησε η επιχείρησή. Οι μέτοχοι χάσανε εκατομμύρια, όπως τότε προδίδει ο παμπόνηρος Μέσιερ. Ένα σωρό βλάκες είδαν τις οικονομίες τους να εξανεμίζονται μέσα σε μία μέρα.

«Έμενε όμως πάντα το χρυσωρυχείο, που δεν το είχαν εκμεταλλευθεί οι μηχανικοί. Ξέρετε τί έκαμε τότε ο πεθερός μου; Τ' αγόρασε για ένα κομμάτι ψωμί, το αναδιόργανωσε κι' εξέδωσε καινούργιες μετοχές.

«Τώρα η δουλειά πηγαίνει περίφημα, οι μετοχές ανεβαίνουν, κι' έφτος θα δώσουν ένα καλό μέρισμα.

— Τον θαυμάζω, αυτόν τον άνθρωπο, είπε ο Άρλεφ.

— Κι' εγώ το ίδιο. Μα τον φοβάμαι κι' όλας. Τον πιάνει κάποτε ένας θυμός τοσομερός. Προπάντων όταν θέλη να υπερασπισθώ τα λεφτά του, γίνεται θηρίο ανήμερο! Ουρλιάζει, παλεύει με δοντάκι ψωμί, το αναδιόργανωσε κι' εξέδωσε καινούργιες μετοχές.

«Πώς φαντάζεστε λοιπόν ότι θα υπορέσω να του ξεκολλήσω τα 50 χιλιάδικα που μου ζητάτε;

— Δεν ξέρω... Έγώ χρειάζομαι άπαραιτήτως αυτά τα λεφτά.

— Καλά. Έλάτε πάλι αύριο. Θα σας τα δώσω.

— Έχω το λόγο σας; — Θα κάνω ό,τι μπορώ για να σας ικανοποιήσω.

Ο Άρλεφ έφυγε... Όταν έμεινε μόνος, ο Βαλωρί βυθίστηκε σε σκέψεις. Ήξερε την απληστία του ανθρώπου εκείνου και καταλάβαινε πως θάταν περιττό να προσπαθήσει να διαπραγματευθεί μαζί του. Έπρεπε να σκύψει το κεφάλι και ν' αφήσει να τον μαθήσει, ως το τέλος...

Δεν υπήρχε άλλη λύσι! Με το μυστικό που είχε υποχρεωθεί να φανερώσει στον Άρλεφ, ήταν πιά στη διάθεσή του. Και τώρα δε μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για τον εκδισμό που άρχισε!

Πριν φύγει ο Μέσιερ για τη Μασσαλία, ο Βαλωρί του είχε πάρει 60 χιλιάδες φράγκα. Τα χρυσόπασε σε κάποιο κοσμηματοπώλη της Ρύ ντε λα Πάι, για ένα υπέροχο παλτό κολλιέ που είχε αγοράσει

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Ματαιιότης

Είναι γνωστόν πως τούτη η γη είναι φτωχή από αιώνων και... ζωδόκος μας πηγή, οι καλλονές της είναι μόνον! Γι' αυτό, λοιπόν, τον τουρισμό για κολαούχο βάρους! Όλοι να κάνουν προσηλυτισμό στον τουρισμό... πορτοφόλι.

Ο τουρισμός το πάλιν έστι για τη φτωχή μας χώρα τούτη, πούκει απ' τη φύσι προικιστή με γραφικά μοναχά... πλούτη! Κι' αν καταφέρν, φυσικά, τους Ευρωπαίους να θαμψώση, ίσως προκοπή τελικά κι' ίσως για πάντα... ξελασπών!

Μά, δυστυχώς, εγώ φρονώ, πως ο σκοπός της θ' αποτύχη αν κι' είναι φίσκα με «πανών» όλες οι μαντρες κι' όλοι οι τοίχοι... Διότι μόνο για νερά και για λουτρά βγάζει πατέντα και για κρασί και... (μια φορά νύχι δεν κάνει και (κουδέντα!

«Όλο νερά μεταλλικά (κά διαφημίζει κι' άρα... (δείζει, είτε νερά λαματικά και ραδιούχα εκθεί... (άζει... «Ετοι, χωρίς να (φληαρών, τζάμπα θα πη δ... (λος ο κόπος, γιατί ποτέ με τό... (νερό δεν... ξελασπώνει (ένας τόπος!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΡΗΣ

για να το προσφέρω σε κάποια θεατρίνα, φιλενάδα του.

Εκείνος του είχε δώσει το ποσόν αυτό, αλλά με μεγάλη γκρίνια. Ανησυχούσε λοιπόν ο Βαλωρί για την υποδοχή που θάβρισκε, αν πήγαине να του ξαναζητήση λεφτά...

Ξαφνικά, σκέφθηκε ν' αποταθώ στη Φερνάνδη και να την ικετεύω να του δώσει τις 50 χιλιάδες για τον Άρλεφ. Πραγματικά, έβαλε άμεσως το σχέδιό του σ' έφαση.

Χτύπησε το κουδούνι και ρώτησε τον υπηρέτη που παρουσιάστηκε:

— Είν' εδώ η κυρία; — Μάλιστα, κύριε. Η κυρία δε βγήκε σήμερα καθόλου.

— Είδοποιήσε την λοιπόν πως θα την επισκεφθώ.

Ο Φερνάν έφυγε και ξαναγύρισε σε λίγο, για ν' αναγγείλν στο Λωράν ότι η κυρία τον περίμενε στην τουαλέτα της.

Αφ' ότου είχε γυρίσει απ' το Λουβίερ, η Φερνάνδη είχε μείνει κλεισμένη στο διαμέρισμά της, χωρίς να βγί καθόλου. Μετά τόν τουρηχτό πόνο που της είχε προκαλέσει ο γέρο-Μουρλότ, είχε ακολουθήσει μια χαρά άπεραντη γιατί είχε ξαναβρή το γυϊό της.

Κι' ήταν τόσο μεγάλη η χαρά αυτή, τόσο απόλυτη, ώστε έλαμπε στα μάτια της και ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό της.

Ετσι, ο Βαλωρί κατάλαβε άμέσως πως είχε συμβή κάτι εξαιρετικό στη ζωή της. Κάθισε άντικρυ της και, πριν μιλήσει, την κύτταξε με προσοχή, ενώ εκείνη γυρ-ζε άλλου τα μάτια της για ν' αποφυγή τα δικά του.

— Τί έχετε λοιπόν; τη ρώτησε, άρπά-ζοντας το νέρι της. «Εδώ και όχτώ μέρες, ήσαστε καταβεδνημένη, σέρνατε τα πόδια σας. Σας είχε κυράσει η δουλειά, για τόν πίνακα εκείνου που παρουσιάσατε στην έκ-θεσι και που σημείωσε πολλή επιτυχία. Είχατε εκνευρισθί απ' το φόβο μήπως το έργο σας δε βρή την επιτυχία που, ποι-μένατε... Με μία λέξι, φανόσσατε έτοιμη να τα τινάξετε! Και σήμερα σας βλέπω τελείως αλλαγμένη!

«Μία τελεία μεταμόρφωσι σας συνέβη μέσα σε μερικές μέρες. Τώρα είσαστε ξαναγεωμενική, κι' ουροφύορ τον ήμερα που σας γνώρισα και σας αγάπησα.

Η Φερνάνδη έκαμε μία χειρονομία διαμαρτυρίας. Μα ο Βαλωρί συνέχισε ήρεμα:

— Ένωια σας όμως, ο καιρός τα θείρει όλα, τα εξοφανίζει. Σήμερα δε σας αγάπώ πιά, δε σας ποθώ... Μου είσαστε αδιάφορη.

«Θάχα το δικαίωμα να σας κάνω δική μου με το ζόρι... αλλά δεν το θέλω. Τί θάχα να κερδίσω άλλωστε;... Μου δεν είχα στη διάθεσί μου, για παρηγοριά για την περιφρόνησί σας, τίς όμορφότερες κοπέλλες του κόσμου;

«Με τα λεφτά του πατέρα σας — που ξέρετε πως τα μάζεψε — θα μπορούσα ν' αποκτήσω τις πιο πολυέστερες φιλενάδες... Μα σήμερα οι γυναίκες μ' αφήνουν αδιάφορο κι' εγκαταλείπουν το πεδίο ελεύθερο στον πατέρα σας.

«Ένα χαμόγελο, περιφρονήσεως πλανή-θηκε στα χείλη της Φερνάνδης.

— Μπορείτε να χαμογελάτε... λίγο με νοιάζει! της είπε ο Βαλωρί. Είμαι συνθη-σμένος από πολλόν καιρό να διαβάω μέσ' στην πυρή σας σαν σε άνοιχτο βιβλίο. να παρατηρώ στη φυσιογνωμία σας αυτή την έκφρασι της άηδίας, που ξαναβρίσκω και σήμερα. Μα είμαι θωρακισμένος άπέναντι της περιφρονήσεώς σας. Τίποτε δε μου κά-νει πιά εντύπωσι καί γι' αυτό βρήκατε σ' έμένα ένα σύζυγο τόσο «βολικό».

«Στό τραπέζι, άντίκρυ ο ένας στον άλ-λο, φαίνεσαστε πρότυπα συζύγων. Μα παί-ζαμε μία κουραστική κωμωδία! Όταν πη-γαίναμε μαζί στίς κοσμικές συγκεντρώ-σεις, κανείς δεν υποψιάστηκε ποτέ το μί-σος που μας χώριζε, την περιφρονητική ά-διαφορία σας για μένα. Παιζάμε κι' οι δύο περίφημα το ρόλο μας.

«Θα σας φαίνεται ίσως παράξενο που ήρθα σήμερα να σας μιλήσω για όλ' αυτά. Ήσυχάστε όμως, δεν πρόκειται να ξανα-γυρίσω σ' αυτό τό τόσο μακρινό παρελ-θόν... Τί θάχα να κερδίσω άλλωστε; Είσα-στε τώρα μία γυναίκα εοφλημένη, κι' εγώ ένας άντρας φθαρμένος απ' την πολυτά-ραχη ζωή.

Κι' ο Βαλωρί πρόσθεσε, ήρεμα:

— Σας άφισα να ζήσετε όπως θέλατε καί...

Με παρακολουθούσατε όμως, τόν διέ-κοψε η Φερνάνδη. Χρόνια δλόκληρα, ό πλη-ρωμένον άνθρωποι σας δε μ' άφίσανε να κάνω βήμα χωρίς να με πάρουν από πίσω!

— Ζήνα! Γι' αυτό... είπε σαρκαστικά ο Βαλωρί.

— Εσείς ζηλεύατε; «Οχι δά! Ξέρετε ά-

πό καιρό τα αισθήματά μου άπέναντί σας. Από τότε που κάνατε εκείνο τό εγκλημα-στό δάσος της Λουβίερ, ξέρετε πως η ζωή μου θα κυλούσε στο έξής μέσ' τόν πένθος και στί δάκρυα, πως η καρδιά μου είχε πεθάνει για πάντα και πως κανείς άντρας — άκόμη κι' ο πιο ώραϊος, κι' ο πιο γοη-τευτικός δε θα μπορούσε να την άναστήσει.

«Ξέρετε το μίσος που είχατε προκαλέ-σει μέσα στην πληγωμένη αυτή καρδιά! Ξέρετε επίσης τί μου άπόμεινε απ' τη χα-μένη εύτυχία μου; το παιδί του Ζύστ... τό παιδί μου!

«Στραφήκατε λοιπόν ενάντιόν του, με λύσσα. Τό παρασύρατε στο δίχτυα σας και μου τό άρπάξατε για πάντα... Τί τό κάνατε; Θά σας τό πώ άμέσως. Εσείς κι' ο άδελφός σας τό πήγατε τό Καπ-ν' Άλ, ο άδελφός σας τό πήγατε τό Καπ-ν' Άλ, όπου ε-ί-σ' εκείνη την ψυχιατρική κλινική, όπου ε-ί-σ' άθιμμένοι ζωντανόι τόσοι δυστυχισμέ-νοι.

«Μά μία μέρα τό παιδί δραπέτευσε ά-πό κεί!... «Η μάλλον ο άδελφός σας, καλ-τό κεί!... Άλτερος και πιά άνθρωπος από σας, τόν άνοιξε τίς πόρτες της φυλακής του και τ' άφισε να φύγν, δλομόναχο, χωρίς λεφτά, δίχως κανένα στήριγμα...

— Τό ξαναβρήκατε; ρώτησε ο Λωράν, καταχλωμένος.

«Η Φερνάνδη πάγωσε ξαφνικά απ' τό φόβο. Είχε πη πάρα πολλά! Καταλάβαι-νε τώρα τό λάθος της... Καί ζήτησε να τό διορθώση.

— Μακάρι να τόχα βρή, άπάντησε ή-ρεμα.

«Από ποιόν λοιπόν πήρατε τίς ψευτί-κες αυτές πληροφορίες;

— Τί σας νοιάζει; «Απ' τόν Πασκάλ... Είναι ίκανός ο άδελφός μου για μία τέτοια άτιμία. Είν' ένας ανισόροπος, που δεν έ-ρει πιά τί λέει και τί κάνει...

«Ναί, αυτός ήρθε και σας τάπε, στίς τε-λευταίοι του ταξείδι στο Παρίσι. Καί σεις τό πιστεύατε, πράγμα που δείχνει πως είσαστε και σεις τρελλή κι' ανισόροπη σαν κι' αυτόν!...

«Στό κάτω-κάτω, τί σημασία έχει αυ-τό τό παιδί; Ο πατέρας μονάχα ένοχλού-τό τό ζωή μου... καί πέθανε, τόν σκότωσ!

— Α, καταραμένη!...

— Τό δάσος της Λουβίερ άκούσε την τελευταία φωνή του και βόφηκε με τό αίμα του! Τόν σκότωσε, γιατί έκρινε πως θάταν αδύνατο να πληρώσετε ποτέ άρκε-τά άκριβά την προσβολή που μου κάνα-τε... και γιατί θέλησα να σας πληγώσω θανάσιμα στόν έρωτά σας!

«Ναί, είμαι καταραμένος! Δεν ξέρω τί θα πη οίκτος! Καί τίποτα δε θα σταμα-θή το θυμό μου ενάντιόν αυτού του νό-θου παιδιού, που ήθελα να τό ξεχάσω, θ-ταν ήρθατε να μου θυμίσετε την ύπαρ-ξή του! Θά τό 'κυνήγισω, θα με βρή στο δρό-μο του... καί θα κάνω καί γι' αυτό ό,τι έκανα για τόν πατέρα του!

— Καταραμένη!... Καταραμένη!...

«Δεν τελείωσα άκόμη! Ξεχνάτε τό Μι-σέ!... Αυτός άγνοεί την κλοπή της Σοι-μάτρας. Άηδισμένος απ' τίς αίσχρες έ-πιχειρήσεις τού πατέρα του, έφυγε πάλι για την Άφρική... Τί θα γινότανε εκεί-αν τυγόν μάθαίμε κάποτε την πρώτη έξο-νη άτιμία, αν τού παρουσιαζά τις άποδει-ξεις, αν τού δείχνα τα γράμματα τού Λαμ-περτί; Τί θάκανε τότε;... Σίγουρα, θα τί-ναζε τα μαυλά του ή θάπεφτε στί θά-λασσα!

«Αθλίε! Κακούργε!

«Ο Βαλωρί ορθώθηκε μπροστά στί Φερ-νάνδη. Κι' εκείνη άποτραβήχτηκε, τρομαγ-μένη, σαν τό πουλάκι που τρέμει άκούγον-τας τό φτερουγίσμα τού όρνιθου.

— Α, φοβόσαστε; είπε πλησιάζοντάς την. Φοβόσαστε για τό νόθο σας; γιατί έ-ναι δικαιολογημένος ο φόβος σας, γιατί έ-ρετε καλά πως ό,τι θέλω τό κατορθώνω... και πως άνακαλύπτω γρήγορα αυτό που μ' έδιφερεί να μάθω!

«Έχω στί διάθεσί μου ένα σωρό άν-θρώπους, που θα σας κατασκοπεύουνε θάμπως, που θα σας τσακίσουνε πάλι! Θά σας έμ-καί θα σας ξαναβήτε τό νόθο σας, να τό πω-δίσω να ξαναβήτε! Θά σας παρακολουθώ-νέ δώσατε ραντεβού! Θά σας άπορώπι μου, δίχως σε κάθε βήμα σας ό άνθρωποι μου, δίχως να τους ξέρετε... Δέ μπορείτε να φοντα-σθήτε. Βέβαια, πως σας έπιβόλεπον άκόμη και μέσα στί σπύτι σας!

«Όπως βλέπετε, δε θέλω να σας πιά-σω προδοτικά, χωρίς να σας προειδοποιή-

σω. Θά ενεργήσω φανερά, σ' άνοιχτά!

— Ξέρω από καιρό τί είσαστε άξίος να κάνετε. Καί, κάθε μέρα που περνάει, σας μαθαίνω καλλίτερα! Ξέρω πως δε θα δι-σκοτάζατε να σκοτώσετε και τό γυϊό, όπως σκοτώσατε άλλοτε τόν πατέρα. Μα αυτόν θα τόν υπερασπιστώ εγώ, η μητέρα του!

«Προσέξτε μήπως συντρίψω για πάντα τό όπλο με τό όποιο μ' άπειλείτε! Υπο-θέσετε ότι πηγαίνω εγώ ή ίδια να βρώ τό Μισέλ κι' ότν τόν φανερώω τό μυστικό που ξέρετε για τόν πατέρα μας... Τί θα σας άπομείνι ύστερα στί χέρια; Τίποτα άπο-λύτως!

— Ω, είμαι ήσυχος πως δε θα τό κά-νετε ποτέ, αυτό!

— Θα τό κάνω, γιατί θέλω να σας προλάβω, στί αίσχρα και άκατονόμαστα σχέδια σας. Μ' έχουν τσακίσει πιά όι ά-γώνες που διεξάγω από τότε που παντρεύ-τηκα! Ο συνεχής φόβος με σκοτώνει. Θάρρη μία μέρα που θα ξεχειλίση πιά τό ποτήρι της πικρίας...

«Ως τώρα έκαμα ύπομνη, από οίκτο για κείνους που αγαπώ. Μά τώρα δεν μπο-ρώ πιά! Σκοτώσατε μέσα μου τά ευγενέ-στερα αισθήματα. Να ξέρετε όμως πως θα γίνετε ένα απ' τά πρώτα θύματα της σκλη-ρότητας της καρδιάς μου!

Κι' η Φερνάνδη πρόσθεσε, με παγωμένη φωνή, ενώ τα μάτια της πετούσαν άστρα-πές:

— Έχωμε να κανονίσωμε τρομερούς λο-γαριασμούς, έμείς οι δύο! Σκοτώσατε τόν αγαπημένο μου. Με χωρίσατε απ' τό παι-δί μου... Πιστεύετε πως μπορέι ποτέ να ξεχάσω μία γυναίκα τέτοια εγκλήματα, τέ-τοιες άτιμίες;...

«Απ' τίς καταραμένες εκείνες μέρες, ά-φιέρωσα όλη τη ζωή μου στήν έκδίκησι — μία έκδίκησι που θέλω νάναι τρομερή και ολοκληρωτική! Ψάχνω διαρκώς μέσα στήν ψυχή σας, με την έλπίδα ν' άνακαλύψω έ-πιτέλους πού μπορώ να χτυπήσω!

«Ναί, όμολογώ πως πρό όλίγου φοβήθη-κα για τό Μισέλ και για τό γυϊό μου. Μα τώρα σας άφήνω και σας προκαλώ! Κάνε-τε ό,τι θέλετε! Ξέρω να υπερασπισθώ τόν αδελφό μου και τό παιδί μου ενάντιόν σας... γιατί ποτέ δε θα δώση κανείς πίστι στί λόγια σας. Οι τίμιοι άνθρωποι σας περιφρονούν και σας δακτυλοδεικτούν!

— Μιλάτε τόσο ώραία, ώστε δε βρίσκω τί να σας άπαντήσω, είπε σαρκαστικά ο Βαλωρί. Κρίμα που δε σπουδάσατε στή Δραματική Σχολή! Θά παίρνατε τό δίπλω-μά σας με άριστα και θα γινόσατε άστέ-ρι τού σοβάρου θεάτρου!...

«Πριν από λίγο, άκούγοντάς σας, άνα-τρίχιαξα και βουρκώνανε τά μάτια μου... Μα τώρα ήρέψα κι' άρχίζω να βλέπω

καθαρά την κατάσταση. Σαν δικηγόρος που είμαι, έχω μάθει να διαβάω στήν καρδιά των ανθρώπων. Καί καταλαβαίνω πως αυ-τή ή σημερινή επιθετικότης σας όφείλεται σε κάποιο εύτυχισμένο γεγονός που συνέ-βη στή ζωή σας...

«Κάτι μου λέει λοιπόν πως ξαναβρήκα-τε τό νόθο σας!

— Κύριε!...

— Μην προσπαθήσετε τού κάκου ν' ά-νηθήτε. Τό διαβάω στί μάτια σας πως μάντεψα σωστά. Ναί, ξαναβρήκατε τό γυϊό σας... Τά συγχαρητήριά μου!

Η Φερνάνδη άρχισε να τρέμν. Τά χείλη της χάσανε τό χρώμα τους και τό πόσο-πό της έγινε χλωμό σαν κέρινο.

«Εδείξε με μία χειρονομία στο Λωράν την πόρτα και τού έπτε ήρεμα:

— Αφίστε με μόνη, παρακαλώ. Είμαι φοβερά κουρασμένη.

— Δέ θα φύγω από δω, πριν άκούσετε όλα όσα έχω να σας πώ. Κάνετε λίγη ύ-πομνη άκόμη... Θά σας εξηγήσω με με-ρικές λέξεις τά σχέδιά μου.

«Δέ θάμαι άξέπνοος, εγώ, ό γαμπρός τού Βαθύλπουτου Μέσιερ, άν προσπαθή-σω ν' άνακουφίσω κάπως τη δυστυχία και την άθλιότητα που σπέρνει κάθε μέρα γύ-ρω του ο πεθερός μου;

Με τό κεφάλι γυρμένο πάνω στή ράχη της πολυθρόνας της, η Φερνάνδη δεν εύρι-σκε τώρα τί να πη... Είχε στερήσει ή εύ-γλωττία της, και μέσα στο μυαλό της ή-ταν ένα χάος από άλληλοσυγκρουόμενες σκέψεις. Τώρα που είχε πέσει ο θυμός της, ένοιωθε τόν έαυτό της άνίκανο ν' άμυνθί.

Ο Βαλωρί τό κατάλαβε και συνέχισε ήρεμα:

— Δέ βρίσκετε λοιπόν πως έχω δίκνο; Είναι σωστό να κυλάμε έμείς πάνω, στο χρυσάφι, ενώ άλλοι πεθαίνουν τής πείνας;

— Δέ σας καταλαβαίνω, ούτε και προσ-παθώ να σας καταλάβω. Είμαι κουρασμέ-νη, πολύ κουρασμένη! Σας παρακαλώ και πάλι να μ' αφήσετε μόνη.

— Δέ με καταλαβαίνετε; Περιέργο! Σας νόμιζα πιά έξυπνη...

— Θέλετε λεφτά; Μα ξέρετε καλά πως δεν έχω ποτέ στί διάθεσί μου ένα ποσόν σημαντικό. Σοδεύω μονάχα τά εισοδήματα της περιουσίας που μ' άφισε ή μητέρα μου.

«Ο πατέρας μου μεταχειρίσθηκε συχνά για παρόλομες επιχειρήσεις κεφάλαια απ' την προία της μητέρας μου, χωρίς να τού ζητήσω ποτέ λογαριασμό. Ήταν τόσο με-γάλος ο πόνος μας, τού άδελφού μου κι' έμεις, ώστε δε μας πέρασε καθόλου ή σκέ-ψη να ζητήσουμε την έκκαθάρσι της πε-ριουσίας αυτής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΝΤΙΑΝΑ ΝΤΟΡ Σ ΚΑΙ Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Η Ντιάνα Ντόρς συναντήθηκε στο Λονδίνο με τόν Ζιζιούστ Σώγερ, τόν Άμερικανό φωτορεπόρτερ, που προκάλεσε τη γνωστή πτώσι τη, στήν πιάνα κατά την παραμονή της στο Κόλλυουνι και ό όποιος γρονθοκοπήθηκε κατόπιν άγρίως από τό σύζυγο της στήν. Η Άγγλιδα Μαίριλιν Μονρόε συνόμιλησε φιλικά με τόν Σώγερ και βγήκε κατ' επανάληψιν μαζί του κάνοντας να κυκλοφορήσουν διάδόσεις πως είναι έρωτευ-μένη μ' αυτόν και πως θα χωρίση τόν άντρα της για να τόν παντρευθί. Προ ήμε-ρών η Ντιάνα δοκίμασε και μία άλλη έκπληξι, φτάνοντας στο στούντιο της τηλεόρ-σεως για μία έκπομπή, βρήκε εκεί τόν πατέρα της Πίτερ Φλόουκ, μηχανικό τών σιδη-ροδρόμων και τούς τρεις θείους της, που την κύτταζαν κατάπληκτοι, γιατί είχαν πέντε χρόνια να τη δούν. Τη συναντήσι αυτή την είχαν προετοιμάσει οι άνθρωποι τού στούντιο και οι θεαταί βρήκαν πολύ ενδιαφέρον τό άπροσδόκητο θέαμα...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΛΑΪΚΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Τό περίεργο αυτό αυτοκίνητο, είναι τό τελευταίο λαϊκό μοντέλο που λανσάρεϊ ένα γερμανικό εργοστάσιο. Δέν έχει τίς πόρτες στί πλάγια, όπως όλα τα αυτοκίνητα που κυκλοφορούν σήμερα, αλλά μπροσ και πίσω. Μία άλλη ιδιαιτεριμία του είναι ότι, για οικονομία χώρου, τά καθίσματα του δεν είναι τοποθετημένα τό ένα πίσω από τό άλλο, αλλά ραχή με ραχή. Έτσι, όταν οι έπιβάτες του θέλουν να συνομιλήσουν και να συνεχίσουν, άνοίγουν τίς πόρτες και στήνουν άκουμπισμένοι στή σκεπή του.

— 'Επιθυμώ να πουλήσω τη γυναίκα μου σ' εκείνον που θα μου προσφέρει τα περισσότερα, τους είπε ο Τόμπων.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ στη δημοπρασία!

Όταν οι Άγγλοι πουλούσαν τις συζύγους τους

Πριν από λίγον καιρό, τα Ιταλικά δικαστήρια καταδίκασαν έναν σύζυγο που είχε πουλήσει τη γυναίκα του. Το περιστατικό αυτό δε μπορεί, βέβαια, να χαρακτηριστεί παρά σαν εξαίρεση. Άλλ' αυτή η εξαίρεση αποτελούσε άλλοτε τον κανόνα στην τουριτανική Άγγλια. Ως τα τέλη του περασμένου αιώνα, οι «ένάρετοι» Άγγλοι πουλούσαν τις συζύγους τους.

Οι παλαιότερες αγγλικές εφημερίδες είναι γεμάτες από αναγγελίες παρομοίων αγοραπωλησιών, που τις αναφέρουν χωρίς το παραμικρό σχόλιο. Για να είναι έγκυρη μία αγοραπωλησία αυτού του είδους έπρεπε, όμως, να γίνει σε δημόσιο τόπο και υποστήριξη από μαρτύρους. Η συνθήκη επεβάλλε, εξ άλλου, να παραδίδει ο πωλητής στον αγοραστή τη γυναίκα του με μία θηλεία στο λαιμό.

Η ταχύτητα της κυμαίνονταν από 4 πέννες ως 5 σελίνια. Άλλ' όταν η γυναίκα ήταν νέα και όμορφη, η τιμή της μπορούσε να φτάσει τις 5 λίρες και να τις ξεπεράσει. Στο Στουρμάρκετ, ένας σύζυγος που πούλησε το 1787 τη γυναίκα του για 5 χρυσές λίρες, της χάρισε τη μία κι έδωσε ακόμη 2 σελίνια για να χτυπήσουν οι κομπάνες των εκκλησιών της περιοχής. Στο Σμιτφελντ, εξ άλλου, το 1797, ένας σύζυγος δε βρήκε μεγαλύτερη τιμή από 4 λίρες. Σκέφτηκε τότε πως η σύζυγος του αξίζει περισσότερα και την ξαναπώλησε στο σπίτι του.

Ο «Παρατηρητής» του Λονδίνου στο φύλλο του της 17ης Μαρτίου 1805, αναφέρει την πώληση μίας γυναίκας στο Χάιθ για 6 μόνο πέννες. Οί «Τάιμς», εξ άλλου, στο φύλλο τους της 19ης Σεπτεμβρίου 1797 δημοσιεύουν την ακόλουθη είδηση: «Μία σύζυγος ιπποκόμου πουλήθηκε τελευταία στην περιφέρειά μας αντί 25 λιρών. Πληροφορούμεθα ότι μία πώληση συζύγων θα γίνει προσεχώς στο Κρίστι. Δεν αμφιβάλλουμε ότι θα πουληθούν εύκολα».

Στις 7 'Απριλίου του 1832, ο ντελάλης του Κάρλαϊλ ανήγγειλε στους κατοίκους της πόλεως ότι μία έννομη γυναίκα θα πουλιόταν την ίδια μέρα στην κεντρική πλατεία. Έκατοντάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν από ενωρίς εκεί. Κατά το μεσημέρι, τέλος, εμφανίστηκε ένας κτηματίας της περιοχής, ο 'Ιωσήφ Τόμπων, που συνοδεύονταν και από τη νεαρή σύζυγό του. Είχαν και...

τους γάμους τους πριν από τρία χρόνια. Ο Τόμπων έβαλε τη γυναίκα του να καθίσει σ' ένα ψηλό μέρος, της πέρασε μία θηλεία στο λαιμό κι έπειτα είπε σ' όλους:

— Σας παρουσιάζω τη σύζυγό μου Μαίρη - Άννυ, το γένος Ουίλλιαμσον, που επιθυμώ να την πουλήσω σ' εκείνον που θα μου προσφέρει τα περισσότερα. Η γυναίκα μου επιθυμεί επίσης να χωριστεί για πάντα. Για μένα ήταν ως σήμερα ένα συκαμένο φίδι. Την πήρα για να με περιποιηθεί και να μου φτιάχνει το νοικοκυριό μου, αλλ' αυτή έγινε ο δημότης μου και με κατέστρεψε με τη γκρίνια της.

Άκου την αλήθεια από το βάθος της ψυχής μου όταν διατυπώνω για όλους εμάς τους άντρες την ακόλουθη ευχή: «Ο Θεός να μάς γλυτώει από τις ενοχλητικές γυναίκες και τις ερωτιάρες χήρες». Αποφύγετε τις όπως θα κάνατε για ένα λυσσαμένο σκυλί, για ένα πεινασμένο λιοντάρι, για ένα γεμάτο πιστόλι, για τη χολέρα, για το ηφαίστειο της Αίτνας και για κάθε άλλη μαστίγια της φύσεως.

Τώρα που σας μίλησα για τα ελαττώματα και τις κακιές της γυναίκας μου, πρέπει να σας προειδοώσω επίσης την καλή πλευρά της και να σας εξηγήσω ποιές είναι οι καλές της. Καίτοι, να προτεροήματά της. Ξέρει να διαβάει μυθιστορήματα και ν' αρμενίσει τις αγέλες. Γελάει και κλαίει με την ίδια εύκολια που σεις πίνετε ένα ποτήρι μπύρας όταν διψάτε. Ξέρει να φτιάχνει βούτυρο και να βάζει τις φωνές στην υπηρεσία. Τραγουδάει τις μελωδίες του Μούρ και ξέρει να πλίσσασιν τους γιακάδες και το κορσάκι της. Δεν ξέρει να φτιάχνει ρούμι, τζιν και ούισκυ, αλλά μπορεί να κρίνει την ποιότητά τους, γιατί πίνει από καιρό.

Σας προσφέρω, λοιπόν, τη γυναίκα μου με όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματά της μόνο για 50 σελίνια.

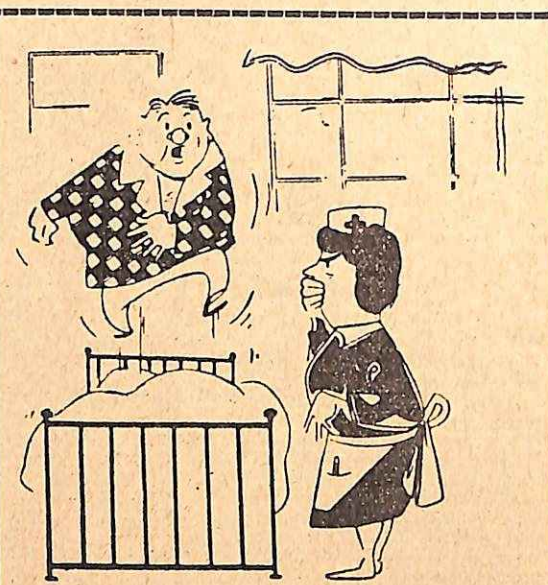
Η δημοπρασία κράτησε κάπου μία ώρα. Πλειοδότης αναδείχθηκε κάποιος Χένρυ Μίρς, που πρόσφερε μία λίρα κι ένα σκυλί της Νέας Γης. Κάποτε, όμως, μία σύζυγος δεν έστρεψε να γίνει αντικείμενο αγοραπωλησίας. Αυτό έγινε το 1807, όταν ο Τζών Λούπτον πρόσφερε 100 λίρες για να αγοράσει τη σύζυγο ενός ταβερνιάρη του Καίμπριτζ. Ο σύζυγος Ρίτσαρντ Βαντλίου δέχτηκε πρόθυμα, η γυναίκα του όμως δήλωσε ότι δεν το κουνούσε από το σπίτι της. Κι' έβρινε.

Σε μία άλλη περίπτωση, το 1837, ο δικαστής του Ουέστ Ρίντινγκ καταδίκασε ένα σύζυγο που είχε πουλήσει τη γυναίκα του. Ήταν η πρώτη καταδίκη αυτού του είδους. Αργότερα, ψηφίστηκε ένας νόμος που απαγόρευε στους άντρες να πουλάνε τις γυναίκες τους.

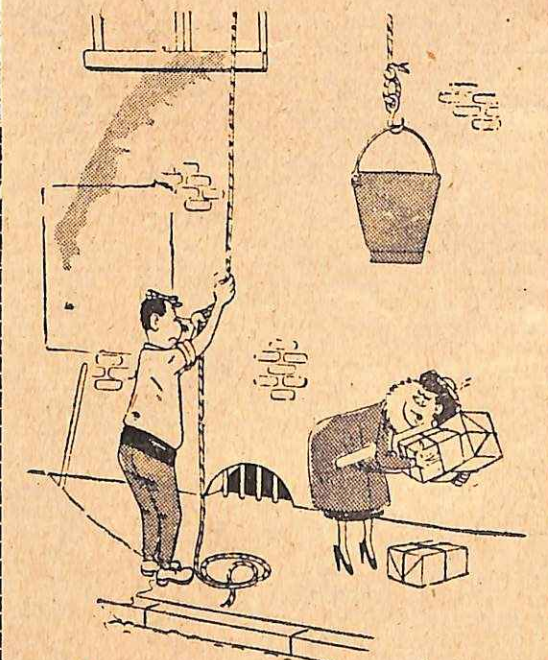
Η τελευταία αγοραπωλησία έγινε γάμου γυναίκας όπως αναφέρεται στην «Εφημερίδα του Έρεφορντ», έγινε στις 17 Μαρτίου του 1894. Ο πωλητής σύζυγος, η γυναίκα του κι ο αγοραστής καταδικάστηκαν σε πολυήμερη φυλάκιση, γιατί όπως είπαμε, είχαν απαγορευτεί, στο μεταξύ, οι αγοραπωλησίες αυτές.

Υπάρχει πετρέλαιο στην Αφρική;

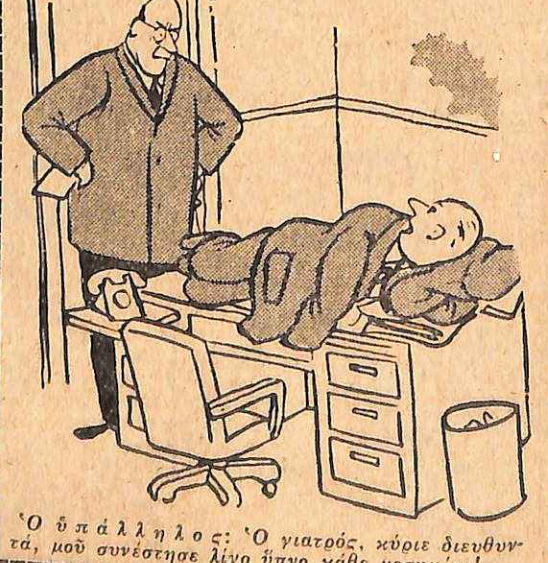
Γίνονται τόσα έρευνες στη Δυτική Έρημο — που έμεινε θωλήκη έπειτα από την εποποιία του 'Ελ Άλαμίν — για την άνευρεση πετρελαίου. Πράγματι, οι ειδικοί πιστεύουν ότι τα πλουσιότερα κοιτάσματα της Περσίας προχωρούν κάτω από την Έρυθρά Θάλασσα και φθάνουν ως τη Δυτική Έρημο. Άν βρεθούν πραγματικά αυτές οι πηγές πετρελαίου, η εκμετάλλευσή τους θα έχη τεραστίες σημασίες για την οικονομία της Ευρώπης.

Μα τι κάνετε εκεί; Ξεχασα, αδελφή, να κουνήσω το μπουκαλάκι με το φάρμακο, πριν το πάρω...

Αντί να κάθεται και να με κοιτάζει σαν βλάκας, δεν μπορείς ν' άρπιας το σκονί σου μία στιγμή και να μου δώσεις το πακέτο μου;...

Ο δακτύλιος: Ο γιατρός, κύριε διευθυντά, μου συνέστησε λίγο ύπνο κάθε μεσημέρι!...

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ των ευθύμων!...

Το καυμένο το παρελθόν...

Έχω αρχίσει από καιρό να σάς διηγούμαι τα ευθύμα των ευθύμων. Τις σκηνές της ιδιαίτερης ζωής των δημοσιογράφων — ευθυμογράφων. Της επαγγελματικής ζωής, φυσικά, γιατί... αν έμπαινα και στην ιδιωτική, ο κρουαζιέρης ευθυμογράφος θα γινόμουν εγώ γιατί θα είχα να πω... πάρα πολλά!

Δηλαδή, και τώρα είμαι ο κρουαζιέρης, αλλά τέλος — πάντων να μη το πω, γιατί στη ζωή χορεύεται και κάποια μετριοφροσύνη! Δεν είν' έτσι;

Λοιπόν, — να σας θυμίσω ότι τα «νεύματα» μου είναι γκριζοκροταφικά, και μεσόκοπα — βγήκα στο περίεργο και γλυκόπικρο αυτό επάγγελμα της αστοφάντας των χειρογράφων, σε ηλικία πολύ μικρή. Δεκαεφτά χρόνων, Γι' αυτό θεωρούμαι και περισσότερο γέρος απ' ότι είμαι, ποσά που δεν σας ενδιαφέρει.

Το 1930 ο αδέλφιστος ιδρυτής του «Εθνους» Σπύρος Νικολόπουλος, με την εισήγησή του τότε αρχισυντάκτου και σημερινού διευθυντού κ. Κώστα Οικονομίδη, με προσέλαβε στο «Εθνός». Μισθός μεγάλος — τότε το τεσσάρι ήταν κάτι — και θέσι ιεραρχικώς καλούτσικη.

Γοάφει ευθύμα; με ρώτησε — Μάλιστα! Και ώραϊότατα! είπα εγώ με την ανάδειξη της νεότητος.

Από αύριο θα μου γράψουν μικρά σημειώματα ευθύμα! — Βεβαίως! Όσα θέλετε! Τούκαρα... το μεγαλοβιοήχων της ευθυμογραφίας, Άλλ' αυτού; Έπαισα εγώ! Κι έπαισα κάτι σαχλαμάρες που... τις έσκισα μόνος μου.

Πάω ένα ποτήρι — ο Νικολόπουλος μάς ήθελε στις δαχτυλίσες «επαιστώντας» όλους — και μου λέει με το γλυκό, το βελούδινο και αλυσμώδη ευγενικό ύφος του:

Διηγήτη, σε συχαίρω! Θα μου επιτρέψης να σου προσφέρω ένα δώρο.

Και βιάζει ένα κολληριστό χιλιάρικο — ή αδυσμιαία του ήταν να παίρνει ολοκαίνουργια χαρτονομίσματα στην τσέπη —

ΜΑΤΙΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΟΜΟΡΦΑ

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ένα ζευγάρι «όμορφα» μάτια είναι ένα από τα πιο ωραία στοιχεία της γυναίκας.

Μα πόσο πιο όμορφα γίνονται αυτά τα ωραία μάτια όταν τα πλασιάζει ένα απαλό και λείο δέρμα.

Με λίγη μαγιά της μπύρας κάθε ημέρα μπορείτε να αποκτήσετε και σεις ένα ωραίο και απαλό δέρμα, χωρίς σπιθούρια και άλλα ενοχλητικά σημεία. Ένα γυναικείο πλαισίο που να κάνει τα μάτια σας να λάμπουν ακόμη πιο ωραία, ακόμη πιο σαγηνευτικά.

Ρωτήστε όποιονδήποτε γιατρό για να μάθετε τι αξίζει για τον οργανισμό σας η μαγιά της μπύρας και δοκιμάστε αμέσως να παίρνετε καθημερινώς μαγιά μπύρας ΦΙΞ που καθαρίζει το αίμα και ανανεώνει τον οργανισμό.

και μου το δίνει! Τάχασα εγώ!...

Ευχαριστώ πολύ! Ψιθύρισε. Τι είχε συμβεί; Κάτι είχε γράψει ο Αχιλλέας ο Μαυράκης για τη «Μάντσα» του Άττικ και επειδή εκείνος ήταν εδραιωμένος στην εφημερίδα — είναι πιά... γέρος από μένα — για να με υποστηρίξει είπε του Νικολόπουλου:

— Αυτό, κύριε Σπύρε, ήταν το κ. Ευαγγελίδη!

Νομίζω πως τον κέρασα μία μπύρα στο παλιό ζαχαροπλαστέιο του «Λουμπιέ» — «Αβ-αμπούλου και Λουμπιέ» — στην οδό Σταδίου. Και του χροστώ... τα υπόλοιπα.

Έκείνο τον καιρό ήρθε στο γραφείο, ο Παναγιώτης ο Κατηφόρης, εκλεκτός συνάδελφος. Τον ρωτάει ο Νικολόπουλος:

— Ξέρεις γαλλικά; — Άπταιστος! λέει ο Κατηφόρης.

— Για μετάφρασή μου αυτό!

Παίρνει το βιβλίο ο υποψήφιος συντάκτης και αρχίζει να διαβάει μεγαλοφώνως: — «Η Άνοιξις λουλούδις το Σύνπαν. Έστρεψε τα πρόσωπα χυλίας της και τα στόλισε με υμνά χρώματα και χίλια αρώματα».

Το γαλλικό βιβλίο «μυλούσε» για την... Ιστορία της Γαλλικής Έπαναστάσεως! Ο Νικολόπουλος άναψε το πούρο του κρύβοντας ένα γέλιο και είπε:

— Γαλλικά δεν ξέρεις! Άλλα θα μάθεις! Είσαι πολύ ξευπνος! Κάνεις για δημοσιογράφος! Σε προσλαβαίνω!

Απ' το σημειωματάριο της μνήμης μου θυμάμαι πάλι αυτή τη στιγμή, του Γεωργίου Βουτσίνα, του μεγάλου πραγματικού δημοσιογράφου, ένα χαϊωτικό νο. «Ενα βράδυ — ήμουνα συνο. Καί συμφωνούσα μ' έναν-ένα χωριστά και μυστικά, ενώ στίς... απαρτίες, απέφυγα να εκφράσω γνώμη.

Όσο για τις γυναίκες, τις έκανα να ορκίζονται σ' όνομά μου μ' ένα παμπάλαιο, μ' πάντα αποτρεσματικό κόλπο. Τις διαβεβαίωνα, δηλαδή, όλες, χωρίς να κοκκινίω από ντροπή, πως μευ φαινόμουνταν πολύ μικρότερες απ' όσων έτών λέγαμε πως ήτανε.

Ευχαριστώ, είπα.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητό του και πήγαμε. Υπήκοε τότε το Μουσείο, Μουσείο των Χιλιάρων. Επαιξα εγώ. Τάχασα. Άλλα. Επαιξα κι' άλλα. Κι' άλλα. Τάχασα!... Φύγαμε!

Δεν πειράζει, μου λέει. Έτσι είν' η ζωή!

Πάω το Σάββατο να πληροφοθώ και μου λέει ο διαχειριστής, ο αδελφός του ο συνταγματάρχης, μακαρίτης κι' αυτός, τύπος περίφημος.

Χροστώτε τόσες χιλιάδες στον κ. Διευθυντή και δεν έχετε να λάβετε τίποτα!

Μπαίνω μέσα στο Βουτσίνα. Δε μου δίνει φράγκο! Του λέω.

Με κυττάζει με το αυστηρό του ύφος: — Διατί, κύριε, έχετε την επιπολαιότητα να χαροπαίξετε το έπληροφροσθήν μετά θάνατος! Αυτούμαι! διότι χάνετε τη σοβαρότητά σας με αυτόν τον τρόπον της ζωής σας!...

Πάγωσα. Σηκώθηκε.

Αυτά στα λέει ο Διευθυντής της «Ακροπόλεως». Τώρα πάσε δυο χιλιάρικα και πάσε στο Λουτράκι. Αυτά στα λέει ο Βουτσίνας. Όποιον προτιμάς απ' τους δυο, τον άκου!

Δεν άκρυσα το Διευθυντή. Δεν άκρυσα το Βουτσίνα! Φυσικά!

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τα κουνέλια

Γενικώς, η όνομαστή οικογένειά μου έχει ένα σπουδαίο και ζηλευτό ιδίωμα: τα πηγαίνει πάντα μέλι-ζαχαρι με τους γειτόνες.

Μά είτε μπάρμπας μου, είτε θεία μου, είτε ξάδελφός μου, είτε εξαδελφός μου και, πολύ περισσότερο, οι γονείς μου και τ' αδελφία μου, δεν άλλαξαν ποτέ στεναχωρη κουθέντα μ' όποιονδήποτε γείτονα — ακόμα και τον πιο ιδιότροπο και τζαναμπέτη.

Βάλτε, λοιπόν, με το νου σας τί περιφροσές που είναι οι δικές μου γειτονικές σχέσεις, δεδομένου, ότι εγώ τυγχάνω να είμαι ο ευγενέστερος και γλυκύτερος της ξακουστής οικογένειας των Τσιριπιτσιναίων — ο Παντελής Τσιριπιτσίνης με τ' όνομα! Κι' όποιος άπιστος Θωμάς νομίζει πως αυτόλιθανίζομαι, δεν έχει παρά ναρθη να συλλέξει πληροφορίες από το Κασιόπιδι, όπου κατοικώ εδώ και δυο χρόνια.

Από την πρώτη στιγμή που έγινε Κασιόποδοδημότης, φρόντισα να κερδίσω τη συμπάθεια των γειτόνων μου. Για να πετύχω τον θεάρεστο σκοπό μου, εξακρίβωσα πρώτα-πρώτα τα πολιτικά προνήματα των ανδρών. Και συμφωνούσα μ' έναν-ένα χωριστά και μυστικά, ενώ στίς... απαρτίες, απέφυγα να εκφράσω γνώμη.

Όσο για τις γυναίκες, τις έκανα να ορκίζονται σ' όνομά μου μ' ένα παμπάλαιο, μ' πάντα αποτρεσματικό κόλπο. Τις διαβεβαίωνα, δηλαδή, όλες, χωρίς να κοκκινίω από ντροπή, πως μευ φαινόμουνταν πολύ μικρότερες απ' όσων έτών λέγαμε πως ήτανε.

Κι' από δα την είχα τη Χουρσάνδη, από κει την είχα, κάτι πυρίνα βλέμμα, κάτι σπαραξικάρδιο αναστεναγμοί, κάτι...

Μήπως περισσεύει λίγο γαλατάκι και για μένα;